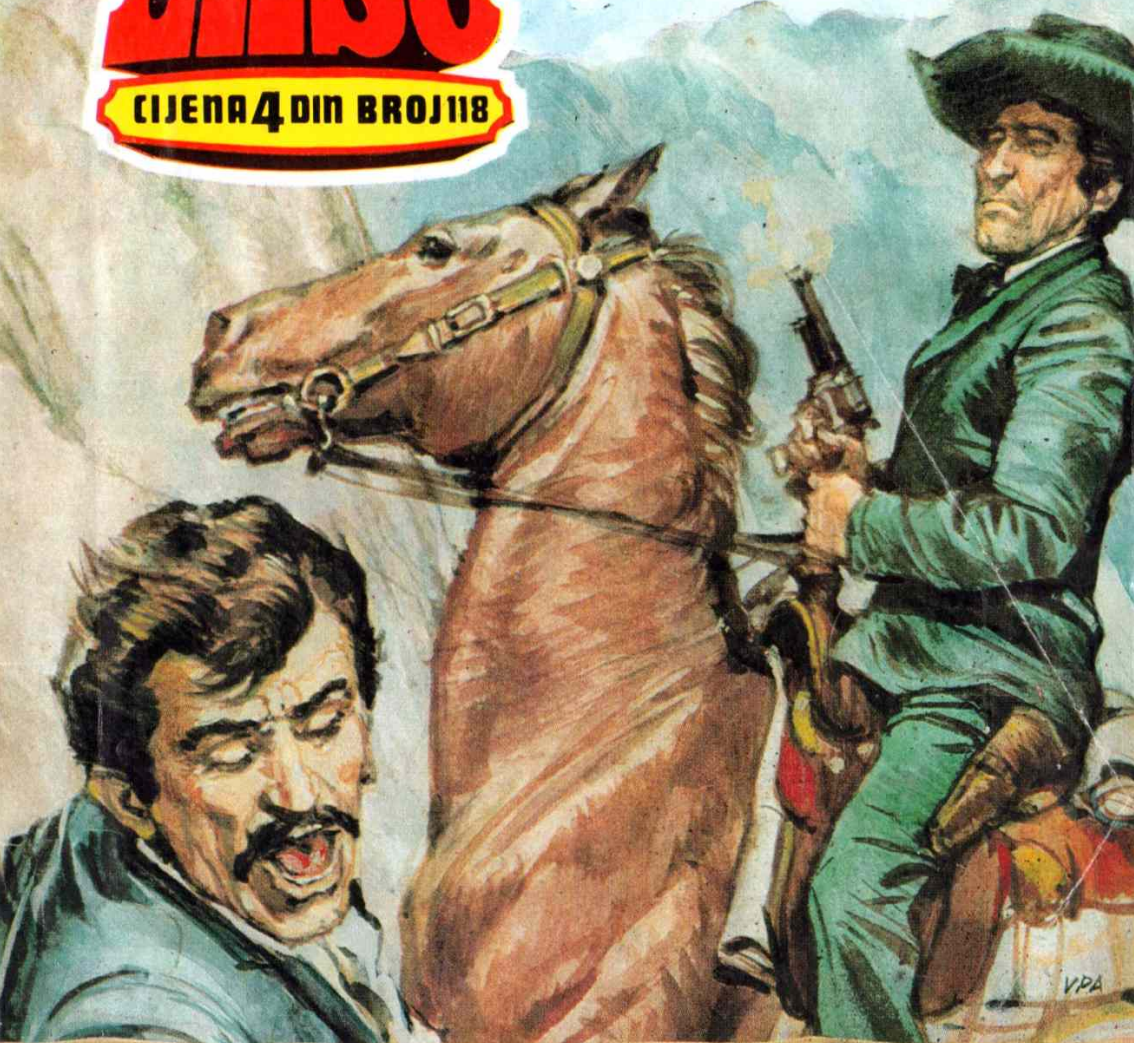

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 118

VRIJEME OBRAČUNA

J. T. Edson

Vrijeme obračuna

»Laso« Nova serija 1975.

J. T. Edson: VRIJEME OBRAČUNA

Naslov originala: THE TROUBLE BUSTER

Copyright: Transworld Publishers, London

Recenzija: Lidiya Krieža, profesor

Prijevod: Mladena Dojnić, prevodilac

•Laso• — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti •Vjesnik•, Zagreb, Ljubice Gerovac I — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak: OOUR novinsko-revizijalna štamparija i OOUR FMG •Vjesnik•, Zagreb, Ljubice Gerovac I — Zagreb 1975.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 4 d Za inozemstvo DM 1.60 ASCH 8; SFRS 1.60 HPF 1.30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2939/7 — 1975 od 26. XI 1975.

I

— Kažem vam, gospodice Freddie, jutros sam vidio stado koje se kretalo prema Brownntonu!

Zanijevši se, govornik se obim rukama oslonio na sjajnu ploču stola. Nasuprot njemu, na počasnom mjestu sjedila je Freddie Woods. Čovjek se brzo uspravio u neprilici zbog pomanjkanja poštovanja koje je pokazao.

Nijedan od muškaraca koji su sjedili oko stola nije ni načas zaboravljao koliko valja cijeniti Freddie. Većina od njih ponešto joj je dugovala, a svi zajedno mogli su samo njoj zahvaliti što se sada nalaze u Mulrooneyju, u Kansasu. Dovde ih je dovela njena upornost; ona ih je pokrenula i podigla na noge u onom zabačenom mjestu koje je polako umiralo; ona ih je naposljetku povela prema Zapadu. Odlučili su podići grad uz željezničku prugu koja se još gradila i obogatiti se trgovinom. Velika stada iz Teksasa dolazila su do pruge, u potrazi za kupcima i željeznicom koja će meso prevesti u gladne gradove Istoka.

Naizgled nije postojao nikakav poseban razlog zbog kojega stočari ne bi izabrali Mulrooney za mjesto gdje će susresti kupce s Istoka i utovariti svoja goveda u vagona.

Ipak, nešto je zabrinjavalo članove gradskog vijeća kad su se okupili u udobnoj blagovaonici na prvom katu Freddieine kuće, iznad njenog saluna »Fair Lady«.

Jedna značajna činjenica mutila je njihovo dobro raspoloženje. Naime, prilikom doseljenja, kad su u zemljišnom uredu kupovali zemljište na kojem se grad nalazio, državni je činovnik zaboravio spomenuti da se u blizini

udaljen manje od deset kilometara, već nalazi gradić Brownnton, izgrađen sa sasvim istim namjerama.

Do časa kad su to saznali, građani Mulrooneyja već su izgradili kuće, obore za stoku, stanicu, banku, čvrsto sazidan zatvor — ukratko, sve što je potrebno gradu koji se priprema da stočarima oduzme što je više moguće novca od utrka za prodana goveda.

Brownnton grad-suparnik, pružao je jednake prednosti. I sada su oba mjesta suspregnuta daha čekala da ih preplavi stočarsko bogatstvo. Zapravo, oba su mogla preživjeti, ali vjerojatnost je bila neznatna. Bili su preblizu i samo je jedan mogao obrati vrhnje; drugi je bio osuđen na polako izgladivanje.

A sada je, čini se, prvo stado sezone krenulo ravno u Brownnton.

— Drugi će ih slijediti — primijeti Shadrack Birnbaum, debelim prstima nervozno okrećući čašicu s viskijem.

— To ne mora biti — prigovori Cyrus Coutland, golema, čvrsta ljudina, vlasnik gradske banke. — Čini se da je to samo neko malo, lokalno stado.

— Kauboji će za nekoliko dana pojahati natrag i usput svima pričati o Brownntonu. Ne znam suviše o stadima, ali vjerojatno će skrenuti u grad za koji znaju da postoji, a ne u onaj za kojega su samo načuli. To je prirodno.

— Kao što kažeš — uplela se Freddie Woods — to je prirodno.

Schafer, vlasnik hotela, počeo je nervozno bubnjati prstima po stolu. Sherrill, trgovac, upitno je pogledao Dongelona; gostioničar sliježe ramenima. Sanders, upravitelj stanice, samo je uzdahnuo.

Freddie ih je sve dobro poznavala. Bili su to ljudi na svom mjestu, pametni — ali porodični i oprezni. Svi su oni na njen nagovor krenuli na Zapad i ostvarili kakvu-takvu sigurnost Istoka, nadajući se dobitku u ravninama Kanazasa. Svu ušteđevinu uložili su u izgradnju Mulrooneyja i Freddie ih nije željela razočarati.

Usprkos lošim vijestima, nijedna osoba nije pokazivala namjeru da napusti brod koji bi mogao potonuti. Teško su izgradili svoj gradić i sada su željeli vidjeti kako napreduje i raste.

— Mislim da su vaše misli suviše crne, gospodo — reče Freddie. — Kažu da jedna ptica ne čini proljeće.

— Možda ne, gospođice Freddie — odgovori Birnbaum — ali jedna ptica može za sobom povesti cijelo jato.

— Možda — suglasila se. — Nego, moram vam nešto ispričati ali to ne smije izići iz ove sobe. Željeznica namjerava izgraditi odvojak prema Montani. Philip Chaseman, šef gradnje, odlučit će o mjestu raskrsnice; ona će se nalaziti ovdje ili u Browntonu, ovisno o tome koji će grad biti uspješniji. Nije potrebno naglasiti da je željeznička raskrsnica najbolje jamstvo za daljnji razvitak i bogatstvo.

— Tada naprosto moramo skrenuti stada k nama — odlučno će Coutland.

— Mogli bismo odaslati jahače da presretnu stada i obavijeste ih o prednostima koje pružamo. A postoji još nešto — nastavi Freddie. — Željeznica, vjerojatno, ne bi izgradila raskrsnicu u divljem gradiću u kome vlada bezakonje.

— B't će nam potreban šerif — pridometne Sherill.

Nakon pola sata Freddie je završila razgovor riječima:

— Za četiri sedmice saznat ćemo Chasemanovu odluku. Do tada moramo provesti naš plan o skretanju stada.

Freddie ustane, prijeđe sobu i otvori vrata. Ugledali su mladu, zgodnu plavušu, prignutu upravo koliko je bilo potrebno da bi mogla prisluškivati i viriti kroz ključanicu.

— Ja... samo sam zavezala cipelu, gospođice Freddie — promucala je, uspravivši se.

— Naravno, Babsy. Reci jednoj od djevojaka neka donese poslužavnik s

pićima, a onda dođi u moju spavaonicu. Pomoći ćeš mi da se presvučem.

Između gospodarice i sobarice postojala je samo jedna sličnost u naglasaku. Nije moglo biti sumnje u to da su obje žene porijeklom iz Engleske. Međutim, dok se Freddie Woods služila lijepo sazdanim i savršeno izgovorenim rečenicama, Babsy je otegnuto i mekše upotrebljavala sleng londonskih predgrađa.

Freddie se brzo riješila ozbiljne crne haljine koju je nosila kada bi obavljala dužnost gradskog načelnika. Pod njom samo je oskudno, providno crno čipkasto rublje sputavalo prekrasno tijelo. Crna kosa, podrezana nešto kraće no što je bilo u modi, okruživala je gotovo savršeno lice. Iznad uskog struka, kome nije bio potreban nikakav steznik, ponosno su se uzdizale tvrde, visoke dojke. Crne svilene čarape stezale su divno uobličene duge noge. Sve u svemu načelnika gradića Mulrooneyja bila je vrlo privlačna mlada žena.

Otvorivši ormar, Freddie izvadi usku, duboko izrezanu zelenu haljinu, koja sigurno ne bi pristajala na sjednicu gradskog vijeća. Ramena i ruke ostali su joj obnaženi, kao i veći dio leđa. Od pojasa nadalje haljina je bila razrezana i dozvoljavala nogama da se izlože požudnim pogledima.

Babsy je upala u sobu vesela izraza na licu. Njena svijetla kosa bila je sakupljena u neurednu pundu na vrhu glave. Izmijenivši ozbiljnu haljinu sobarice za drugu, mnogo smjeliju, djevojka je došla pomoći gospodarici.

— Zaboga, gospođice Freddie — uskliknula je Babsy pogledavši se u veliko ogledalo — nikada se ne bih usudila u ovome izići na moju ulicu Old Kent.

— Uhapsili bi te prije no što bi došla do sredine ulice. Ni ja nisam odjevena za lovački ples, zar ne?

— Cijelo društvo bi se ukočilo kad biste se pojavili u ovoj haljini, Uostalom, i bez nje uvijek ste ih ostavljali bez daha, moja lady... gospođice Freddie. — Čak i nakon osamnaest mjeseci Babsy bi se katkada zabunila i osloivila gospodaricu kao nekada.

Freddie joj dobaci pogled koji je opominjao. Znala je da je sama kriva; nije trebala spominjati lovački ples.

Jer, dok je uzvišena Lady Winifred Amelia Besgrave-Woodstole često prisustvovala plesovima, Freddie Woods nije imala prilike za to.

— Kako je bilo na sastanku, gospođice Freddie? — upita djevojka.

— Mislila sam da si sve čula.

— Nisam Htjela sam samo znati koliko će dugo potrajati. Zašto su se svi tako uzбудili?

— Prvo stado je pošlo za Brownnton.

— Prokl... — započela je Babsy — To je loše, zar ne?

— Da nije dobro, to je sigurno. Ako privučemo stočare, dobit ćemo i željeznički čvor. Ne...

Freddie zašuti, iako nikada nije djevojci uskratila povjerenje. Mala plavuša je ponekad izgubila glavu i zaboravljala mjeru, no nikad se nije uplitala u poslove svoje gospodarice, o kojoj je znala više od ikoga na svijetu. U Engleskoj je Babsy bila sobarica-početnica, najniža na ljestvici britanske posluge. Freddie ju je uočila po otresitosti, snalažljivosti, hrabrosti i uvijek vedrom raspoloženju. Uzela ju je za osobnu sobaricu i nikada to nije požalila. Kad je Freddie naposljetku postala vlasnica saluna, mala je plavuša bez krzmanja izišla na pozornicu, propjevala i proplesala.

— Spremna?

— Da, gospođice.

— S'đimo i pogledajmo kako teku poslovi.

— Dolazim odozdo. Ne ide nam baš dobro.

Silazeći niz stube, Freddie je jednim pogledom obuhvatila prostranu dvoranu. Nije bilo nijednog muškog poslužitelja. Istina, Freddie je upošljavala ostarjele lovce i nekadašnje kauboje, koji su se umorili od godina provedenih u sedlu, ali oni su obavljali sve ostale poslove a goste u dvorani posluživale su samo djevojke. I kockarske stolove vodile su djevojke, koje je Freddie sama podučila.

Smiješci i pozdravi dočekali su vlasnicu dok je prolazila dvoranom, jer ona je svojim djevojkama značila mnogo više od poslodavca; bila je njihov bankar, čuvar, njoj su se povjeravale, a ona ih je savjetovala u pitanjima

ma srca. Samo je jednom postupila drugačije. Snažna, ridokosa Sarah, glavna pipničarka istog dana kad je stigla otvoreno je izjavila da ne namjerava slušati zapovijedi nalickane Engleskinje, koja ne zna ni psovati. Freddie nije odgovorila na izazov sve dok nije otišao i posljednji gost. Tada je pozvala Sarah da ponovi svoju izjavu. Bitka koja je slijedila trajala je gotovo pola sata a posljednjih pet minuta pripalo je samo Freddie. Začudo, Sarah je poslije primijenih batina počela cijeniti Freddie i postala je jedna od njenih najvatrenijih pobornika.

Sada se u dvorani nalazio samo jedan ugostitelj. Zahvaljujući tome, Freddie ga je bolje promotrila i sa čuđenjem ustanovila da nikada nije vidjela bolji primjerak suprotnog spola.

Mora biti visok oko metar i devedeset, pomislila je i nasmiješila se. Jedna od djevojkama upravo je uzimala prazno posuđe sa strančeva stola i zuri-la u njega s neskrivenim divljenjem. Muškarac je odložio skupocjeni bijeli šešir stetson na susjednu stolicu. Svi-jetla mu je kosa bila valovita i, čini se, upravo potkraćena. Imao je lijepo pravilno lice, izrazit nos i čvrstu bradu, poput nekog od grčkih bogova. Njegova široka ramena brzo su prelazila u uski struk i bokove, te duge i snažne noge. Prema odjeći moglo se pretpostaviti da je kauboj-predradnik, a pomalo i kicoš. Zelena marama bila je od svile a skupa košulja vjerojatno sašivena po mjeri. Uostalom, gdje bi i mogao naći odjeću i rublje za svoj stas? Čizme i pojas bili su od jednake kože, djelo istog majstora. U nisko obješnim koricama počivala su dva teška revolvera s dršcima od slonovače.

— Tko je taj ljepotan? — upita Freddie, oslonivši se na težu.

Sarah se nježno osmjehnula, pomalo začudena što njena poslodavka ne poznaje takvog muškarca.

— Gospođice Freddie — rekla je svečano — to je Mark Counter. Sjećam ga se od onih dana kad je bio prvi pomoćnik kapetana Dustyja Foga u Mirnom gradu.

II

Oba ta imena nisu za Freddie bila nova. Bilo je nemoguće prebivati u ovom dijelu Zapada a ne čuti o Dustyju Fogu i Marku Counteru. A budući da su njihovi pothvati bili u vezi sa stočarstvom, Freddie je svijetlokosog gorostasa pogledala s povećanim zanimanjem.

Iako je bio sin jednog od najbogatijih teksaških rančera, a i sam bogat zahvaljujući ostavštini neke ujne, Mark je jahao kao kauboj za ranč O. D. Međutim, teško bi bilo tvrditi da je običan kauboj. Bio je član čuvene pokretne čete i primao naređenja samo od Dustyja Foga. Možda je čak bio i nešto bolji govedar od Foga, no sigurno je bio jedan od najsnažnijih ljudi u preriji.

Promatrajući ga, Freddie se zapitala ne nalazi li se tu rješenje njenih problema. Namjeravala je nagovoriti ga kad su u salun ušli novi posjetitelji. Bila su petorica, ali ne od one vrste koje je Freddie željela vidjeti u svom lokalu... čak ni onda kad su poslovi išli slabo.

Ušli su gotovo razbivši pomična vrata, vičući iz sveg glasa i gurajući se bez potrebe. Pomislila je da su pripiti; ako je tako, pili su vlastiti alkohol, jer je jedino Freddiejin salun bio otvoren u ova doba dana. Što god popili, posljedice su sudeći prema njihovom ponašanju, bile vrlo neugodne.

Stojeći iza tezge, Sarah je kriomice pogledala toljagu i veliki revolver, koji su ležali na polici, nadohvat ruci, a onda nesigurno pogledala prema Marku Counteru. On je bio kauboj, jedan od najboljih, a pridošlice očigledno lovcu na bizone. Kauboji i lovcu na bizone bili su poput vatre i baruta, naprosto, nisu se međusobno podnosili.

Pridošlice su načas zastale, da bi proučili situaciju. Svi su bili vitki, visoki i snažni, duge i masne kose, neobrijani i prijavili. Kožne su košulje bile ukrućene od prašine i sasušene bizonske krvi, pa se od njih širio nepodnošljiv smrad. Svi su nosili hlače američke konjice, koje su bile toliko

prekrivene blatom da se plava boja jedva nazirala. Bili su naoružani revolverima i noževima.

— Yeeeeeaaah! — vrisnuo je muškarac koji je predvodio skupinu. — Pogledajte ovamo, momci. A vi ste tvrdili da treba poći u Brownton! Ovaj je salun pun dobrih cura, koje jedva čekaju da ih usrećimo!

— Svaki neka pograbi jednu, Same — viknuo je jedan ridokosi. — Ja ću uzeti ovu crnu!

Skočio je naprijed iznenađujućom brzinom istegnuo ruke oko Freddie. Zadah viškija, i to vrlo lošeg, pomičšan s vonjem muškarca gotovo je natjerao Freddie na povraćanje. To ju je načas paraliziralo i sve što je mogla uraditi bilo je da okrene glavu kako bi izbjegla ustima napasnika.

— Hajde da se poljubimo curo! — cerio se ridokosi. — Onda ćemo otići gore...

Nije stigao dovršiti rečenicu. Sarah se nagnula preko tezge, a toljagom u ruci, ali Babsy je već bila u pokretu. Izmahnuvši šiljatom, cipelom, svom je snagom udarila ridokosog u lijevu cjevanicu.

Muškarac zastenje poput ranjene svinje i ispusti Freddie. Ona se povukla za korak, pribrala i svom snagom udarila u vršak njegove brade. Udarac ga je gotovo oborio, ali ga je ujedno i spasio, jer je Sarah promašila sa svojom strašnom toljagom. I ne shvativši čemu je izbjegao, ridokosi se uhvatio za bradu. Onda zareži od bijesa:

— Ti... — počeo je.

— Nemoj to izreći, pijana svinjo! — prosikta Freddie, a oči su joj gorjele hladnim plamenom. — Ako se ne znaš ponašati, izlazi iz moje kuće!

Mark Counter je pažljivo pratio razvitak događaja i ubrzo shvatio da neće moći ostati po strani i promatrati kako nasilnici navaljuju na djevojke.

— Poslušaj što ti je gospođica zapovijedila — reče otegnutim glasom. — Tamo su vrata.

Mark nije postupio kao iskusan čovjek. Zakoračio je među pridošlice i istog se časa našao okružen lovcima na bizone. Stokey se nasmiješio, proučavajući žrtvu, i pripremio da dade znak za napad. Teksaslanin će do kra-

ja života pamtit će kad se usudio umiješati u poslove lovaca! A bit će i dobra pouka za djevojke. Vidjet će s kime imaju posla i neće se opirati.

Međutim, Counter nije čekao da bude napadnut, izbačen i premlaćen.

U času kad je Stokey otvorio usta da bi pokrenuo ljude, Mark ga munjevitim zahvatom pograbi za kožnu košulju i poput djeteta podigne u zrak. Ostali su se ukočili, zapanjeni ovim prikazom snage. Čovjeka mora potresti kad vidi kako netko, bez ikakva napora, podiže u zrak odraslog, bradatog, stotinjak kilograma teškog lovca. I dok se Stokey koprcalo, Mark se pozabavio njegovim drugovima.

Ostali se još nisu pokrenuli kada je Mark opisao puni krug sa svojom žrtvom. Teško Stokeyjevo tijelo poput toljaga je udaralo i rušilo jednog lovca za drugim. Samo je posljednji od njih, visoki Scar... zato što je bio brži ili manje pijan od ostalih... uspio odskočiti i tako izmakao udarcu. Kad je njegov prijatelj odletio dalje, Scar se spremio u napad, namjeravajući Marka zahvatiti s leđa. Opisavši sa Stokeyjem puni krug, Counter ga ispusti, ne pobrinuvši se da ga prije spusti na pod. Lovac je odletio okrenuvši se u zraku, čudom pao na noge i oteturao do barske tezge.

Sarah je odmah uvidjela kakva joj se prilika pruža. Iako je, kao i ostale djevojke, otvorenih usta promatrala Markov pothvat, brzo se snašla i zavitala toljagom. U dvorani je vladala kratkotrajna tišina kada je odjeknuo tupi »klunk«. Sarah je bila stručnjak u baratanju svojim oružjem; toljaga se spuštala na glave žrtava dovoljno jako da ih onesposobi a da lubanje ipak ostanu čitave. Stokeyjevo lice poprimi staklasti izraz, a zgrčeno tijelo smota se na podu prekrivenom piljevinom.

— Pazite, leđa! — vrisnu Freddie kada se Scar pokrenuo.

Ispustivši Stokeyja, Mark se naglo okrenuo, da bi predusreo opasnost koja je dolazila s leđa i još u okretu naglo izbacio desnicu. Kad je Scar uočio opasnost, već je bilo prekasno. Pokušao je zastati, skrenuti, sagnuti se... bilo što da bi izbjegao udarac, ali bilo je beznažno. Tvrdi pesnica pogodila

ga je u bradu. Poletio je unatrag i pao na plohu susjednog stola.

Iako je uspjela uzvikom upozoriti Marka, Freddie je kao i njene djevojke, ostala nepomična, zadržana neobičnom snagom svijetlokosoga orijaša. Nitko nije ni pomislio da bi mu pomogao u sređivanju lovaca.

Dvojica od oborenih, Whiskers i Slushy, uspjeli su se osoviti na noge i sada su napali, ne bi li dali ostalima vremena da se oporave. Saka je pgrabila Markovo rame i okrenula ga. U istom je času Whiskersova pesnica pogodila Counterovu bradu i gurnula gorostasa unatrag, gdje ga je čekao surov udarac posred leđa. Zastenjavi od bola, Mark zatetura naprijed, gdje ga Whiskers zahvati najprije u želudac a zatim u lice.

Oba su lovca »radila« skladno i brzo, kao da su mnogo puta zajedno »sređivali« jednog protivnika. Jakim zamahom Slushy je spustio skupjene pesnice na Markov zatiljak. Ošamućen udarcima, kauboj posrne naprijed i naleti na Whiskersovu šaku.

Tek tada je Mark Counter uspio koraćnuti u stranu. Okrenuo se, uspostavlja ravnotežu i uputio strašan udarac u Whiskersova rebra.

Iznenadeni lovac odleti nekoliko metara, među djevojke, i tamo padne na koljena. To je bila njegova nesreća. Jedna od djevojaka držala je u rukama težak metalni poslužavnik i, uočivši priliku, svom ga je snagom spustila na lovčevu glavu. Kako jedan udarac nije bio dovoljan, d'evojka ponovi pothvat i pošalje Whiskersa u carstvo snova.

Dvije snažne ruke obuhvatile su Marka s leđa, sputavši mu ruke uz tijelo. Slushy je namjeravao zadržati protivnika i dati prijateljima prilike za napad. Na svoje zaprepaštenje lovac je ustanovio da ne može sasvim obuhvatiti masivna ramena i grudni koš kauboja. Onda je Mark preuzeo inicijativu: ne naprežući se, raširi lovčeve ruke i onda udari laktom unazad.

Slushy vrisnu, uvjeren da su mu rebra polomljena. Oteturao je, sav zgrčen, stegavši rukama bolno mjesto.

U to vrijeme Scar se bio dovoljno oporavio. Ustao je pgrabio najbližu

stolicu i podigao je iznad glave, na udarac koji bi sasvim sigurno razbio glavu snažnom Teksašaninu.

Vidjevši da Mark nije primijetio opasnost, Freddie se baci naprijed i nekako dohvati lovca oko pasa. Oboje su pali, pri čemu se uska zelena haljina rasparala po šavu, od boka do ispod pazuha. Onda se na lovca bacila i Babsy, a pridružile su joj se još dvije djevojke. Kada bi imao mogućnost izbora, Scar bi vjerojatno pristao da ga premleti Counter jer su razbiješnjele djevojke grizle, čupale, greble i tukle uz zastrašujuću vrisku.

Mark nije imao vremena da se divi polugolom Freddienom tijelu, niti da pomogne djevojkama. Ridokosi se osvjestio i oporavio do te mjere da je krenuo u napad. Mark mu je pošao u susret. Ali ga je vrh Slushyjeve čizme pogodio iza koljena. Noga je popustila i orijas padne na koljena. Ipak, nije odustao od napada, bacio se naprijed i glavom zahvatio ridokosog posred grudi. Lovac odleti do bara. Željna borbe, Sarah odmah zamahne toljagom. Ridokosi je bio brži i opet krenuo u napad ali se Markova šaka strašnom silinom spustila posred njegovog lica.

Malo je što bolnije od razmrskane nosne kosti. Urlajući od bola, Ridi ustukne nekoliko koraka. Onda njegova šaka sunu prema dolje i iščupa revolver iz korica na desnom boku. Plamen je iznudio iz revolvereške cijevi. Mark osjeti bol, kao da se užareno željezo zabilo u njegovo rame. Udarac teške olovne kugle odbacio ga je unatrag. Dok je teturao bespomoćno je gledao kako ridokosi izravna revolversku cijev i opet napinje kokot.

Još uvijek na koljenima, pridržavajući poderanu haljinu, Freddie je vidjela što se događa i shvati da je položaj kauboj bezizlazan. Ali, nije mu mogla pomoći. A Sarah je bila daleko od svog revólvera, koji je ležao na podluci ispod teze. Ridi je stajao predaleko da bi ga se moglo omesti u njegovoj namjeri, a ta je bez sumnje bila: ubiti svijetlokosog kauboj. Ništa ga više nije moglo zaustaviti.

Izenada, vrata saluna širom su se rastvorila i u dvoranu je ušao visoki kauboj. Freddie je vidjela divlji izraz na njegovu licu kad mu je desna ruka

poletjela prema boku i izvukla revolver. Do tog dana Freddie nije imala priliku vidjeti pravog revolveraša u akciji, pa je uvijek vjerovala da su priče o njihovoj brzini pretjerane. Sada se uvjerila u suprotno. Usklađen, munjevit pokret tijela, ramena i ruke bio je i prebrz da bi ga se moglo pratiti. Teško je oružje opalilo i poskočilo, a olovo se zabilo u glavu Ridega.

Izravnavajući cijev, kauboj je opet zapeo kokot i okrenuo se prema Slushyju. Užasnuta Freddie predosjeti da će taj plavokosi mladić ubiti i drugog lovca.

— Waco! — zaurla u taj čas Counter.

Nekoliko sekundi mladić je stajao nepomičan kao kip. Njegov je revolver bio usmjeren u Slushyja, otonac pritisnut dokraja, a kokot zadržavan palcem u krajnje napetom položaju. Najmanji pokret tog palca oslobodit će kokot, koji će pasti, smožditi kapislu, izazvati plamen i pripaliti barut koji će otposlati olovo u ljudsko meso.

Bile su to najduže sekunde Slushyjeva života, a on je vjerovao i posljednje. Onda se plavokosi kauboj opustio, iako se njegov revolver nije ni pomaknuo.

— Sve u redu, Mark? — upitao je.

— Sada će biti.

Pucnjava je odvratila djevojke koje su tukle Scara od njihova posla. Lovac je izgledao kao da su ga Indijanci napola skalpirali, odijelo kao da ga je netko vukao kroz kaktus a lice toliko izgrebeno kao da je imao posla s divljim mačkama.

Hvatajući zrak, Babsy je sjeda uz gotovo onesviještenog lovca, raširila prste iz kojih je kliznuo čuperak kose i širom otvorenih očiju zagledala se u čovjeka koji je ubio Ridokosog. Bio je visok, vrlo lijep mladić, iako je lice zadržalo oštar i prijeteci izraz. Njegova su ramena bila široka, a cijelo je tijelo izgledalo žilavo i spretno. Po šeširu, ostrugama i čizmama ako ne prema ponašanju, moglo se raspoznati Teksašanina. Usprkos mladosti, bilo je nedvojbeno da revolver ne nosi ni zbog kicošenja niti zbog zaplašivanja.

Privučeni pucnjavom, na vrhu stubišta pojavili su se članovi gradskog vijeca, koji su do tog časa mirno pili u blagovaonici svoje načelnice. Prizor

koji su ugledali blo je prvi predznak onoga što dolazi. Prvi puta su vidjeli Zapad u njegovu pravu svjetlu.

— Što se dogodilo, gospodice Freddie? — uskliknuo je Coutland.

— Ispričat ću vam kasnije. Molim vas, Shade, pošaljite po liječnika.

Freddie je pogledala Countera, pri čemu je obuzme osjećaj nelagodnosti i tuge. Bila je sigurna da taj svijetlokoši orijaš nećeporučiti svojim prijateljima stočarima grad u kojem se mora sam boriti protiv petorice, a u salunu umjesto v skija dobiva metak.

Možda je prisutnost Marka Countera u gradu bila prilika da Mulrooney preživi i privuče stada iz Teksasa. Ali, pet pijanih lovaca na bizone pokopalo je tu nadu.

III

»Upozoravaju se sve osobe koje su za vrijeme prošloga građanskog rata služile u vojsci Južnih država da prema odredbi gradskog vijeca moraju odmah po dolasku predati vatreno oružje šerifu Banksu Faganu.

Gradonačelnik B. A. Grief«

Iako je objava bila ispisana velikim slovima i visjela do ulaza u salun »Buffalo«, kojega je vlasnica bila Kate Gilgore, dva mlada muškarca poklonila su mu samo usputni pogled. Ipak, shvatili su sadržaj, ali to im nije smetalo da i dalje nose oružje. Staviše, jedan od njih bio je čak vrlo naoružan. O desnom boku visio mu je stari kolt tipa Dragoon, kojega je drška od orahovine bila okrenuta prema naprijed, o lijevom teški bowie-nož, a u pregibu lijeve ruke ležala je karabinka marke Winchester, model 1866.

Iako je izgledalo da je navršio tek šesnaestu, Ysabel Kid je bio i stariji i iskusniji. Svaka godina njegova burnog života donosila je više saznanja no cijeli vijek nekog drugog, mirnijeg čovjeka. Njegovo lice nevina, gotovo dječjega izgleda zavaravalo je svakoga... sve do časa dok ne bi pogledali u hladne, vučje oči. To nisu bile oči šes-

naestogodišnjaka. Njegova odjeća, od šešira do čizama, bila je crna; samo su se smeđa drška revolvera i bijeli, koštani držak noža isticali na tamnom suknu.

Bilo je nešto divljeg, opasnog, gotovo indijanskog u Ysabel Kidu. Majka mu je bila mješanka, kreolka i Indijanka u izravnom krvnom srodstvu s poglavicom Long Walkerom, koji je predvodio »Pseće vojnike« zastrašujuće pleme Komanča. Kidov otac bio je divlji Irac, kome je najveća ljubav bila borba... protiv bilo koga i iz bilo kojeg razloga. Kid je ujedinio borbene značajke obiju strana Baratao je nožem poput Komanča, rukovao puškom poput starih šumskih trapera. Revolver je mogao upotrijebiti vrlo dobro, iako ga se nije moglo smatrati revolverašem. K d je najčešće obavljao izviđačke zadatke za ranč. O D Znao se nečujno kretati preko sasušanih graničica i pronaći trag ondje gdje bi i Apaš odustao. Služio se s nekoliko indijanskih narječja i teško govorio španjolski. Sve u svemu, Kida su smatrali izvrsnim prijateljem i opasnim neprijateljem.

Takav je bio Ysabel Kid. A njegov pratilac bio je Dusty Fog, najbrži revolveraš na području Rio Honda. U sedamnaestoj godini taj je čovjek već nosio čin kapetana u konjici Južnih država. Armija se ponosila njegovim pothvatima, a Sjevernjaci su ga smatrali opasnim ali časnim neprijateljem. Nakon rata Dustyjevo se ime pročulo diljem Zapada, kad je preuzeo vođenje ranča O.D. i brinuo o golemim stadima namijenjenim Istoku. On je ukrotio Mirni grad onda kada je to naselje nosilo rekord u divljaštvu i bezakonju u Montani. Mnogo se govorilo o njegovoj spretnosti i snazi, ali priče o podvizima s revolverom prelazile su granice nevjerojatnog. Zako to nije izmjerljivo, mnogi su ga smatrali najbržim revolverašem Teksasa, ako ne i cijeloga Zapada.

Po izgledu Dusty Fog nije se mnogo razlikovao od većine kaubojja. Iako je sve na njemu bilo iz prvorazrednog materijala Bio je srednjeg rasta ali vrlo snažan. Oštre crte lica i čeličnosive oči odavale su snagu i inteligenciju. No, malo je tko mogao to zapaziti

pa bi Dusty redovito prolazio nezamijećen. Sve dok nije stupao u akciju; tko ga je jednom vidio na djelu, nikada to nije zaboravio.

Ogledavši se, Dusti se obratio točitelju:

— Dvije pive, prijatelju i nešto za vas.

Nasmiješivši se, poslužitelj odlučio upozoriti strance prije no što bude prekasno:

— Onaj natpis, uz vrata, nije šala, prijatelji.

Odloživši karabinku na tezgu, Ysa-bel Kid se nasmiješio.

— Jašući kroz grad, primijetio sam desetke naoružanih ljudi.

— Oni žive ovdje.

— Znači za njih vrijedi Drugi amandman Ustava, za nas ne?

— Što?

— Drugi amandman Ustava Sjedinjenih država — nasmiješio se Dusty — kaže... »pravo građana na držanje i nošenje oružja neće biti ometano«.

— Ali naš...

— Natoči pivo, prijatelju — prekine ga Dusty. — Reci, Kide, na kome je red za plaćanje?

— Oh, do vruga baš sada moram izaći. — Kid pokupi svoju vinčesterku i izađe kroz stražnja vrata.

— Uvijek isto — nasmiješi se Dusty. — Podsjeti ga da mora platiti, i on odmahli.

Zabrinuto se obazrevši, točitelj napuni čaše. Zalio je što Teksašanin nije prihvatio upozorenje. Istina, bilo je samo nekoliko gostiju, redom željezničkih radnika: čekali su vlak koji će ih odvesti na radilište. Oni neće praviti neprimike niti dojaviti šerifu i njegovim pomoćnicima.

Tek što je pomislio na šerifa, jedan od njegovih pomoćnika prošao je trijemom i pogledao kroz veliki prozor. Nada da neće primijetiti teksaškog kauboja bila je uzaludna. Čas kasnije vrata su se širom rastvorila i Vince Crockett je ušao. Zastao je načas, da bi se privikao na svjetlo, a onda pride Teksašan nu iza leđa i zareži:

— Revolvere, kravlja dadiljo!

Dusty se polako okrene i pogleda ga od glave do pete; šerifov pomoćnik nadvisiivao ga je za glavu.

— Ja sam na prolazu kroz grad, neću se zaustavljati.

Crockerovo lice razvuklo se u ružan smiješak. Pokret njegove glave dao je poslužitelju na znanje da mora nestati. Iako je žalio kauboja, morao je poslušati. Život u gradu postao bi nepodnošljiv ako se zamjeri Faganu ili njegovim pomoćnicima.

— Isplji svoje pivo, momče — reče Crocker Dustyju. Ali kad se Dusty okrenuo prema tezgi doda: — Ne pokušavaj ništa!

U istom je času zamahnuo na udarac. Nije namjeravao onesvijestiti Teksašanina, već ga samo toliko razjariti da povuče revolver; tada bi ga mogao mirne duše ubiti. Međutim, njegov se plan izjalovio, jer šaka nije pogodila Dustyjevu glavu. Okrećući se, kauboj se naglo sagnuo, bacio rukama na tlo i ispružio noge.

Čizme s visokim potpeticama pogodile su Crockera posred trbuha. Zgrčivši se, pomoćnik ustukne nekoliko koraka. Čas zatim Dusty je već bio na nogama i čekao Crockerov slijedeći potez.

Oporativši se od udarca, Crocker se baci naprijed. Nije namjeravao ubiti Teksašanina prije no što ga premlati. Opet je zamahnuo — i opet promašio. Dusty odskoči o stranu, a kad je pomoćnik protutnjao pokraj njega, udari ga stisnutom pesnicom po zatiljku. Crocker se sruši preko tezge, a Dusty izvuče lisičine koje su bile utaknute u pojas i sputa desnu ruku o mledenu šipku kojom je tezga bila uokvirena.

U tom času u salun uđu preostala dvojica Faganovih pomoćnika. Obilazeći grad, slučajno su naišli baš u ovom času. Ukočivši se od čuda, oba su muškarca s nevjericom promatrala sputanog Crockera. Stock, jedan od dvojice, ružno je opsovao i posegnuo za revolverom. Stojeći uz barsku tezgu, Dusty munjevitim pokretom izvuče oba revolvra i još prilikom izvlačenja zape kokote. On je već čuo nešto o tome kako Fagan i njegovi pomoćnici provode zakon u Brown-tonu, pa se odlučio na oprez.

— To je stvarno brzo — mirno je rekao Kady Jones, treći pomoćnik šerifa.

— Budite dobri i mirni — upozori Dusty.

Prije no što se zaposlio kao Faganov pomoćnik, Kady je bio profesionalni revolveraš. Ocijenio je protivnika i znao da takvom savršenom izvlačenju oružja redovito slijedi i savršeno gađanje. Namjeravao je mirovati i slušati zapovijed tog stranca. Drugi pomoćnik, Stock, bio je mladi, neiskusni, pun želje da se posluži ovlaštenjima koja mu je pružala zvijezda na grudima. Zato je izrazio prijedlog od kojeg su Jonesa prošli hladni žmarci.

— Ne može pogoditi obojicu u isti čas, Kady. Hajde da ga sredimo!

— Ako ga natjeraš da obeća kako će pucati najprije u tebe, možda bih pristao — promrmlja revolveraš. — Ako ne, ja ću uraditi sve što taj momak zatraži.

Ipak, Jones nije mislio baš sasvim tako. Samo časak Teksašaninove nepažnje bio bi mu dovoljan da se odluči i povuče.

Međutim, uskoro je saznao da se takvoj prilici ne treba nadati.

Iza njihovih leđa začuo se tipičan metalni zvuk kada, pokrenut polugom, zatvarač vinčesterke ubacuje metak u cijev. Oba pomoćnika okrenu glave.

Oslonjen na dovratka stajao je Ysabel Kid, prebacivši laganu karabinku preko podlaktice, spreman za pucanje. Uprkos dječjački nevinom licu, u Kidovoj pojavi bilo je nečeg što je šerifovim pomoćnicima natjeralo strah u kosti. Pogled njegovih očiju jasno je govorio da se kod tog mladića ne treba nadati ni oklijevanju ni samilosti.

Kida nije ni najmanje zabrinjavalo to što je Dusty došao u sukob sa čuvarima zakona. Ako je to uradio, mora da je imao više no dobar razlog. Čak i da nije, Kid bi mu ipak vjerno i bezbržno pružio svu svoju pomoć.

— U ovom času najbolje je pitanje kako je sve to započelo — zamijeti Jones.

Iznenada, Crocker se baci naprijed i slobodnom rukom dohvati Dustyjev zglob. Međutim, prije no što će dohvatiti Teksašanina, lisičine su ga naglo zaustavile, tako da je gotovo pao.

— Vince, ti nikada nisi bio suviše pametan — pouči Jones. — Ovaj gospodin je stao tako da ga nikako ne mo-

žeš dohvatiti. Zato miruj dok se nešto ne dogovorimo. — Pogledao je Dustyja. — Što nam imate ispričati, prijatelju?

— Jeste li za primirje?

— Svakako.

Dusty polako vrati revolvere u koricu, ali Kid samo malo pomakne cijev puške; kažiprst mu je i dalje počivao na otkopcu, a ostala tri prsta na poluzi za punjenje.

Jones se opustio, ali Stock pomisli da je sada došao njegov čas. Vjerovao je da je brz i očekivao da će se Jones uplesti u igru. Ali, bili su to računi bez krčmara. Dustyjeva ruka sunula je poput razbješnjele zmiје i iščupala revolver iz korica tako nevjerovatno brzo da je njegov metak napustio cijev prije no što je Stock podigao oružje. Mladi šerifov pomoćnik vrisnu kad se kugla zabila u njegovo koljeno. Noga mu popusti i on padne, ispuštivši, srećom po sebe, revolver iz ruke.

Iako bi se to moglo činiti čudnim, Ysabel Kid nije ni pokušao usmjeriti pušku u Jonesa.

— Zar se tako drži riječ? — upita Dusty bijesno.

— Ludi djetak — Jones pogleda Stocka. — On je povukao, ja ne.

Jedna od bočnih vrata su se otvorila i u prostoriju je ušao snažan čovjek srednjih godina. Bio je odjeven poput bogatog stočara, a na grudima mu je bila prakačena teška srebrna zvijezda. Zastao je i posegnuo za revolverom, ali tada primijeti da je crni otvor Dustyjeva oružja skrenuo prema njemu.

— Udesi ga, Kady! — zapovijedi.

— Ti ne vidiš drugoga, Bankse — nasmiješi se Jones.

Banks Fagan se namršti. Kao svaki iskusan borac znao je ocijeniti kada može zapovijedati a kada se valja povući. Tih je prekleo, shvativši da su dvojica njegovih pomoćnika izbačena iz akcije a najbolji od trojke ne može ništa poduzeti.

— Nakon ovoga nećete dobro proći — upozorio je Dustyja.

— I vaši su pomoćnici tvrdili isto — odgovori Teksašanin. — Mogu li napokon spust ti revolver i govoriti?

Iza šerifa ušle su još dvije osobe. Najprije visok, vrlo dobro odjeven

muškarac; možda i predobro s obzirom na karakter koji su odavale crte lica. Iza njega ušla je žena, kojoj je Dusty zbog prilika u dvorani poklonio samo kratak pogled. Lice je bilo ljepuškasto i ne suviše naličeno. Svjetlozlačana kosa bila je sakupljena u urednu pundu, a svileni haljina iskrojena tako da je više otkrivala no pokrivala bujno tijelo. Dusty je pretpostavljao da je to Kate Gilgore, vlasnica saluna, zvana »Buffalo Kate«.

— Što se to događa, šerife Fagan? — upitao je muškarac glasom profesionalnog govornika i političara.

— Ostanite na mjestu, gospodine! — zapovijedi Dusty.

Načelnik Baxter A. Grief se namrštitio i strogo zagledao u manjeg Teksašanina. Bio je gradonačelnik u dva veća naselja Zapada i naviknut na takve prilike. Znajući da kauboji ne pucaju u nenaoružane ljude, namjeravao je stupiti između Dustyja i Fagana i time omogućiti šerifu da povuče revolver i ubije tog neposlušnog stranca. Dusty je to, međutim, shvatio na vrijeme i preduzeo ga.

— Iz ovog grada nećete otići živi — upozori Grief. — Ako položite oružje, pobrinut ću se da vam bude pošteno suđeno.

U tom času Buffalo Kate jedva primjetljivo zaniječe glavom. Na njenom simpatičnom licu mogla se čitati prava bura osjećaja i Dusty shvati da je ona na njegovoj strani i da je poruka upućena njemu. Više od toga nije mogao očekivati, jer se činilo da Fagan bezobzirno provodi svoju volju u gradu.

— Svakako — otegnuto će Dusty. — Bit će nam pošteno osuđeno, a nakon toga će nas objesiti... ili ubiti s leđa pri pokušaju bjegstva.

— Zaboga — užasnu se Grief — pa pred vama je šerif Banks Fagan, iz Dakote!

— Razlog više zašto nikada ne bih predao revolver. — Dusty je o Faganu dosta čuo, ali ništa dobro.

Fagan je upravo namjeravao pozvati sve prisutne u salunu da mu pomognu u savladavanju Teksašanina kad se još jedan pridošlica pojavio na glavnom ulazu. Kid se nasmiješio i pokre-

tom glave dao mu na znanje da mora ući.

Iako je bio odjeven poput istočnjaka, izraz na licu pridošlice jasno je govorio da je odmah shvatio što se zbiva u salunu. Naglo zastavši, razmaknuo je ruke dalje od kaputa, koji je na desnom boku bio uzdignut od revolverskog drška. Brzo je prešao pogledom preko lica prisutnih i onda zapanjeno uskliknuo:

— Kapetane Fog! Što se dogodilo?

Gradonačelnik od čuda širom rastvori usta; u tom času mora da je bio silno neugodno iznenađen. Grad očekuje od načelnika da prepozna važne i korisne posjetioce i primi ih na najbolji mogući način. Čovjek koji je upravo ušao u salun bio je Waldo Burkman, glavni kupac stoke za gradove na Istoku, čovjek koji je raspolagao s više novca no što je Brownton ikada vrijedio. Taj uvaženi Burkman sada je prepoznao opasnog Teksašanina, štoviše, nazvao ga je imenom koje su svi oni već mnogo puta čuli. I šerif je odmah shvatio da nešto nije u redu, pa je promijenio ton:

— Što se dogodilo?

— Vaš je pomoćnik pokušao stari trič svih pokvarenjaka koji upotrebljavaju zvijezdu da bi mogli nekoga premlatiti ili ubiti — odgovori Dusty. — Tiho mi je rekao neka ispijem svoje piće, ali kada sam se okrenuo, napao me s leđa. Htio je da povučem i pružim mu priliku da me ubije. Mislim da je za njegov život sigurnije ako je vezan.

Fagan je dobro poznavao Crockera i nije sumnjao da kapetan Fog govori istinu. Pa ipak, nije mu bilo jasno kako je lakši i manji Teksašaniin uspio savladati njegovog u tučnjavama prekaljenog pomoćnika.

— A Bell? — upita šerif, otpisavši Crockera.

— Jones je pristao na primirje dok objasnimo što se dogodilo. Spremio sam revolvere i mladić je to pokušao iskoristiti. Prekršio je riječ i povukao, ali bio je prespor.

Fagan polako klimnu. Iako mlad Bell Stock je već bio dovoljno pokvaren i spreman na sve ako je iza sebe osjećao zaštitu i nadmoć nad protivni-

kom. Njegova je noga dokazivala da je pogrešno proračunao okolnosti.

— Sve jasno, šerife? — upita Dusty nakon kraće šutnje.

— Da — procijedio je Fagan. U njegovom glasu bilo je toliko neprikrivene žuči da nije bilo nikakve sumnje u ono što osjeća. Znao je da će za sat, dva cijeli grad saznati kako su sva tri njegova pomoćnika bila izbačena iz akcije.

— Pođimo K'le! — Dusty, pokretom glave pozdravi ženu i izide, praćen Burkmanom.

Čas kasnije izašao je i gradonačelnik. Burkman je stajao uz ogradu za vezivanje konja i promatrao dvojicu Teksašanina koji su jahali prema izlasku iz grada. Uz ponizan smiješak Grief se obratio Burkmanu.

— Možda vam je kapetan Fog rekao kad će njegovo stado stići ovamo?

Burkman se hladno nasmiješio i odgovorio:

— Neće stići, uopće neće stići.

— Ne... neće?

— Tako je rekao. No, vrijeme je da i ja pođem. Podići ću novac iz banke, da bih stigao na večernji vlak za Mulrooney.

IV

— Drago mi je da sam vas upoznala, kapetane Fog — nasmiješila se Freddie Woods, ispruživši ruku.

Puteu za Mulrooney Dusty je susreo Wacoa i mladić ga je obavijestio o događajima u salunu »Fair Lady«. Nakon živog i snažnim riječima začinjelog opisa sukoba s lovcima na bizone, Waco je s dvije riječi opisao svoj udio u događajima. Nakon odlaska lovaca on ih je slijedio desetak kilometara i tek tada skrenuo prema Brown-tonu, da bi potražio Dustyja. Odvagnuvši iskustva, Fog odlučivši da pokloni svoje povjerenje Mulrooneyju

Upoznavši Freddie, bio je još sigurniji da nije pogriješio. I vlasnica saluna, koja je navikla da brzo i točno procjenjuje sugovornike, osjetila je poštovanje prema vodi Teksašana.

— Moje poštovanje, gospođice — naklonio se Fog, osjetivši čvrst stisak Freddieine ruke. — Kako je Mark?

— Pozvala sam doktora Brennana da mu premota ranu. Dodite, povest ću vas do prijatelja.

Fog je slijedio Freddie na gornji kat i uskoro se uvjerio da je Mark dobro zbrinut. Svijetlokoši orijaš ležao je u udobnoj, velikoj postelji, oslonjen na hrpu mekih jastuka. Rame je bilo stručno omotano zavojem, a na rubu kreveta sjedila je jedna od najljepših Freddieinih djevojaka i pridržavala poslužavnik s poslasticama.

— Jeste li zadovoljni? — upitala je Freddie kada su ona i Dusty izišli iz prostorije.

— Ne znam — nasmijao se Fog. — Ako ga budete toliko tetošili, vjerujem da će ostati u vas godinu dana.

Freddie ga je povela u svoje sobe i naručila ručak. U međuvremenu Dusty je sa zanimanjem razgledavao oružje na zidovima.

— Sviđa vam se moja oružarna? — nasmijala se Freddie.

— Da, gospođice.

— Kakvu pušku upotrebljavate, kapetane?

— Vinčesterku, jedan od prvih modela. Dobio sam je na dar od tvornice kad sam pomogao pri isporuci jedne pošiljke revolucionarima u Meksiko.

Freddie je vjerovala da je priča znatno zanimljivija i udio kapetana Foga u njoj vrlo značajan, ali nije postavljala pitanja. Nasmiješila se videći kako Dusty nespretnim pokretom iz drvene škrinice vadi jednu od para sabalja za dvoboje.

Uzevši drugu sablju, Freddie zakorači unazad i podigne je ispred lica, u znak pozdrava.

— Pa good!

Poskočila je naprijed i ispružila oštricu, koja je na vrhu imala nabijenu malenu drvenu kuglicu, namjeravajući dotaći Dustyjeve grudi. Silno se iznenadila kad je kapetan brzim, gotovo neprimjetnim okretom šake suzbio udarac. Pokušala je opet, ali bezuspješno.

— Vi ste već imali sablju u rukama! — optužila je.

— U ratu sam naučio što je držak a gdje je vrh — nasmijao se Dusty.

— Kad budem prikladnije odjevena, možemo malo vježbati — rekla je, pretpostavljajući da taj tajanstveni čovjek zna mnogo više no što želi pokazati.

— Kad god zaželite.

Stigao je objed, pa je razgovor o budućem dvoboju prekinut. Nakon mnogih tjedana jednolične ishrane koja se sastojala uglavnom od graha, govedine i gorke crne kave, Dusty se s uživanjem bacio na zaista dobro pripremljenu hranu. Freddie je imala odličnog kuhara, pa tijekom ručka nije bilo mnogo prilike za razgovor.

— Pušite, ako želite — reče Freddie kad je poslužena kava.

— A vi?

— Moja je baka katkad zapušila. — Freddie se nasmije. — Dopustila mi je da pokušam, ali sam se gotovo razboljela. Nego, vaš prijatelj Waco mi je ispričao da dovodite veliko stado.

— Prilikom posljednjeg brojanja bilo je tri tisuće četiri stotine i šezdeset grla.

— Mnogo...

— Potrebe na Istoku su još veće.

Iznenada se Freddie sledila. Tek se sada sjetila da u Mulrooney nije došao ni jedan jedini kupac. Što će biti ako Dusty dovede svoje stado i tek tada sazna da ga nema kome prodati!? Postojala je mogućnost da se vijest o dolasku stada javi kupcima u Brownntonu, ako ih i tamo ima. Ali, kako im dojaviti? Nijedan tamošnji građanin neće dopustiti da takva vijest dopre do uha kupaca.

— Kad bi trebalo stići vaše stado? — upitala je zabrinuto.

— Večeras, nadam se prije zalaska.

Da zatraži od bankara neka otkupi stoku, do časa dok se pojavi neki kupac? Ne, Coutland ne može isprazniti blagajnu, pogotovo ako ne zna kad će se novac vratiti. Iz te neprilike postojao je samo jedan izlaz, samoubilački ali časan.

— Dusty, u gradu nema ni jednog jedinog kupca stoke.

U njenom se glasu jedva osjećala sva gorčina koju je mlada žena u tom času osjećala. Od svih neprilika koje je doživjela ova je, vjerojatno, bila najgora. Upoznala je čovjeka koji dovodi golemo stado, uradila sve da mu

ugodi, a na kraju mora priznati da neće imati kome prodati svoju stoku kada je dovede u Mulrooney.

— Nijednoga?

— Ne.

— Takav je život. Kako bi bilo da mi pokažete grad?

— Rado. — Iako od Dustyja očigledno, nije mogla imati nikakve koristi, Freddie je bila predobra domaćica da bi mu mogla odbiti bilo koju želju. — Dopustite da se presvućem.

Prolazeći kroz salun, susreli su i povelj Wacoa. Freddie je već prije poslala jednu djevojku u javnu konjušnicu i sada je njen konj, zlatni Appaloosa, stajao osedlan i željan kretanja uz konje dvojice Teksašana. Freddie se začudila primijetivši da Waco jaše velikog šarca; na pašnjacima se smatralo da »obojeni« konji nisu pogodni za rad sa stokom.

— Hoćete li da pogledamo zatvor? — upitala je.

— Baš tamo? — Dusty se nasmije. — Može.

— Ja neću — izjavio je Waco. — Praznovjeran sam. Tko razgleda zatvor napola je siguran da će u njemu biti zatvoren.

— Cini se da ti je Kid napunio glavu.

— Daaa. On je pametan... ponekad.

— Povedi i Markova konja do stada — naredi Dusty.

— Dobro. — Mladić pozdravi Freddie i odjaše.

— Simpatičan momak — primijeti Freddie. — Poznajete ga odavno?

— Ne. Imali smo nekih neprilika dolje, na indijanskom području i tada se pridružio i pomogao nam. Ima smjelosti na bacanje a vrlo je bistar. Spretnan je sa stokom.

— I revolverom, rekla bih?

— Mmmm... da. Ostao je siročić, gotovo od rođenja, nakon jednog prepada Indijanaca iz plemena Waco. Jedan ga je naseljenik posvojio, premda je imao već devetoro djece. Iako su postupali s njim kao s vlastitim djetetom, Waco nije izdržao kod kuće. Kad sam ga upoznao, jahao je za Claya Allisona. Rančer ga je zavolio, ali se pobojavao da će mladić izrasti u pravog revolveraša... njegova se četa sastoji samo od

takvih, pa me je zamolio neka povedem Wacoa.

— Zar on nema drugo ime?

— Nije mi poznato. Svatko je znao da su Waco Indijanci ubili njegove roditelje i tako je on stekao ime onih koje bi trebao najviše mrziti.

Ušli su u zgradu zatvora. Prednji dio bio je podijeljen na tri prostorije; u najvećoj se nalazio pisać stol, debela knjiga, peć i polica za puške. Sve prazno, prekriveno prašinom i neupotrebljavano.

— Razmišljala sam o puškama — reče Freddie — i odlučila nabaviti pola tuceta vinčesterki.

— To su dobre puške — suglasi se Dusty.

— Najbolje, zar ne?

— Mmm... da.

— Oh, do vraga! — uskliknula je. — Recite što mislite o tome!

— O zatvoru ili o puškama?

— O puškama.

— Dakle, ja bih nabavio dvocijevke velikog kalibra i kratkih cijevi. Vinčesterke možete nabaviti poslije, kada bude nekih prihoda od kazni.

— Dvocijevke?

— Da! To su najjači argumenti u bilo kakvoj raspravi unutar grada, dokle sežu prava vašeg šerifa. Drugačije je napolju, u preriji.

— Razumijem..

— Još nešto — nastavi Dusty. — Dobrodošla bi vam i jedna teška, dalekometna puška za bizone.

— Ali, upravo ste rekli...

— Nikada ne vjerujte Teksašanima. — Nasmijsao se.

— Imate iznimnih slučajeva kada samo takva puška, dalekometna i precizna, može riješiti problem. Pretpostavimo da je u gradu razbojnik, koji je opkoljen. Utvrdio se negdje i nemoguće ga je izmamiti na otvoreno. U takvom slučaju puška o kojoj govorim može ga dohvatiti prije no što stradaju dvojica, trojica dobrih boraca naoružana revolverima. Znam da to zvuči neugodno...

— ... ali je potrebno — prekine ga djevojka. — Bojim se da ne pripadam onoj vrsti budala koje smatraju da je život ubojice ili razbojnika važniji od života dobrog šerifa i njegovih pomoćnika. Želite li vidjeti i ostalo?

— Naravno.

Dusty gurne vrata. Što je dulje boravio u društvu Freddie Woods, više mu se svidala. Njeni nazori o relativnoj vrijednosti ljudskih života odgovali su njegovim.

Bilo je tu nekoliko ćelija pregrađenih samo gvozdenim rešetkama, namijenjenih pijan cama i počiniteljima manjih prekršaja. Posebno je bila izgrađena čvrsta ćelija s masivnim vratima i malenim prozorčićem, za doista opasne zatvorenike. Bio je predviđen i prostor za čuvara.

— I vi tvrdite da nitko u gradu nema iskustva s takvim stvarima? — upita Dusty.

— To je istina.

— Tko je, dakle, planirao sve ovo?

— Ja — prizna Freddie. — Mislite da je u redu?

— Ne namjeravam vas hvaliti, ali bolje ne bih ni ja zamislio.

— Razmislila sam što bi moglo biti potrebno i to sam uradila — promrmrljala je Freddie. — Dodite, sada ću vam pokazati obore za stoku.

— To će biti najzanimljivije. — Dusty je bio radoznao da li je i to tako dobro izvedeno kao i ostalo u gradu.

— Jesu li kauboji zaista tako divlji kao što se priča, Dusty? — upitala je Freddie kad su pojahali konje.

— Pa, volimo se malo zabavljati.

— Jašući i pucajući?

— U većini slučajeva konj i revolver jedina su imovina kauboja. Zato, kad se zabavlja, zabavlja se time. A kada mu je još i plaća u džepu, postaje pomalo nasrtljiv.

— I tada prevrne grad naglavce?

— Pokatkad — priznao je Dusty. — Kad nakon tjedana i mjeseci provedenih na pašnjacima čovjek ugleda grad, to ga uzbudi, pogotovu nakon mukotrpnog gonjenja stoke.

Na djevojčin nagovor Dusty se upustio u opisivanje dugotrajnog putovanja sa stadom, u sve neprilike i napore koji su uloženi u to da bi se tisuće poludivljih goveda dovele iz Teksasa u Kansas. Kauboji su provodili u sedlu neprekidno od deset do dvadeset četiri sata, boreći se protiv nepogoda, prikupljajući goveda u oluji, spasavajući ih od bujica, žedi, napada Indijanaca. Nakon te priče Freddie je mogla

razumjeti osjećaje kauboja pri ponovnom dodiru sa civilizacijom.

Dusty je neko vrijeme šutke sjedio u sedlu i promatrao velike ograđene prostore uz prugu. Proučavao je prolaze i njihovu širinu i zaključio da se goveda mogu brzo i bez teškoća utjerati u obore, a kasnije i u vagone.

— Tko je to zamislio?

— Mil Sanders iz željezničke radionice. Odgovaraju?

— Sasvim. Utovarit ćemo stado čim stigne.

— Naravno! — uskliknu Freddie veselo, a onda se zagrcne. — Ali... rekla sam vam, u gradu nema nijednog kupca s Istoka.

— Zar vam nisam ispričao? — Dusty se smiješio. — U Brown-tonu sam sreo Waldu Burkmana i dogovorio s njime sastanak ovdje.

Freddie je ostala bez riječi, ali je boja njena lica jasno odavala raspoloženje. Da se nije nalazila u sedlu, vjerojatno bi zaplesala.

— Dusty! Eh, Dusty!

— Zar sam uradio nešto loše? — upitao je i odmah nastavio: — Poslao sam jahača niz stazu, da upozori goniče stada što ih čeka u Brown-tonu. Neka stada koja su već bila na putu onamo mogla bi skrenuti u vaš grad.

— Dusty — Zenin je glas bio promukao od uzbuđenja. — Ja... vi... doista ne znam kako ću vam se odužiti.

— Za što? Zato što sam otišao preko i otkrio da ono mjesto smrdi gore od kojota koji se već šest dana raspada? Ili zato što sam o tome obavijestio ostale Teksašane? Ako uistinu mislite da mi zbog bilo čega morate zahvaliti, nastojte da ovo postane jedini grad u Kansasu gdje Teksašane ne pljačkaju do gole kože.

— Uradit ću sve što je u mojoj moći.

Na povratku u grad Freddie se opet pozabavila problemom šerifa. Dusty je morao odgovarati na mnoga pitanja dok djevojka nije stekla približnu predodžbu o tome kako se provodi zakon u malom gradu na Zapadu. Toliko se bila udubila u razgovor da nije ni primijetila da su prošli njen salun.

— I, kamo ćemo dalje? — upitao je Dusty, smiješeći se. — U glavni grad ili čak preko, u Englesku?

— Ne, u moju kuću. Zar smo je prošli?

Okrenuli su konje i vratili se u grad. Problem šerifa i dalje je mučio Freddie. Provoditi zakon u Mulrooneyju neće biti lako i zato je potreban pravi čovjek. Na području Kanzasa bilo je nekoliko profesionalnih boraca... na primjer braća Earp, Divlji Bill Hickok i slični... ali Freddie nije ni pomišljala da ih unajmi. Svi su oni mrzili Teksašane i kauboje.

— Na indijanskom području postoji jedan dobar momak — odgovorio je Dusty na njezino pitanje. — Zove se Kail Bauregard. Radi sa šerifom Billom Tilghmanom i, bude li potrebno, Bill vam može pružiti sve obavijesti. Kail je pravi čovjek za vas; pošten je a dobro poznaje vojnike, kauboje, lovce i općenito gradiće Zapada.

— Koliko bi bilo potrebno da stigne ovamo?

— Najmanje četiri do pet sedmica.

— Oh!

Mnogo prije no što će Kail Bauregard stići u Mulrooney, grad će biti nadaleko poznat po nasilju i bezakonju. Teško je povjerovati da bi željeznica s takvog mjesta počela graditi odvojak za Montanu.

Ispruživši ruku, Dusty uhvati uzdu djevojčina konja i zaustavi životinje pred salunom. Onda se nasmiješi i reče:

— Što to?

— Hoću li preuzeti mjesto šerifa dok ne dođe Kail Bauregard.

Freddie je dugo šutjela. Onda je zaklimala glavom i zadivljeno pogledala Dustyja.

— S vama nikada neću zaigrati poker. A ja sam uvijek bila uvjerena da se s mog lica ništa ne može pročitati.

— Slučajno sam pogodio. A ja sam uvijek bila uvjerena da se s mog lica ništa ne može pročitati.

— Slučajno sam pogodio. Gdje ćemo ostaviti konje?

— Preko u javnoj konjušnici Ali, ja ne mogu više iskrištavati vašu dobrotu.

— Hajde da se nagodimo: uvjerite li Lona i ostale da sam dobronamudan čovjek, čuvat će vam grad dok Kail stigne ovamo

— Kapetane Fog — Freddie ispruži ruku — pogodba je sklopljena! Naravno, ako gradsko vijeće pristane.

— Mislite li da hoće?

— Hoće — Freddie se nasmije. — I ja mogu biti vrlo uvjerljiva kada je to potrebno.

Tog je časa bila sretnija no već mnogo vremena unatrag. Dok Dusty bude brinuo o gradu, ništa se ozbiljna ne može dogoditi. A ona će se mirno posvetiti vođenju svog saluna.

Možda bi se sve tako i dogodilo da nije bilo Buffalo Kate.

V

Vijesti su se začas pronijele Mulrooneyjevom i uskoro je svatko u gradu znao da će te iste večeri stići prvo stado. Poslijepodnevnom je vlakom doputovalo nekoliko dobro odjevenih ljudi, koji su u Coutlandovu banku položili velike svote novca i čekove. Bili su to kupci s Istoka. Do njih je već doprla vijest o događajima u Brown-tonu i odlasku kapetana Foga. Saznalo se da će se Fog i Burkman sastati u Mulrooneyju, pa su i ostali požurili onamo.

Nakon posjeta banci, trgovci su se sakupili u salunu »Fair Lady« i uz piće se počeli pogađati za goveda koja još nisu ni vidjeli. Naposljetku je stado zaokupio Waldo Burkman, po gotovo rekordnoj cijeni od četrdeset osam dolara po grlu.

Predvečer je grad bio gotovo napušten. Svi su krenuli prema oborima, da bi promatrali dolazak prvog stada. Dusty i Burkman došli su s Freddie, a oko njih sakupili su se svi ugledniji građani, kako bi dobro promatrali mladog čovjeka koji je spasio njihov grad. Ubrzo su među građanima kolale istinite i izmišljene priče o Dustyjevim pothvatima i sposobnostima.

Kada se na obzorju pojavila malena točka, koja se zatim proširila u liniju, Dusty je ustao, u sedlu i upozorio ljude neka se odmaknu od ograda. Jer, poludivlja, dugoroga goveda poštovala

su čovjeka samo kada je sjedio na konjskim leđima.

Uskoro se čelo stada proširilo u kilometar, dva široku frontu. Dva reda jahača počela su tada tjerati goveda prema sredini i sužavati stado. Sa strane i pozadi stada već se vidjelo i stado konja, a na začelju kuhareva kola.

Prizor je bio veličanstven i zapanjujući, pogotovo kad se imalo na umu što su sve te životinje i ti ljudi morali proći na svom putu od Teksasa do Mulrooneyja.

Visok mladić potjerao je velikog, blatom poprskanog pastuha prema Dustyju. Pod zabačenim šeširom sjala je griva jarkoride, kovrčave kose. Lice, uvijek rašireno u osmijeh, bilo je osuto pjegicama. Mladić je bio odjeven u prljavo i otrcano kaubojsko odijelo, na kom su se posebno isticali koštani dršci dva velika vojnička kolta.

— Dovedi smo ga Dusty! — uskliknuo je i zaustavio konja u mjestu.

— Čestitam, Rede! Ujak Devil bit će zadovoljan kada to sazna.

Freddie se činilo da su se nakon tih riječi mladićeve grudi raširile od ponosa. Red Blaze je zaista bio pouzdan u poslu, iako je imao i slabosti. Naprosto nije mogao odoljeti da se ne umiješa u svaku gužvu na koju bi naišao. Uvijek se naglavce bacao u bitku na strani slabijega a da prije nije upitao tko je u pravu a tko ne. Oni koji su ga površno poznavali držali su ga divljim i neodgovornim. Ali, Dusty nije mislio tako. Kad se Redu povjeri posao i povjerenje, on će postati najrazumniji i najpouzdaniji pomoćnik. Način na koji je vodio stado za vrijeme Dustyjeve odsutnosti to je i dokazao.

— Moj bratić Red Blaze — predstavi Dusty. — Ovo je gospodica Freddie Wood, načelnica Mulrooneyja. Waldo, ti već poznaješ Reda.

— Drago mi je, gospodice. — Waldo, neka tvoj pomoćnik prebroji goveda dok su još daleko. Ako nam se račun razlikuju za stotinjak grla, možemo ovdje ponoviti brojanje.

Nasmijavši se staroj šali, Burkman mahne svom pomoćniku koji je pojavio naprijed s bilježnicom i olovkom u ruci. I Freddie potjera konja.

— Željela bih te pogledati. Čula sam svakakve priče o preorijavanju stada.

— Bit ćete dobrodušni. — Red izvuče iz džepa na prstuku nekoliko tankih kožnih vrpca i jednu pruži djevojci.

— To nije teško, gospodice — nasmi-
jao se Burkmannov pomoćnik Hamish. —
Trebalo bi brojiti noge i dobivenu svotu
podijeliti na četiri.

— Ako uspijem, ponudit ću vas pra-
vim Irskim viskijem — nasmijala
se Freddie.

— Hvala Irskim? Pa oni nemaju...
— zbunio se Hamish. — No, vratili ste
mi ih lo za dragu.

Pojahavši na čelu stada, muškarci su
se dozbiljili. Razmaknuvši se petnaes-
tak metara, zaustavili su konje jedan
nasuprot drugome. S jedne strane Ha-
mish je pripremio bilježnicu a s druge
Freddie i Red svoje vrpce. Na Redov
znak kauboji su počeli sužavati stado,
tako da su goveda protlačala jedno po
jedno između brojača. Nakon svake sli-
the Freddie i Red bi zavezali po je-
dan uzao na vrpce, a Hamish povukao
crtu u bilježnici. On ne samo da je
morao brojiti životinje već je kod sva-
ke provjeravao i znak, veliki žig O. D.
utisnut užarenim gvožđem u bok ove
životinje.

Goveda su kaskala, ljudi su brojili,
a kauboji bi prolazeći, dobacivali za-
divljene poglede djevojci koja je bila
sve zadubljena u posao. Kada je i pos-
ljednje goveto prošlo, Hamish je doja-
hao do Freddie i Reda.

— Onda, gospodice Freddie? — upita
Red.

— Zašto ja? To nije pošteno. Nikada
dosad nisam brojila stado.

— Ipak, da čujemo.

— Tri tisuće, četiri stotine i pedeset
devet grla.

Muškarci su se zapanjeno zagledali
i Freddie je znala da je morala biti
vrlo blizu točnom broju.

— Isto kao i ja — zadivljeno izjavi
Red.

— I ja — rekao je Hamish svečano. —
Ako je to prvi puta, gospodice Fred-
die, čini se da moram ispitati onaj Irski
viski.

— Pridružimo se ostalima, da im
ispričam o svom uspjehu — nasmijala
se zadovoljno djevojka.

— Želite da odvojimo nekoliko grla
za pregled, Waldo? — upitao je Dusty
kada je saznao rezultat.

— Ne, pa makar sva uginula na
putu do Chicaga — nasmijsao se trgo-
vac, znajući da su goveda pažljivo
vođena i u dobrom stanju. — Neka ih
vedu u obore i napoje, a ja ću se
pobrinuti za ukrećavanje u vagone.

— Ja ću, Dusty — javio se Red, okre-
nuo konja i odgalopirao do stada.

Pokazujući veliku umješnost u jaha-
nju, kauboji su podijelili stado u gru-
pe i načas ih utjerali među ograde,
kako bi se životinje mogle napojiti na
valovima. Poslije će ih drugo osoblje
potjerati u vagone, koji su već čekali
spremni na pomoćnom kolosijeku.

Dusty, Red i Burkmann odjahali su
do banke, gdje je prodaja dokraja zak-
ljučena. Tada je maleni Teksašanin s
računa podigao toliko novca koliko je
bilo potrebno za plaće kaubojima. Tek
što se novac našao u njihovim džepovi-
ma, momci su se odmah pobrinuli da
ga i potroše. Javna kupelj začas se
ispuhila mladim divlje veselim ljudi-
ma, koji su vrištali, pljuskali vodom
uzvikivali i pjevali. Navukavši novu
odjeću koju su prije kupili u trgovini,
objahali su grad i naposljetku se svi
sakupili u Freddieinu salunu.

Nikada u životu nije djevojka vidje-
la da netko slavi onako kako su to
uradili kauboji. A Dusty je bio sredi-
šte svega. Gdje bi god došlo do prova-
le veselja i smijeha moglo se očekiva-
ti da je kapetan Fog tome uzrok. Pro-
matrajući ga, Freddie shvati zašto ga
svi ti momci, od kojih su mnogi bili
veći i jači od njega, slijepo slijede.

Djevojkama nije bilo lakó Gotovo
da i nisu silazile s postolja za plës, pre-
lazeći iz ruke u ruku. Kauboji kao da
su posjedovali neiscrpnú energiju. Or-
kestar sastavljen od četiri djevojke kao
i tri poslužiteljice za šankom nisu stigli
ni predahnuti.

— Onda je počelo.

— Jeeeah!

Uz prodoran južnjački krik, jedan
je kauboj izvukao revolver. U dvorani
je sve utihnulo. Revolver je povukao
čovjek koji je za vrijeme rata jahao u
Dustyjevu odredu i dokazao da je toli-
ko hrabar koliko i nepouzdan. Kasnije
je postao prvorazredan gonilac, ali još

je uvijek ponekad postajao opasan; već nekoliko čašica viskija moglo ga je učiniti bezobzirnim i zlim.

— Jahooo! — vrisnuo je ponovno, pogledom potraživši metu. Zagledao se u veliki kristalni luster, koji je visio posred dvorane. — Gledajte kako ću ga skinuti!

Dusty je polako odgurnuo stolicu i pridigao se. Jedva bi mogao zaustaviti Buckyja ako ga ne obori metkom. Ipak, mora pokušati. U tom se času jedna ruka spustila na njegovu.

— Ja ću pokušati reče Freddie i pođe prema Buckyju. Prostor pred kaubojem već se bio raščistio. — Daj da ja pucam, mladću. Kladim se da ću pogoditi.

Kakav god bio da bio, Bucky je uvijek pokazivao puno poštovanja prema ženama. Nasmiješio se i okrenuo teški revolver oko prsta, pružajući ga drškom naprijed:

— Izvolite, gospodice...

— Zar da pucam za okladu iz oružja koje n ikada nisam imala u ruci? Ne, najprije ćeš ti — odgovorila je i osvrnula se. — Ali ne u luster, to može svatko. Može li u onaj crtež, preko na drugom zidu?

Okrenuvši se na visokim potpeticama, kauboj se zagleda preko dvorane, u crtež koji je prikazivao likove sa igraćih karata. Svi u salunu napeto su promatrali mladića i djevojku, a Dusty se opustio; znao je da je glavna opasnost prošla čim je Freddie navela Bucky na razgovor.

— To nije lako, pogoditi — otegnuo je Bucky.

— Počnimo, dakle, sa srcem. Možeš li ga probistrijeliti?

Podigavši revolver, kauboj odmah opali i pogodi nekoliko centimetara udesno od znaka. Zabundavši, nanišan pažljivije, ali sada pogodi isto toliko ulijevo. Još je dva puta opalio i pogodio u neposrednu blizinu znaka. Lice mu je obililo tamno rumenilo a ruka podrhtavala od bijesa. Napetost je ispunila dvoranu jer je bilo jasno da će Bucky podivljati ako opet promaši. Revolver je zatutnjao i posred znaka pojavila se velika rupa.

Dusty je brzo spustio revolver natrag u korice, nadajući se da Bucky

nije primijetio još jednu ruku, dobra dva pedlja iznad mete.

— Jipii! — uskliknu veselo Freddie. Samo odličan strijelac može okružiti metu mecima i onda posljednjim pogoditi u sredinu. Hej, Sarah, ovo treba proslaviti. Ulj za ovog džentimena nešto posebno.

Bezizražajna lica, Sarah natoči viski iz jedne od najskupljih boca, a onda brzim neprimjetnim pokretom ubaci u čašu malenu, bijelu tabletu. Kada je Bucky doteturao do bara, u piću nije bilo ni traga tableti. Podigavši čašu, kauboj se okrenuo i nasmiješio vlasnici:

— Sačekajte dok ovo ispijem, madam. Tada ću vam pokazati što je pravo pucanje.

— Uvjerena sam, u to — rekla je Freddie. — U tvoje zdravlje.

Podigavši čašu, Bucky jednim gutljajem ispije piće. Pet sekundi kasnije zaboravio je na pucanje i jedina mu je želja bila da sjedne. Položio je glavu na ruke i istog časa zaspao.

— Što se dogodilo? — upita Dusty kad je Freddie prišla njegovom stolu.

— Bucky je pospan.

— To i sam v. dim.

— Stvar nije štetna, iako će ga sutra gadno boljeti glava.

— Još uvijek mislite da vam je potreban šerif? Vi to obavljate brže i bezbolnije.

— Možda, ali to nije moj posao. Moram brinuti za lokal a ne obilaziti grad i smirivati pijane kauboje. Nemojte se mrštiti, Dusty Fogel! Nemam ništa protiv toga da piju samo neka puste na miru moj luster!

— Daaa... — promrmljao je Dusty. — Mislim da ste u pravu. Freddie.

Slavlje se nastavilo bez ikakvih opasnih upadica, a nitko nije više povukao oružje. Ali, nitko nije ni posustao. Momčad ranča O. D. bila je čuvana po tome što ništa nije ostavljala urađeno dopola. Nešto poslije jedan Freddie je prvi puta povukla pogrešan potez. Dojadjili su joj američki plesovi, pa je pokušala kauboje naučiti jedan od plesova iz svoje domovine. Vedra glazba i živahan ples pri kome su djevojke prelazile iz ruke u ruku, oduševio je kauboje tako da nisu htjeli prestat. I Dusty je bio uvučen u vrtlog,

ali je ubrzo pobjegao i, oslonjen o zegu, smiješeci se promatrao.

Kasnije Freddie i Dusty stajali su na vratima saluna i promatrali odlazak kauboj.

— Gospode! — uzdahnu Freddie.

— Tako će biti gotovo svake noći dok traje sezona — upozori je Dusty.

— Znam. Dodite gore, u moju sobu, ispit ćemo lonac kave. Jeste li vidjeli Shada Birnbauma i Vica Coutlanda dok su plesali? Nakon tog prizora mogla bih umrijeti sa smiješkom na usnama. Ooooh, moje noge! Tako me bole da ću vjerojatno i umrijeti. Ovog časa! Jeste li ikada plesali sa svojim kuharom Jimmom ili onim tragačem, Kiwom?

— Na žalost. No, ja ipak više volim plesati s djevojkama.

— Od noćas... i ja! — izjavi Freddie. — Mislila sam da je Jimm grozno nespreatan, ali kada je došao red na Kiwu...

— Znam — Dusty se nasmijao sjetivši se svog indijanskog tragača. — On skače kao da je upravo skinuo skalp sa glave svoga bijeloga brata pa sada priziva duhove kao svjedoke svom junštvu.

Prihvativši djevojčinu ruku, Dusty ju je slijedio kroz dvoranu i uza stubove. Kad je Freddie otvorila vrata, svoje sobe ugledali su Waca i Babsy. Činilo se da su se dobro zabavljali jer su se upravo previjali od smijeha.

— Pripremila sam kavu, gospođice Freddie! — uskliknula je Babsy, skočivši na noge s Wacovih koljena. — Jesam li vam noćas još potrebna?

— Ulij u četiri šalice. Kako si prove- la večer, Babsy?

— Kao nikada u životu! Ovi Teksašani ništa ne čine napola, zar ne? Sasvim su ljudi.

— Slažem se. — Freddie se nasmiješi. — Usput, Dusty, zapovijedila sam da prostru dvije pomoćne postelje u Markovoj sobi. Možda želite ostaniti u gradu, pogotovo kada su vam konji zatvoreni u javnoj konjušnici.

— Nisam s'guran, mađam — u šali će Waco. — Morat ćete nas dobrano nago- varati. Uživamo u spavanju pod ve- drim nebom, posebno kada kiši.

— Ili kada puše snažan, ledeni vjer- tar — pridruži se Dusty. — Hvala, Fred- die!

— Ne zahvaljujte. Samo sam se htje- la osigurati da vam ne preostane vre- mena za razmišljanje. Još biste mogli promijeniti odluku.

— To je ono što mi se u vas najviše sviđa, Freddie. Sasvim ste nezainteresi- rani, sve radite iz puke dobrote — nas- mije se Dusty.

— Znam, znam, ne zahvaljujte. Gradsko vijeće će se sastati u jedan i trideset poslije podne... ako se do onda članovi oporave.

— U to ću doba još uvijek biti u gra- du — našalio se Dusty.

Ispili su kavu i pojeli nekoliko kola- čića, koje je Babsy odnekud nabavila. Onda su se muškarci oprostili i otišli u Markovu sobu. Ranjenik je spavao mirno i čvrsto. Kada su naposljetku legli, zvijezde su već počele gubiti sjaj. Tek je tada Waco upitao ono što ga je mučilo već čitav sat.

— Zašto je Freddie spomenula sasta- nak gradskog vijeća, Dusty?

— Saznat ćeš sutra, momče.

— Meni to smrdi na posao — progun- da mladić.

— Nisi daleko od istine, dječake. Laku noć!

— Koja noć? Ona koja je upravo prošla, ili ona koja nailazi?

VI

Uvrijeđeni Mark Counter probudio je prijatelje u deset sati prije podne. Svjetlokosi gorostas pratio je buku noćne proslave i osjećao se prevare- nim i zapostavljenim. Međutim, liječ- nik je zapovijedio da ranjenik mora provesti u postelji bar četrdeset osam sati a Freddie Woods se pobrinula da to bude i provedeno.

— Sakrila je moje hlače! To je ur- adila! — ispričao je Mark prijateljima. — Dusty, ona mora da je u nekom srod- stvu s tobom.

— Nadam se da nije.

Netko je zabunjaio na vrata i u sobi je upao jedan od Freddieinih po- moćnika, vukući veliku posudu vruće vode.

— Pretpostavljam sam da ste budni — primijetio je čovjek. — Ljudi, ono noćas b'o je pravi rusvaj!

— Kako bi ti se sviđalo da te objesim za noge, kroz prozor? — zareži Mark.

Čovjek ga je zapanjeno pogledao i brzo ustuknuo.

— Ne slušaj ga, prijatelju — umirio ga Waco. — Postao je zao i brbljav jer je prospavao noćasnju zabavu. Inače nije opasan.

— Začas ćete obojica visjeti na prozoru! — Dusty, ne bi li mogao upokoriti te svoje najamnike bar kada se nalaze u bolesničkoj sobi?

— Oprostite, prijatelju, ovim mladićima — rekao je Fog. — Da li je gospodica Freddie ustala?

— Ni ona ni bilo koja od djevojaka. Osim Sarah, a i ona izgleda nekako potreseno.

Međutim, kada su se umirili i odjednili pojavila se i Freddie. Doručak je bio poslužen u Markovoj sobi, uz koji su, na njegovo veliko nezadovoljstvo, pričavane pojedinosti zabave. Onda je Freddie sišla, da bi provjerila kako je u salunu, a Dusty i Waco pošli su po konje i odjahali u logor svoje momčadi.

Tamo su već svi bili budni. Odmah im je prišao Bucky, pomalo zelen i nesiguran na nogama, i ispričao se zbog neprilika koje je prethodne noći možda uzrokovao.

— 'Jutro, bratiću Dusty! — uskliknuo je Red, prišavši sa tanjurom punim hrane. Ugledavši to, Bucky je odmah pobjegao. — To je bila prava noć, zar ne?

— I te kako — suglasi se Dusty. — Pogledaj, Rede! Čini se da su i drugi poslušali moje upozorenje.

Veliko stado približavalo se gradu, a sudeći prema oblacima prašine još su tri stada bila na pomolu.

— Rekao bih da ovo prvo pripada ujaku Charlieju — Red se nasmije. — Mora da je silno blijesan što smo stigli prije njega.

— To će biti drago ujaku Devilu. Na brzinu ću se obrijati, pa ćemo odjahati i pozdraviti ujaka Charlieja... ili, možda, ti nećeš poći?

— Ne b'h to propustio ni za što na svijetu! Hoću vidjeti njegovo lice kad

sazna da si ga prestigao gotovo za cijeli jedan dan.

— Ne ja, Rede. To je već od početka bio tvoj pothvat.

Pukovnik Charles Goodnight, veliko ime Zapada, čovjek koji je započeo goniti velika stada i otvorio za teksašku stoku putove prema Istoku, suho je dočekao svoja dva mlada nećaka i saslušao njihov izvještaj. Njegova je šunja bila samo zatišje pred buru. Kada su Dusty i Red završili, osuo je na njih paljbu groznih psovski, kakve su samo ponekad mogli čuti od ujaka Devila. Ali, kada se napokon ispuhao, Goodnight se počeo gromko smijati, izudarao je Reda po ramenu i pohvalio ga zbog dobro obavljena posla.

— Primio sam tvoju poruku o Browntonu, Dusty — nastavio je Goodnight. — Već sam bio na putu opamo ali sam odustao kada sam čuo za onu prokletu zabranu o nošenju oružja koje se odnosi samo na Teksašane. Reci, gdje je tvoje stado?

— Već je otputovalo. Obori su prazni i vi, striče, možete odmah utjerati goveda. Waldo Brukman je u gradu.

— Čekat će on mene, za to ne brinem. Odoh do stada. Do viđenja u gradu, momci!

— Do viđenja, gospodine — Dusty je promatrao starca koji je odjahao ostrim galopom, a onda se okrene Redu. — Moram biti u gradu prije jedan i po.

— Posao ili zabava?

— Najprije posao. Freddie želi da održavam red u gradu dok ne stigne stalni šerif.

— To je, dakle. Hoću li ti biti potreban?

— Mogao bih te upotrijebiti, ako netko mora odnijeti novac kući, ujku Devilu...

— I objasniti mu gdje ste vi, ostali momci, zapeli?

— I to — nasmijsao se Dusty.

— Jutros sam razgovarao s Jimmom. Danas će nabaviti zalihe i sutra ujutro spremam je za put kući.

— Ti odluči o tome. Dođi, poslat ćemo Kiowu i Wacoa do onih stada da saznamo čija su. Nadam se da Clay Allison nije već ovdje.

Tek oko dva sata sakupili su se svi članovi gradskog vijeća u velikom

Freddienom salonu. Posljednji je došao Coutland i uzdišući zauzeo svoje mjesto za stolom. Kao i ostali, imao je tamne podočnjake i nezdravu boju lica.

— Oprostite na zakašnjenju — promrmljao je.

— Nikome od nas danas nije lako. — Freddie se smiješila. — A sada, gospodo, na posap. Čini se da je naš grad dobro započeo. Stado Charlesa Goodnighta već je u oborima, a nailaze i stada Shanghaja Piercea, Waxacheja Smitha i Georgea Littlefieldsa. Sve su to veliki rančeri i u svakoj momčadi ima više od dvadeset kaubojja. I ne samo to. Jedan od najvećih kupaca bizonskih koža stigao je danas u grad i ispričao mi da je prošrio glas kako će ovdje preuzimati kože. Mislim da će željeznica biti zadovoljna tim prometom.

— Znači, uspjeli smo — rekao je Birnbaum. Izgledao je prilično nesretan jer ga u tom času baš ništa nije trebalo zabrinjavati.

— Nije sasvim tako, Shade. Postoji još jedan mali problem.

— Što bi to moglo biti, gospodice Freddie? — upitao je Dongedon sasvim usputno, jer su mu misli cijelo vrijeme bile zaokupljene prometom koji je njegov salon ostvario prošle noći.

— Red i zakon. Sigurno je da željeznica neće graditi odvojak za Montanu iz glivljeg i otvorenog grada.

— Što predlažete? — upita Coutland.

— Vjeren sam da već imate nešto... — Zeljela bih namjestiti Kalla Beauregarda, koji je sada šerif na indijarskom području.

— Nikad čuo za tog momka — Coutland pogleda ostale. — Zašto ne bismo unajmili jednog Earpa ili Hickoka?

— Jer želim šerifa koji će izaći na kraj s kaubojima a da ih ne ubija ili im razbija lubanje. Osim toga, ljudi kao Earp i Hickok dovlače za sobom revolveraše, koji traže prilike da bi pokazali svoju vještinu. Kapetan Fog mi je preporučio Kalla Beauregarda.

— U tom slučaju ja sam za Beauregarda! — usklikne jedan član vijeća, a drugi mu se odmah pridruže.

— Hajde da to odglasamo i službeno — predloži Freddie. — Tko je za to neka digni ruku.

Sve su ruke poletjele uvis. Coutland upita:

— Kad bi taj šerif mogao stići ovamo?

— Za četiri do pet sedmica.

— Ali, do onda...?

— Kapetan Fog je pristao da do tada održava red u našem gradu.

Ljudi su se zgledali i počeli uzbuđeno dogovarati. Birnbaum je nadglasao ostale:

— Koliku kapetan Fog traži plaću, gospodice Fogg?

— O tome nismo razgovarali. Ali, on se nalazi u susjednoj prostoriji. Ako želite, pozvat ću ga ovamo.

— Naravno — javio se Coutland.

Dusty je ušao, i obišao stol, svjestan da ga sve oči ispitivački prate i promatraju. Kad je sjeo, Coutland upita:

— Kapetane, hoćete li ovdje održavati red do dolaska stalnog šerifa? Mi vam možemo ponuditi plaću od stotinu dolara mjesečno i sedamdeset pet za svakog pomoćnika. Uz to pripast će vam četvrtina od svake globe.

— Ponuda je dobra, ali je ne mogu prihvatiti. Radit ću ovdje uz plaću od stotinu dvadeset dolara i stotinu za svakog pomoćnika. Sav novac od kazni ići će gradu... men nije potreban.

— Bolje biste prošli ako prihvatite Coutlandov prijedlog — rekla je Freddie.

— Vjerojatno, ali nikada mi se nije svđala podjela novca od kazni. Neki od šerifa pretvorili su se u lovce na ljude koji nisu bili ništa krivi samo da bi se dočepali tog postotka. Postepeno ljudi zamrze svakog šerifa koji tako radi. Svaki krivac mora znati da ga hapsim zato što je uradio nešto loše a ne da bi se dočepao njegova novca.

— To nije loša misao, kapetane — suglasi se Coutland. — Nikada nisam tako o tome razmišljao, ali vi ste u pravu.

— Postoji još jedan uvjet — nastavi Fog — i to moramo razjasniti odmah. Budem li unajmljen da održavam red u vašem gradu, radit ću to na svoj način.

— Budite određeni — zamoli Freddie.

— Prvo, sam biram pomoćnike. Nitko mi neće naturati nećake i sinove

da bi na lak način došli do kojeg dolara. Održavanje mira u ovakvom gradu bit će dovoljno teško i bez neuvježbanih pomoćnika.

— To je razumno — promrmlja netko. — Drugo, želim da se donese odluka po kojoj imam pravo u svakom času provjeriti ispravnost svakog uređaja za igru na sreću.

— Zar želite reći da gospodica Freddie i ja ne vodimo pošteno svoje kockarnice? — zarežao je Dongelon.

— Prije no što trepnete u gradu će biti mnogo više igračnica. Neke od njih sigurno će poslovati na nepošten način i ja želim vašu odluku odmah a ne da kasnije gubim vremena i omogućim lopovima da na vrijeme sakriju tragove.

— Kapetan je u pravu Dongelone — reče Coutland.

— Podržavam ga — suglasj se vlasnik saluna. — Čovjeku je dovoljno ono što pošteno zaradi.

— Koliko vam je pomoćnika potrebno, kapetane? — upita zabrinuto Birnbaum.

— Trojica muškaraca: Countera, Kida, Wacoa, i jednu ženu — Sarah, na primjer.

Ta izjava izazove zaprepaštenje.

— Sarah! — začudi se Freddie. — Što će vam ona, Dusty?

— Neću vam je oduzeti, Freddie. Trebat će je samo povremeno. Pretpostavljam da ćemo katkad uhapsiti i koju ženu. Potreban mi je pomoćnik-žena koji će brinuti i pretražiti zatvorenicu.

— Sarah bi bila dobra za taj posao — prizna Freddie. — Pitat će je pristaje li.

— Namjeravam vođu svakog stada koje stigne u grad imenovati počasnim šerifom; tada će se on brinuti o ponašanju svojih ljudi. Jednako bi trebalo urediti s nekim sa željeznice, kao i s jednim od istaknutih lovaca. Gradsko vijeće može im dati malu nagradu, ili neku drugu privilegiju.

— To neće biti teško urediti — pristane Coutland.

— Dobro. Da li vam je gospodica Freddie rekla kakvo mi je oružje potrebno?

— Nisam, ali učinit ću to sada.

Freddie je brzo i bez greške objasnio Dustyjeve zahtjeve. Ljudi su pristali

li na kupovinu pola tuceta dvocijevki i jedne teške puške Sharp. Onda se javio Birnbaum i postavio za istočnjake, tipično i logično pitanje:

— Ne bi li bilo najbolje da svi građani povjere šerifu na čuvanje sve svoje oružje?

— Ne! — odgovori Fog neočekivano žestoko.

— Ali, prijedlog nije loš... — pokuša netko.

— Nije ni dobar — prigovori Coutland. — Ja volim loviti. Zar ću svaki puta kad se spremim u lov k šerifu, a nakon povratka...

— Može biti izuzetaka — počeo je Birnbaum.

— Ne, ne može — prekine ga Dusty — ili će grad postati jednak Browntonu.

— Zar ne bi vaš posao bio lakši i bezopasniji kad nitko ne bi bio naoružan? — upita trgovac.

— Nedvojbeno... kada nitko ne bi imao oružja. Jedina je neprilika u tome da bi oružje predali samo poštenu i oni koji ionako poštuju zakon. Zar vjerujete da bi bilo koji od razbojnika ili onaj koji ima loše namjere predao oružje?

— Ako o tome tako mislite...

— Da. Razoružas li poštenog čovjeka, predat ćeš ga na milost i nemilost kriminalcu. Pretpostavimo da netko pokuša opljačkati kuću gospodina Birnbauma. Mislite li da će čekati dok vlasnik ode po svoje oružje u šerifov ured?

Primjer je nasmijao ljude, ali im je ujedno pokazao besmislenost prijedloga.

— Mislim da smo vas razumjeli, Dusty — reče Freddie. — Ali, što ćemo sa pucanjem po gradu? Kako možemo to izbjeći?

— Teško. Ako se dvoje ljudi odlučilo na borbu, ozbiljno odlučilo, sprovest će to sa ili bez oružja. Međutim, divlju, bezrazložnu pucjavu moguće je spriječiti. Odredite mjesto gdje ljudi mogu vježbati a da ne ugroze ničiju sigurnost. I u salunu se može postaviti neka meta... Ali, najvažnije je od svega ne varati kauboje. Pokažite im prijateljsko lice i nemojte ih pljačkati, kako to čine gotovo u svim gradovima Kanazasa, pa momci neće imati razloga za srdžbu, niti će se truditi da

vam pokažu što mogu svojim revolverima.

— A prava, oružana pljačka?

— Neka se nadaleko sazna da će se na oružanu pljačku gledati jednako kao na pokušaj ubojstva. I, pobrinite se da vaš sudac to najoštrije kažnjava. Vidjet ćete da će se razbojnici kloniti Mulrooneyja.

— Savjet nije loš — prizna Freddie.

— Podigne li se optužba protiv bilo koga stranca, tada njegova riječ mora vrijediti pred sudom jednako kao svjedočenje građana. Takav postupak odmah će se pročitati i privući mnogo za grad korisnih ljudi.

— Postupit ćemo tako.

— U tom slučaju, prihvaćam mjesto šerifa. — Dusty ustane i pođe prema vratima. — Potražit ću pomoćnike i početi s poslom.

Wacoa je pronašao u baru saluna, gdje je mladić zabavljao Babsy.

— Što ima novog? — upita mladić.

— Od sad smo predstavnici zakona, momče.

— To još nikada nisam bio. Hoćemo li objesiti zločuke i sve ostalo?

— I sve ostalo — nasmijao se Dusty.

— Samo, posao šerifa ne sastoji se u nošenju značaka. Pođimo do zatvora. Usput ću ti ispričati sve što znam o tome.

Te je noći u Mulrooneyju bilo vatreno. Pet kaubojških momčadi, više od stotinu jahača, privuklo je mnoge u salune, a njima su se pridružili i mnogi željeznički radnici koji su doputovali popodnevnim vlakom.

VII

Drugi dan Dustyjeva šerifovanja prošao je bez većih neprilika. Na brzog poslan okružnom šerifu uskoro je stigao odgovor: predstavnici zakona u Mulrooneyju imenovani su pomoćnicima okružnog šerifa. Bio je to pametan Dustyjevi potez koji mu je davao zakonsko pravo djelovanja izvan gradskih granica, zapravo, na području cijelog okruga, u kojem je bio i Brown-ton. Bilo je to i više no što je Dusty

želio; nije namjeravao kročiti nogom u taj grad.

Tokom dana stigle su i naručene puške i municija, a najmljen je i čovjek koji je trebao brinuti o zatvorenicima.

Iako je Sarah prihvatila Dustyjevu ponudu uz smijeh i šahu, uskoro je shvatila da je posao ozbiljan.

U podne narednog dana vlak se zapada polako je ušao u stanicu Mulrooneyja. Prvi je na peron iskočio v. sok, vrlo elegantno odjeven muškarac i pružio ruku ljepoj dotjeranoj djevojci. Otvorivši malen, čipkast suncobran ljepotica se oslonila na muškarčev lakat. Ali, nisu uspjeli otići sa stanice. Iz željezničkog ureda izašao je Dusty Fog i pripriječio im put.

— Vlak odlazi za petnaest minuta — rekao je. — Nemojte otići predaleko.

— Zašto? — Muškarac je namršteno promatrao novu značku na Dustyjevim grudima.

— Zato što nastavljate put tim vlakom.

Čovjek je šutio, a onda se nasmijeo i kimnuo glavom. Namignuo je Dustyju i posegnuo rukom u džep.

— Shvatio sam. Koliko?...

Dalje nije stigao. Šerif je koraknuo naprijed, zamahnuo desnicom i udario ga posred želuca. Zastenjajući, čovjek se presavije i padne na koljena.

— Bolje da to ne pokušavate — upozori Fog djevojku koja je podigla suncobran.

— Da se niste usudili dirnuti me! — vrisnula je umjesto odgovora.

— Ne bih vas želio dotaknuti ni štapijom za pecanje — odgovori Dusty i vikne: — Gospodice Sarah!

Sarah je odmah izašla iz ureda. To nije bilo ono dobroćudno lice djevojke koja je posluživala u salunu. Bilo je to nasmrt ozbiljno lice, koje je pristajalo uz tamni kaput na kome se kočila sjajna značka šerifova pomoćnika. Odlučnim koracima obišla je djevojku i stala pred nju.

— Pokušaj to upotrebiti, djevojčice, i natjerat ću te da ga progutaš!

Pogledavi Sarah, djevojka poslušno spusti suncobran, kojega je oštar šiljak već izbio oko jednom rudaru. Muškarac je podigao glavu i promu-

cao iskrivljena lica: — Zar je to bilo potrebno, Fog?

— Mislio sam da ćeš povući revolver.

— Revolver? Htio sam izvaditi novčanik.

— Ja bih to nazvao pokušajem podmićivanja, a naš je sudac vrlo strog za takve prekršaje. Da podnesem prijavu?

— Ne! Odlazimo.

— Znao sam da ćeš se opametiti.

Ugledavši još jedno lice poznato iz vremena kada je krotio divlji Mirni grad, Dusty u pratnji Sarah krene dalje.

Koračajući uz šerifa Sarah se zapita koji je od putnika privukao njegovu pažnju. Uskoro je saznala. Bio je to visok, mršav muškarac odjeven u kratak crn kaput, bijelu svilenu košulju podvezanu crnom vrpcom i tamne prugaste blaće profesionalnog kartaša. Ispod kaputa stršao je bijeli revolver-ski držak izrađen od slonove kosti. Sarah se upravo zapitala što će se dogoditi kada se Fog nasmiješi i ispruži ruku.

— Kako je, Dusty?

— Zdravo, Frank! — Šerif je znao Franka Derringeru kao poštenog kockara i bilo mu je drago što je došao. — Bit će mi drago posjetiš li me poslije u uredu.

— Nešto ozbiljno?

— Tako... Da li je u vlaku bio još netko tko bi me mogao zanimati?

— Ludlow i Bessie, ali njih si već sredio. Ima još nekoliko poznatih lica, ali ne vjerujem da će ovdje sići. Hej, sada dolazi ono najbolje! Vidiš li debeljka koji se izvlači iz vagona za pušace? S njim je i onaj mršavko izdužena lica. To su pravi pljačkaši. Rade zajedno s jednim patuljkom, pravim crvom od čovjeka. Cini ti se da će pasti ako zalupiš vratima, a ja sam gledao kad je u Newtonu ubio dvojicu. Okrenuvši se, Dusty pogleda dvojku na koju je upozoren. Onda je uhvatio pogled Countera i pokretom glave dao mu na znanje što mora uraditi. Mark kimnu i prepriječiti put onoj dvojici.

— Ne udaljavajte se suviše, momci! Vlak će svakog časa krenuti.

Debeljko mirno i pažljivo odmjeri sugovornikova široka ramena, promo-

trli lijevu ruku koja je još uvijek visjela o pivoju, srebrnu značku i nisko obješene revolvare. Onda se njegove oči zaustave na Markovu licu. Uz najljubazniji smijeh, debeljko reče:

— Mislim da vas nisam dobro razumio, vrlo predstavniče zakona. Moj prijatelj i ja putujući smo trgovci...

— Baš nemate sreće — prekine ga Marko. — Ovaj je grad već pun toga što vi prodajete.

— Mladiću ne pre naglujite — naduo se čovjek. — Načelnik vašega grada slučajno je moj osobni prijatelj. Zajedno smo polazili školu...

— »On« je ona, i izbirljiva je kada su u pitanju prijatelji. Kad vlak krene, budite u njemu, gospodine.

Dok je debeljko zaokupljao Markovu pažnju, mršavko polako zakorači u stranu. Vidjevši da pomoćnik šerifa ne može ništa ljevicom, s te je strane morao biti laka žrtva. Stisnuvši veliku košcatu šaku, podigne ruku.

— Hej! — tihog izgovori glas iza njegovih leđa.

Čovjek naglo okrene glavu i tako teško pogriješi. Ysabel Kid je podigao svoj veliki revolver i sada teškom cijevi udario preko čovjekove čeljusti. Mršavko zatetura i jedva se održi na nogama.

— Čekajte, kakvo je to... — počeo je debeli.

Riječi su mu zapele u grlu, jer ga je Mark podigao zdravom rukom, dobro protresao i odbacio prema vagonu. Debeljko je pokušao održati ravnotežu, ali je ipak sjeo, i to točno ispred nogu malenog, mršavog muškarca odjevenog u jeftino gradsko odijelo. Iako je izgledao plašljiviji od srndača, usne su mu se zategle i pobijeljele od bijesa, a prsti su brzo odgurnuli krilo kaputa. A onda zastane, jer je umjesto dvojice ugledao petoro ljudi sa srebrnim značkama. Odmah shvati da nije vrijeme za akciju, usprkos poniženju koje su njegovi prijatelji doživjeli. Potražiti će grad gdje zakon nije tako na oprezu. Jer, njegov nevin i plašljiv izgled zavarao je već mnoge, a kada su to shvatili bilo je prekasno. Međutim, Fog je bio upozoren i da je patuljak povukao revolver, istog bi časa poginuo.

Nekoliko tipova koji su se namjeravali preseliti iz Brownтона u Mulrooney, u potrazi za nepoštenom zaradom, povukli se natrag u vagone v.d-jevši kakav je doček šerif pripremio nepozvanima. Kondukeru su nadoplatili putne karte, odlučivši da će potražiti grad koji će ih prijateljski dočekati.

Ipak, jednu ženu kao da to nije zabrinulo, ona nije poklonila ni pogled onima koji su nastradali na peronu. Izašavši iz vagona za pušače, zastala je i ogledala se. Bila je visoka i snažna kao Sarah, a možda i nekoliko kilograma teža. Ali, kao i u Sarah, ni na njenom tijelu nije bilo suvišnog sala. Bila je odjevena u putni kostim, glavu je pokrivao čudni šešir od čipaka, a ruke su joj bile okićene nakitom, ispod naslage rumenila i pudra moglo se nazrijeti privlačno i vedro lice. Stežući torbicu, pozvala je nosača koji je izvukao nekoliko kovčega iz vagona i pružila mu novac.

— 'dan, madam — pozdravi Dusty. — Zelio bih s vama porazgovarati, tamo u uredu.

Promatrajući šerifsku značku, žena se namršti, ali onda ravnodušno sliježe ramenima i pođe za Dustyjem Sarah, Mark, Kid i Waco radoznalo su gledali za njima.

— Kapetan Fog zna kako valja dočekivati goste — nasmiješila se Sarah. — Na prozoru vagona vidjela sam dva tipa za koje znam da su varalice. Ali, nisu ni sišli s vlaka.

— Sa svima smo bili vrlo uljudni — reče Mark. — Poznajete li damu koju je Dusty odveo?

— Nije to nikakva dama već Lily Gouch, koja je vodila javnu kuću u Newtonu.

— Trebalo bi joj dopustiti da je otvori i ovdje — primijeti Kid. — Nije u redu da grad kao Mulrooney nema nijedne kuće za pravu zabavu.

— Vrlo ste uljudni — primijetila je Lily Gouch kada joj je Dusty pridržao vrata pri ulasku. — Brzi ali i uljudni.

— Brz?

— Nećemo se zavaravati — progundala je i otvorila torbicu. — Koliko sada, i koliko na tjedan?

— Nadam se da to ne znači ono što nedvojbeno znači!

Glas je došao iz susjedne prostorije. Lily prigušeno uzvikne i brzo se okrene. To učini i Dusty, koji nije ni slutio da je Freddie Woods došla kako bi ga promatrala u akciji. Djevojka je ušla u prostoriju i zatvorila za sobom vrata.

— Tko ste vi? — upita Lily, procjenjujući ponašanje i eleganciju mlade žene.

— Freddie Woods.

— Znači, vi ste vlasnica saluna »Fair Lady«?

— Osim toga ja sam i načelnica i član šerifova odbora za doček. A sada kad sve znate, možda biste i vi nama rekli tko ste?

— Lily Gouch. Ovdje se radi brzo i otvoreno. U većini gradova najprije bi me pustili da se smjestim, a tek bi me tada počeli ucjenjivati.

— Gospođice Gouch — tiho će Freddie — željela bih da mi budete i ostanete simpatični. Ne biste li mi malčko pomogli u tome? Moramo razjasniti neke stvari...

— Naravno. Koliko tražite?

— Za što?

— Da bih mogla otvoriti javnu kuću u vašem lijepom, čistom gradu. — Lily povisi glas.

Cijeli svoj život ta je žena provela u javnim kućama, isprva kao jedna od djevojaka a kasnije kao vlasnica. U svakom je gradu morala podmićivati da bi joj dopustili poslovanje; negdje je to bilo potajno mito, drugdje je novac išao u razne »fondove« od kojih su korist imali samo bogati.

— Javna kuća, to sam rekla, ljepotice. — Pljunula je na drveni pod. — Ako svota bude dovoljno visoka, vjerovatno ćete zaboraviti na zgražanje, zar ne?

Iako je Dusty do tog časa bio uvjeren da se Freddie može snaći u svakoj neprilici, ovaj je zalogaj izgledao prevelik i za nju. Lily Gouch mora da je bila navikla na sve moguće prilike i neprilike, a povrh ostalog bila je teška i jaka. Dusty nije očekivao šakački obračun; do tada nije čuo za tučnjavu u kojoj je Freddie sredila Sarah.

— Sačekajte napolju, Dusty — zamoli Freddie ledenim glasom. — Moram

reći nekoliko riječi gospođici Gouch, a ne b.h. vas željela dovesti u nepriliku kada ih izgovorim.

Dusty se namrštit ali nije protivurječio. Izišao je i pokretom glave pozvao je k sebi Sarah.

— Trebate me, kapetane?

— Ne znam. Ostanite ovdje, u pripravnosti. Unutra je Freddie sa Lily Gouch.

— Oh, čovče! — Sarah se nasmijala. — Nadam se da će se Lily pristojno ponašati.

— Ako čujete lom pokušstva, upadajte!

— Zar da pomažem Lily? — užasnuto će Sarah. — Gazdarica je sigurne jača; malo je spora u čupanju kose, ali udara strašno.

Dusty nije b'o time umiren, pa je neprekidno osluškivao hoće li začuti početak tučnjave. Međutim, napolje je prodrta jasna iako prigušena bujica kletvi, kojima je Freddie osula pridošlicu. Sarah nije mogla zadržati glasni smijeh.

— Nisam znala da gazdarica zna i polovicu tih kletvi — rekla je zadržljivo. — Mislim da ih ni Lily Gouch nije očekivala.

A unutra, u uredu, Freddie se unijela drugoj ženi u lice i rekla:

— Mislite da će me spominjanje javne kuće nagnati na crven lo? Dobro, djevojko, otvorite uši i slušajte!

I tada je Freddie pokazala zapanjujuće znanje u onom dijelu engleskog jezika kojim se dame i gospoda ne služe. To je znanje prikupila slušajući konjušare i kočijaše, dok je kao dijete obilazila vojarnje u kojima su služili njeni rođaci. U Americi je naučila kletve kočijaša i mornara uljepšane posebnim riječnikom govedara, lovaca na bizone i željezničkih radnika. Cilj je govor uljepšala i začinila psovkaama koje je u tom času sama izmislila.

U prvom času Lily se razbjesnila, a onda čuđenje pretvorila u divljenje. Lily je i sama bila stručnjak u psovanju, ali bila je dovoljno poštena da prizna kako se ne može mjeriti s ovom lijepom, elegantno odjevenom djevojkom.

— A ako vam to nije dovoljno — završila je Freddie — nastavit ćemo šakama.

Kad netko vođi javnu kuću, često mora upotrebiti silu. Iako je u tome bila vrlo spretna a hrabrosti joj nije manjkalo, Lily je pomislila da bi je ta vitka djevojka mogla još jednom iznenaditi.

— Bolje da nastavite govoriti — rekla je, smijući se — Uvjerili ste me da vas moram poslušati.

— Bit ću kratka. Vi namjeravate otvoriti posao kojim se ja i moje djevojke ne želimo baviti. To mi odgovara. Htjela bih da posjetioci ovog grada budu zadovoljni a da pri tome ne moraju silovati neku od djevojaka koje to ne želi.

— Vi ste zaista otvoreni, djevojko! To vam moram priznati.

— Nije li to najbolje? Tako ćemo se razumjeti odmah od početka. Vi želite otvoriti javnu kuću u gradu? Kad sam radila naert za izgradnju Mulrooneyja predviđjela sam da će to toga doći, prije ili kasnije, pa sam ostavila praznu zgradu, na suprotnoj strani od kuća u kojima se stanuje, u jednom šumarku. Mislim da će to biti najbolje, iako se neki ne slažu sa mojim mišljenjem da je takva institucija potrebna.

— To vam vjerujem. — Lily je zapanjeno promatrala sugovornicu. — Susrela sam žene svake vrste i karaktera, ali teško da je bilo koja među njima vama ravna po iskrenosti i brzini kojom djelujete.

— Kuću možete kupiti, cijena joj je više no razumna. Naravno, morat ćete plaćati i neki porez, kao što se plaća za svaki posao u gradu.

Sada je Lily već bila uvjerena da je riječ o poštenom poslu i da porez u ovom slučaju ne znači mito nekom od gradskih službenika.

— Slušam vas, gospođice Woods.

— Zovem se Freddie. Željela bih da mi obećate da ćete voditi urednu kuću.

— Uredno-neurednu kuću — nasmijala se Lily.

— Točno! — Freddie se nasmijala. — Osim toga ne želim da vaše djevojke kruže gradom u potrazi za mušterijama. Zauzvrat ja vam obećavam da neće biti nikakvih ucjena, iznudivanja i slično, ma tko bio šerif u gradu. A

vi ćete voditi svoj posao kako najbolje znate.

— Znaite li što? Vjerujem u svaku riječ koju ste izrekli.

Zene su izašle iz sobe dobro raspoložene i ostale su prijatelje dok su god boravile u Mulrooneyju. Velika kuća u šumarku postala je poznata kao najbolje i najurednije vođena javna kuća u Sjedinjenim Državama i nikada nije bilo neprilika ni s jednom od L'lynih djevojaka.

— Sve je u redu, Freddie? — upita Fog, promatrajući Lily dok je prikupljala svoju prtljagu.

— Da. Čini se da je i vaš posao teko glatko.

— Daaa — suglasi Dusty. — Nekima smo pružili dobrodošlicu kakvu su zaslužili, a ostali nisu ni pokušali.

Upravo kad je vlak napuštao stanicu, sav zapuhan stigao je bankar Coutland. Lice mu je sjalo i očito je imao dobrih novosti.

— Ha, Freddie, vaše djevojke su mi rekle gdje vas mogu naći! Upravo sam proćao onaj prazni salun, nekoliko zgrada dalje od vašeg, na istoj strani ceste. Kupac je iz Brownтона. Tamo im poslovi idu vrlo slabo. Nadam se da mi nećete zbog toga zamjeriti?

— To je vaša kuća i vaš posao. Dok se god novi vlasnik pridržava naših pravila i odluka, nemam nikakvih prigovora.

— Rekla je da se slaže.

— Ona?! Tko je, zapravo, kupio taj salun?

— Buffalo Kate Gilgore. Doselit će ovamo za nekoliko dana.

To ime nije ništa značilo za Freddie. Bar u tom času.

VIII

— Traži te jedan čovjek, Dusty — rekao je Waco ušavši u šerifov ured.

Ustao je i pošao u veliku sobu, gdje ga je čekao Frank Derringer. Ništa ne objašnjavajući, Fog izvuče ladicu pišaćeg stola, izvadi jednu značku i spušta je ispred kockara.

— Objesi je, Frank!

— Ja? Nisam sposoban za branioca zakona, Dusty. Najveća sam kukavica koja postoji na Zapadu.

— Bit ćeš dobar za ono što je meni potrebno — nasmijao se Dusty, znajući da je Frank neustrašiv i hladan poput ribe kada se nađe u opasnosti. — Ako se ipak nađeš u gužvi, možeš se sakriti iza Sarah; ja se uvijek tako spašavam.

— I ja, ali ne brinite — umiješao se Waco. — Tamo ima mjesta za sve nas osim Marka. Njegova glava uvijek proviri... Jaao!

Mark i Sarah dohvate momka svaki za jedno uho i povedu ga u najbližu praznu ćeliju.

— Dobro izgleda tamo unutra — rekla je Sarah zaključavajući vrata.

— To je pravo mjesto za njemu slične — suglasi se Mark.

— Dobro, dobro — zavapio je Waco. — Ispričavamo se! Iza Sarah ima mjesta čak i za Markovu glavurdu!

— Ja prihvaćam ispriku, ali Sarah ne bi trebala — nasmijao se Mark.

— Pustit ću ga ili će mi Babsy iskopati oči.

Dok su se njegovi pomoćnici zabavljali, Dusty je razgovarao s Derringerom. Iznio mu je svoj plan o kontroli nad svim igrama u gradu. Zato mu je potreban stručnjak, pravi profesionalac koji poznaje sve trikove zanata kojima varalice pljačkaju žrtve. Iako je Derringer bio poslovično pošten i on je morao znati sve moguće trikove da bi se sam obranio od varalica.

Već od početka svog šerifovanja Dusty je bio u potrazi za jednim kockarom u koga bi mogao imati povjerenja. I kada se pojavio Frank Derringer znao je da nije mogao biti sretnije ruke. Naravno, ako Frank prihvati ponudu.

— A ja sam se nadao da ću naći mjesto djelatelja u nekoj od vaših kockarnica.

— Ne moraš izmijeniti svoje namjere, Frank. Želim da me pratiš samo kada budem odlazio i kontrolirao pojedine kockarnice.

— To bi moglo biti zanimljivo. Hajde da objesim tu značku i izgovorim zakletvu.

Dok je Derringer polagao zakletvu, Mark i Sarah završili su sa Wacom i vratili se u glavnu prostoriju. Djevojka je zatražila dopuštenje da se vrati na posao, u salun a Mark je izjavio da se još uvijek osjeća slabim pa će odspavati nekoliko sati, kako bi bio spreman za noćnu službu.

— Ti si noćas slobodan, Waco — rekao je Dusty kada su ostali izašli.

— Daa — oprezno će mladić.

— Imaš sastanak s Babsy?

— Aha! Dobila je slobodnu večer pa se namjeravamo provozati kolima nakon večere.

Veza Babsy i Waca izazvala je mnoge šaljive primjedbe na obje strane. Iako su se često sastajali, bilo je to samo na kratko vrijeme, jer je Waco morao pratiti Dustyja a Babsy je imala mnogo dužnosti u salunu. Te večeri prvi puta pružala im se prilika da duže budu nasamu i zajedno.

— Ove vožnje u kočijicama vrlo su opasne — upozori ga Dusty. — Bi li te zanimalo da pođeš s Derringerom i sa mnom u obilazak saluna? Pregledat ćemo rulete u »Fair Lady« i Dongelonoj »Drvenoj žlici«.

Waco je bio radoznao.

— To moram vidjeti. Babsy me ionako očekuje tek u sedam.

Dusty se već uvjerio da je radoznalost i želja za znanjem u tog mladića neutaživa. Dobar dio dječakove divljine bilo je uzrokovano nemogućnošću da bilo što nauči. Dok je bio član družine Claya Allisona mogao je vidjeti samo dobro jahanje, izdržljivost, grubost i brzo pucanje. Međutim, od kada je prešao u Dustyjevu četu našao je na ljude koji su bili dovoljno strpljivi da saslušaju njegova pitanja i znali su na njih odgovoriti. A što je više znao, postajao je razumniji.

Dusty, Waco i Derringer sastali su se pola sata kasnije pred Dongelonom salunom. Iako nije očekivao da će naići na bilo što nepravilno, Derringer je namjeravao upozoriti prijatelje na nekoliko sitnica koje će im kasnije, kada njega ne bude u blizini, pomoći da prepoznaju nepoštenog kockara.

Iz trgovine na suprotnoj strani ulice izašao je Kid, praćen trgovcem Birnbaumom. Pođuka u baratanju oružjem bila je mnogo olakšana od časa kada

se otkrilo da je trgovkinja odlična kuharica a njihova kćerka mlada, lijepa i vesele čudi. Tek što su saznali za to, Mark i Kid počeli su se natjecati oko davanja poduke Birnbaumu.

U tom su času tri konjanika dojahla laganim galopom i zaustavila konje pred »Drvenom žlicom«. Bili su neobrijani i prljavi, odjeveni poput kauboja, a svaki je nosio po jedan, nisko obješen revolver.

Prebacili su uzde preko grede ali nisu zavezali konje. Onda su sva trojica pošla prema vratima saluna.

Još dok su jahali Waco je primijetio da je jedna potkova srednjeg konja olabavila, pa je odlučio upozoriti vlasnika, kako bi je mogao pričvrstiti prije no što konj ošepavi.

— Hej, gospodine! — viknuo je, zakoračivši naprijed. Sačekajte...

Trojka se okrenula, opazila značke na prslucima i svi su kao jedan posegnuli za revolverima.

— Pazi! — poviče Dusty i desnicom odgurne Wacoa u stranu, dok mu je ljevica sunula prema revolveru i trgnula ga iz korica.

Tog dana Wacov život spasile su dvije stvari — Dustyjevo poznavanje osnovnih zakona revolveraške borbe i njegova sposobnost da puca obim rukama.

Čovjek u sredini bio je vrlo brz. Plamen je sunuo iz cijevi njegova oružja a kugla je samo za nekoliko centimetara promašila dječaka koji je zateturao u stranu. Prije no što je stigao ispaliti drugi metak, pucao je Dusty s namjerom da ubije. Drugog izbora nije imao. Stranac je pokazao zavidnu vještinu i veliki strah pred ljudima zakona. Riskirati u sukobu s takvim čovjekom značilo je kopati si grob pod nogama.

Preostala dvojica bila su prosječna, pa ih je Derringer pretekao u izvlačenju. Čelik je kliznuo iz kože i nekoliko je revolvera zasjalo na suncu. Nakon Dustyjeva, najbrži je bio Waco. Njegov je metak pogodio jednog od protivnika u rame. Čovjek se okrenuo oko sebe, ali nije ispustio revolver.

Waco je sada dobio još jednu pouku Dusty je opalio u ranjenog čovjeka, zavrivši ga još jednom, spreman da ga ubije, ako ni sada ne ispusti re-

volver. No, neznamac se više nije održao na negama, pa je pao na bok a oružje je odletjelo u prašinu ceste.

Tek je sada opalio i Derringer. Njegov je protivnik bio vrlo spor, pa je kockar hladnokrvno nanišanio i pogodio ga u rame. Čovjek je bio odbačen nekoliko koraka unatrag i onda je teške tresnuo na leđa ispustivši pri tome revolver. Odmah se je pridigao zdravom rukom i počeo vikati:

— Ne pucaj! Ne pucaj! Ja sam gotov!

— Pridite i ne pušajte ih iz vida — zapeviji Dusty. — Waco, dok god nosiš tu značku, nikada nemoj zvati čovjeka niti ga zaustavljaj ako se prije nisi pripremio za pucanje.

— Ali, ja sam samo...

— Znam što si htio i ne prigovaram ti. Ali, ti nikada ne možeš znati što se odigrava u mozgu čovjeka kome se obraćaš. A ako moraš povući, pucaj u protivnika sve dok ne ispusti revolver, bez obzira stoji li ili leži.

Možda je savjet bio okrutan, ali on je u kasnijim godinama nekoliko puta mladiću spasio život. Do tog dana on je ubio četiri protivnika, ali nikada kao predstavnika zakona.

Okolo poginulog i ranjenika odmah su se sakupili ljudi. Znatizeljnici su trčali cestom i izlazili iz kuća. Ne obraćajući na njih pažnju, Dusty zapovijedi Wacou da sakupi oružje nepoznate trojke. Onda je pregledao ljude. Jedan je bio mrtav a jedan ranjenik u teškom stanju. Najlakše je prošao onaj u koga je pucao Derringer, jer ga je kockar želio samo razoružati. Ipak, proći će mnogo vremena prije no što se bude mogao kako treba služiti desnom rukom.

— Kako ste saznali? — prostenjao je ovaj posljednji. — Stayley — zdravom je rukom pokazao poginuloga — je tvrdio da ovdje još ništa ne zna.

— Nije bio u pravu, kako vidiš — odgovori šerif.

— Novac.. novac je sav u Stayleyevim bisagama. Ništa nismo dirnuli od kada smo ga izvukli iz kočije.

— Gdje se to dogodilo?

— Šest milja južno od Newto... — Čovjek zašuti i ugrize se za usne, shvativši da je rekao mnogo više no što je smio.

— Wells Fargova kočija, ha?

— Ništa neću reći.

Kid je prišao, ali sve je već bilo gotovo. Dusty ga je zadužio da se pobrine za mrtvaca a ranjene spremi u čelju, nakon što ih liječnik previje. Dusty je znao da vjerojatno bar za sada ništa neće izvući iz čovjeka. Ustalom, brzopjav u Newton objasniti će sve. A ime Stayley moglo je poslužiti i za otkrivanje identiteta ostale dvojice.

Ugledavši Dongelona među sakupljenim ljudima, Dusty mu priđe i reče:

— Upravo smo krenuli k vama, da pogledamo kako se gra, Done.

— Samo izvolite — pozove ih vlasnik i uvede u salun — Mogu li vam prije ponuditi piće?

— Ne dok smo na dužnosti — Dusty se okrene Derringeru. — Gdje ćemo početi, Frank?

— Hoćemo li s ruletom?

— Ti vodiš.

Praćen Wacovim radoznalim pogledom, Derringer je potanko razgledao ruletu. Iako je unaprijed bio uvjeren da je sve u redu. Podigao je pomični dio i pregledao osovinu oblašniavajući mladiću kako nepošteni voditelji sistemom skrivenih opruga i žica zaustavljaju ruletu, tako da kuglica pada u broj koji donosi dobitak kockarnici.

— Ali, ako se posluje pošteno kao ovdje, kuća će odnijeti gaće na štapu.

— Varaš se. Poštenoj kockarnici nije potrebno varanje da bi zaradila. Na svaki dolar koji se stavlja na kocku kuća ubire pet do šest posto i tako se izdržava. Jasno?

— Naravno. Kao Missouri za visoka vodostaja.

Derringer se nasmejao, jer je Missouri bio poznat kao mutna rijeka čak i kada vodostaj nije bio visok. Ipak, budući da je Waco bio zahvalan slušalac nastavio je objašnjavati potankosti o igranju na ruleti.

Prešli su u drugu prostoriju, u kojoj se kartalo. Vrijeme je brzo prolazilo jer je Derringer znao za mnoge zanimljive trikove kojima su igrači pokušali opljačkati protivnike.

Upravo kad su napuštali salun pronašao ih je Mark Counter.

— Mislio sam da spavaš — rekao je Dusty.

— Spavao sam. Ali na istom hodniku jedan momak ima tako gadan apetit da sam se zabrinuo.

— Zaista?

— Da. Naručio je hrpu sendviča visoku oko pola metra i nekoliko boca viskija. Još bi mogao shvatiti da će to sve izjesti i popiti, ali što će mu pola tuceta čaša, cigare i hrpa duhana za lulu?

— Pola tuceta? — zagunda Dusty. — Hajde da pogledamo.

— Ni to ne smijem propustiti — zastenjaše je Waco i pošao za ostalima.

Vlasnik hotela bio je odsutan; zamjenjivao ga je mladi činovnik koji je tek doputovao s Istoka. Tamo su ga naučili da ni zbog kog razloga ne treba uznemirivati goste pa nije htio predati ključ bez dozvole vlasnika.

— To su vaša vrata.

— Kako to mislite, šerife? — zabrinuo se momak.

— Nešto se događa u jednoj od vaših soba. Kad budem ulazio, morat ću ući brzo, a to znači da ću vrata otključati ili srušiti; kucati sigurno neću. A kada gospodin Schafer sazna razlog zbog kog smo razbili vrata, ne vjerujem da će biti zadovoljan sa vama.

Iako mlad, činovnik je već imao prilike osjetiti da će uvijek biti kriv za sve što u hotelu može naopako. Dusty nije izgledao kao čovjek koji se bezrazložno prijeti. Preda li mu ključ ili ne preda. Schafer će ga u svakom slučaju izgrditi.

Dobivši ključ, Dusty povede ostale na gornji kat. Stigavši do vrata sobe polako je uvukao ključ u ključanicu i tada nagla otvorio vrata.

— Šerife! Ostanite na svojim mjestima.

Oko stola, u gustom oblaku duhanskog dima, sjedilo je pola tuceta muškaraca i grabilo novac i karte.

— Kartanje nije zabranjeno, gospodo — nastavi Fog. — Hajde da otvorimo prozore i prozračimo ovu spilju.

Waco je kimnuo i provukao se iza stola, promatrajući usput igrače. Četvorica od njih nalikovala su teksas-kim kaubojima, a uredna odjeća i izbrijana lica pokazivala su da su nedavno isplaćeni. Peti je nalikovao trgovačkom putniku, a bio je odjeven u jeftino gradsko odijelo. Samo jedan,

dobro odjeven muškarac srednjih godina, nalikovao je profesionalnom kockaru.

— Zašto ste upali ovamo ako nema zakona protiv kartanja? — procijedio je kockar.

— Prema odluci gradskog vijeća šerif ima pravo nadzora nad svakom igrom na sreću i uređajem za kockanje.

— Ne znam kakve su vaše namjere...

— Zar ne znate da su ovi kapetan Fog i Mark Counter? — reče jedan od kaubojia. — Jednom sam jahao za njima. Gonili smo stado u Dodge City i otkrili odande Bata Masterona i Wayita Earpa.

— Zdravo, Vije! — Fog je prepoznao kaubojia. — Kako si se našao ovdje?

— Ovaj momak — pokazao je na kockara — predložio je partiju. Rekao je da ćemo grati u njegovoj sobi kako bismo izbjegli plaćanje takse u salunu. Usput smo pokupili ovoga ovdje...

— Dobro. Frank, pregledaj kartel!

Dusty je znao da se kauboji neće protiviti budući da ga je jedan od njih prepoznao.

— Slušajte — javio se kockar — ove su karte pune crteža na poleđini. Svako zna da se takve ne mogu označiti.

— Doista? — podrugljivo će Derringer. Sakupivši karte, čvrsto ih je stegao u lijevoj ruci, onda savinuo kažiprstom desne i tako ih »prolistao«. Ponovivši to još dva puta, nozove Waco: — Dođi i pogledaj što ja vidim, deč...

— Kažite slobodno. Ionako ste dovoljno stari da mi budete djedica.

Derringer zadovoljno kimnu, znajući da ga je Waco svrstao u krug malobrojnih koji su ga smjeli oslovljivati sa »dječake« a da pri tome ne budu isprebijani.

— Ne vidim ništa neobično — rekao je mladić nakon što je ponovio Derringerov pokus. — Hej, čini mi se da se slika na poleđini mijenja!

— Mir! Ostanite na svojim mjestima! Ruke na stol!

Dustyjev glas bio je oštar kao prasaak bič. Nakon Wacova otkrića i kockara i onaj drugi čovjek posegnuli su za revolverima, ali to je ostalo samo na pokušaju. Prije no što su i dotaknu-

li drške već su gledali u cijevi velikog kalibra.

— Mislite da su nas varali? — upitao je jedan od kauboja.

— Možda — odgovori šerif. — Vi, momci, samo mirno sjedite i prepustite nama da to riješimo.

— Poslušaj ga — upozorio je Vac. — Bolje je ne protiviti se kapetanu Fogu, Wilfe.

— Onda, Frank?

Pregledavši još jednom karte, Derringer ih razdvoji i izvuče jednog asa. Okrenuo ga je poledinom prema gore i rekao:

— Mnogi vjeruju da karte ne mogu biti označene ako nemaju bijelog ruba oko crteža. Tako nešto mogla je izmisliti samo budala. Vidiš li ovaj romb u sredini? On je malo tamniji od ostalih i gotovo neprimjetno iskrivljen. I kockar i njegov pomoćnik mora da imaju orlovske oči, jer su oznake jedva vidljive.

— Ali karte su raspakovane pred našim očima a na njima je bio državni žig! — začudio se Vic. — Zato smo pristali na igru.

— Poznajem dvojicu momaka u Kansas Cityju koji uz pristojnu odštetu udaraju državne žigove na snopove označenih karata — odgovori mu Derringer. — Vjerujem da zarađuju najmanje trideset pet dolara tjedno na tom poslu.

To je iznenadilo kauboje; oni su toliko zaradili za mjesec dana teškog rada sa stokom.

— Momci, podijelite sav novac koji se nalazi na stolu — rekao je Dusty. — A u buduće, ako baš morate, igrajte u salunima. Izgubit ćete novac ali ne prevarom.

Kauboi su sakupili novac na hrpu i počeli odbrojavati. Kako je tu bilo i mnogo novca koji je pripadao kartašu i njegovom pomoćniku, svakoga je dopalo znatno više no što je uložio u igru. Ni jedan nije se javio sve dok kauboi nisu zadovoljno odgegalili iz sobe. Onda je kockar upitao što će se s njima dogoditi.

— Vidiet ćemo — odgovori Fog. — Frank, pretraži sobu. A ti, Waco, pomogni Marku da pretraži ovu dvojicu.

— Odloži revolver dok to činiš, momče! — poučavao je Mark. — Netko dru-

gi mora pokrivati uhapšenog oružjem dok ga ti pregledavaš. I smjesti se tako da nema prilike udariti te u slabine.

Waco i Mark odložili su revolvare na postelju a Dusty je pazio na uhapšenike s izvučenim oružjem. Onda je Mark pokazao tehniku brzog pretraživanja i začas oduzeo kockaru maleni, dvocijevni revolver koji je bio sakriven u rukavu i uzak, smrtonosni bo-dež na oprugu.

Waco je pretražio drugog čovjeka ali bezuspješno. U međuvremenu, Derringer je otvorio kovčeg i u njemu pronašao malenu, putujuću kockarnicu. Ona je sadržavala malenu ruletu, nekoliko snopova označenih karata i šaku olovom opterećenih kocaka.

— Što će biti sada? — upitao je kockar.

— Hapsim te — odgovori Dusty. — Zeliš odvjetnika?

— Zar baš mora doći do suđenja?

— Već imaš dovoljno neprilika, nemoj tome dodati i pokušaj podmićivanja. — A ti — obratio se drugome — gdje živiš?

— U drugom hotelu.

— Mark, Frank, povedite ga onamo i prikupite njegove stvari. Waco i ja pobrinut ćemo se za ovoga.

Kada su se naposljetku svi okupili u zatvorskoj zgradi, Dusty je popisao sve što je pronađeno kod uhapšenika, pohranio to u blagajnu a ljude je zaključao u ćeliju. Ujutro će ih poslati pred suca, koji će im odmjeriti veliku novčanu kaznu i odrediti da se istjeraju iz grada.

— Što ćemo s ovim, Dusty? — Mark pokaže glavom karte i kocke.

— Neka ostanu ovdje — predložio je Derringer. — Poslužiti će mi da dječaka poučim o još nekim trikovima. Možda će mu koristiti ...

— Bilo bi gadno da odrastem velik a neuk — nasmijao se Waco i namignuo. — Bio bih sposoban jedino da ganjam mačke ... jao! Ide li ovaj sat dobro?

Svi su se okrenuli prema velikom zidnom satu. Kazaljke su pokazivale sedam i po, ali Waco je odbijao povjerovati vlastitim očima.

— Točan je, u to nema sumnje. Zašto? — upita Dusty nevina izraza. — Zašto? Namjeravao si nekuda?

— Pokaži joj tko je glavni, momče! — viknuo je Mark za mladicom, koji je bio već na ulici.

— Ona zna tko je glavni — nasmijeo se Derringer.

Dok je Waco žurio prema salunu, silno se zabrinuo. Cinjenica da Babsy čeka dulje od pola sata nije obećavala ništa dobro. S obzirom na djevojčinu paprenu čud Waco je u najmanju ruku očekivao da će biti skalpiran. Gotovo da je bio u pravu.

Babsy je čekala pred salonom, ratoborna i uvrijeđena. Bila je odjevena u plavu haljinu prepunu volana, nosila je kičeni šeširić i šareni suncobran. Po taktu kojim je njena malena noga lupkala o daske gostupa Waco je odmah saznao što ga čeka. Mogao se samo nadati da će saslušati njegovo objašnjenje.

— Onda? — upitala je.

— Radio sam.

— Stara priča. Vidjela sam kada si izlazio iz »Drvene žlice«!

— Istina. Ušli smo da bismo ...

— I ti očekuješ da ću ti povjerovati takvu laž? — vrisnu Babsy prije no što je i dovršilo rečenicu

— Ali to je živa istina. Ušao sam onamo s Dustyjem i Derringerom, našim stručnjakom za karte i kocke. Baš kada smo završili, došao je Mark i javio o nekoj varalici koja je u hotelu ...

Što je više Waco tumačio, to se je više zaplitaio. U jednom trenutku shvatio je da će Babsy povjerovati kako ga je više zanimalo Frankovo pričanje o kockarskim trikovima no njeno društvo. Shvativši to, naglo je zašutio; međutim prekasno. Babsy je samo šutjela i gledala ga. Naposljetku upita:

— Dakle?

Sada se i on počeo ljutiti.

— Rekao sam ti da sam do ovog časa radio — progundao je. — Sada sam ovdje, zdrav i čitav. Krenimo, kako smo se dogovorili, na večeru.

— Za tebe je sve u redu?

— Jeste.

— E nije, ljepotane! — zarežala je Babsy. — Poći ću na večeru sama

— Pa dobro, možeš odmah krenuti!

— Ne brini. Već idem!

Oboje su ušutjeli, promatrajući se i pitajući hoće li onaj drugi nekim po-

kretom ili riječju predložiti pomirenje. Ali, oboje su bili tvrdoglaviiji od mazge i nisu namjeravali popustiti.

Nakon što je prošlo pola minute čekanja Babsy bijesno usklikne, udari nogom o tlo i krene. Waco je stajao namršten i gledao za njom. Bila je hitra, vragoljasta i lijepa, beskrajno privlačna u toj plavoj haljini. Iako je bio ljutit na nju, nije ni pomišljao da za tu večer potraži drugo društvo.

Čak se i zabrinuo. Mnogi muškarci svakojakih čudi i sklonosti te su večeri pili i slavili u gradu. Nakon zalaska sunca nijedna privlačna djevojka nije se mogla smatrati sigurnom. Istina, čak se ni pijani kauboj ne usuđuje napastovati građansku djevojku ili ženu. Međutim, Babsy je plesala u galunu i bila je vrlo zapažena i tražena od gostiju. A za kauboja je svaka žena koja radi u salunu laka roba, za kojom valja samo posegnuti; njeno se protivljenje nikada ne uzima ozbiljno.

Waco je pokušao sebe uvjeriti da ga se sudbina djevojke koja ga je tako neopravdano ostavila ništa ne tiče. Ali, nije li ga gospodica Woods na neki način učinila odgovornim za sigurnost djevojaka? Uostalom, on je pomoćnik šerifa, pa mu je i dužnost ...

Zadovoljivši povrijeđeni ponos tim objašnjenjem, pošao je za djevojkom, na udaljenosti od petnaestak metara i ne približavajući joj se. Potajno se nadao da će se Babsy dok stigne do hotela primiriti. Možda zajednička večera i vožnja nisu sasvim propali.

Babsy je znala da je Waco slijedi i njene su misli tekle sličnim tokovima. I sve bi možda završilo na najbolji način da iz trgovine nisu izašla dva teksaška kauboja i pretjerano ozbiljna izraza skinuli šešire. Bili su isplaćeni dan ranije i u njihovim je glavama bilo nešto više alkohola no što je bilo potrebno. Ipak, bili su dovoljno trijezni da odmah prepoznaju djevojku kojoj su toliko pljeskali prošle noći u salunu »Fair Lady«.

— 'večer, madam — rekao je viši. — Ja se zovem Tad, a moj drug Beck.

— Pratili smo vaš sinoćnji nastup — rekao je Beck ozbiljno. — Bio je dobar.

— Bio je dobar — ponovi Tad kao jeka.

Pokazat ću ja tom Wacu, pomisli Babsy i spremno upita:

— Da li vam se toliko svidio da biste me pozvali na večeru?

— Pa to je odlična zamisao gospodiце — uskliknuo je Tad.

Od početka Babsy je počela nagrizati suninja da je posla predaleko. Kauboj su se isprva ponašali vrlo pristojno, no što dalje to su postajali prisniji. Djevojka je pokušala privući Wacovu pažnju, ali on se na to nije osvrtao. Znao je da bi njegovo prilazanje izazvalo tučnjavu. Nije se toga bojao, ali nije htio osramotiti Dustyja i obećavati svoj novi poziv.

Kad su povećerali, Babsy se ponadala da će se otarasiti neželjenog društva i pomiriti s Wacom. Međutim, Tad i Beck uhvatili su je ispod ruke i pozvali na ulicu. Vani se u međuvremenu gasvimi smračilo; tek je mjesječina osvijetljavali prostor pred restoranom. Djevojka se užasnula vidjevši da na ulici nema nijednog prolaznika. Kauboji su krenuli prema salunu.

— Može li maleni poljubac? — upita Tad.

— Zar na ulici? — pokušala je Babsy i time još pogoršala položaj.

— To ćemo lako srediti — nasmejao se kauboj i povukao je na sporedan puteljak između hotela i nekog skladišta. — To je pravo mjesto...

Prije no što se Babsy mogla oprijeti našla se u tamnom prolazu, a Tad ju je okrenuo k sebi i čvrsto stegnuo. Babsy se nagle udarila koljenom i kauboj je ustuknuo zaštenjavši.

— Čini se da hoće mene — nasmejao se Beck i uhvatio djevojku za ramena. Držao ju je tako da ga nije mogla udariti nogom.

Kada se muškarčeve lice približilo njezinom, Babsy zahvati paniku. Jednom, u Engleskoj jedan od konjušara se opio i pokušao je poljubiti. Samo nailazak Freddie i nekoliko udaraca bičem za jahanje spasili su Babsy majda i od nečeg goreg. Tek, sada njene zaštitnice nije bilo u blizini. Isparavanje viskija zapahnulo je djevojačino lice i njoj se smučilo. Umjesto da glasno pozove u pomoć, jedva je promucala:

— Pu...pustite me!
Kauboj se nasmejao.

— Ne glumi nevinašce! Ja samo hoću...

— Čuo si što ona hoće!

Nikada do tada Babsy nije s većim olakšanjem i ushićenjem pozdravila dolazak prijatelja. Beck ju je u tom času pustio, jer je snažna ruka pograbila njegovo rame i trgnula ga unatrag.

— Oh, Waco...!

Djevojka je upravo uskliknula od sreće i zahvalnosti kada je iz mraka izronio Tad i pesnicom pogodio Waca u bradu. Mladić je zateturao i ramenima udario u zid. Međutim, u tom je času već imao izvučen i napet revolver. Tad se bacio za njim, a Waco je munjevitim pokretom vratio oružje u korice. Dusty mu nikada ne bi oprostio kada bi ustrijelio pijanog kauboja koji se nije mašio revolvera.

Dok su sa stadom putovali prema Kansasu, Counter je naučio momka osnovnoj tehnici borbe šakama. I tako, kada je pijani kauboj porjurio poput razjarenog biča, Waco brzo zakorači u stranu i zabije lijevu pesnicu u nezaštićeni Tadoov trbuh. Iznenadeni kauboj presavio se u struku i nošen brzinom svog napada udario glavom o zid.

Beck je odmah nastavio s akcijom. Vidjevši druga kako pada, riknuo je od bijesa i jurno na Waca. Ali, želudac ispunjen viskijem u svog je vlasnika pojačao samo želju za borbom ali ne i spretnost i brzinu. Sagnuvši se i izbjegavši nasumce otposlani udarac Waco je strašnim aperkatom uspavao protivnika.

Začuli su se brzi koraci i na ulazu u prolaz pojavile su se dvije sjene.

— Mirno, tamo dolje! — zapovijedio je oštar glas. — Neka se nitko ne mackne!

Privučen zvukovima borbe, Dusty i Derringer povukli su revolvare i prišli da bi istražili što se zbiva. Trčajući šaku koja se ukočila od siliine sudara s Beckovom bradom, Waco se nasmiја:

— Sve je u redu, Dusty.

— Ti?! Što se dogodilo?

— Momci su se ponašali malo slobodno... rekao bih da su za to imali i povoda.

Iako je tama bila gotovo potpuna, Babay je mogla zaključiti da je izraz njegova lica ljutit i znala je da je u pravu.

— Hoćeš li da ih uhapsimo?

— Ne. Nadam se da nisu jako ozlijeđeni. Kada se probude reci im da se ispričavam — odgovori Waco Dustyju i pograbi djevojčin zglavak — Dođi sa mnom, ti ...

Tek kada su obišli hotel i našli se na ulici Babay je pokušala zaustaviti svog ljutitog pratioca, ali on je uporno vikao naprijed.

— Hej, prestani! — viknula je. — Boli ...

Stao je u mjestu i okrenuo je licem prema sebi, namršten i ljut. Za njegovim leđima bila je nagomilana hrpa nekih sanduka.

— Ti mala glupačo! Ona dva momka tek što su stigla iz pririje. Mjesec i po ili dva nisu vidjeli žensko lice, a ti ih počinješ izazivati, oćijukati s njima. daješ im naslutiti da se mogu nečim nadati. Gotovo da sam ubio jednoga od njih? A zašto? Jer se tebi prohtjelo da me izazivaš. Shvaćaš li, čovjek je mogao poginuti tvojom krivnjom.

— Ali ja ... Oh, Waco, da bar nisam poslušala ostale djevojke! Savjetovale su me da zakasnim i pustim te da me čekaš.

— I ti si zakasnila?

— Ja ... ja sam upravo bila stigla i onda si ti ...

Waco se tek sada istinski razljutio. Umalo nije ubio jednog kauboja, momka poput sebe, a bez ikakva razloga. Te joj nije mogao oprostiti, ako je već i namjeravao preći preko toga da je pripremila cijelu predstavu zbog tobožnjeg čekanja.

Babay se uplašila njegovog pogleda.

— Zašto me tako gledaš? — upitala je sumnjivo i pokušala izvući ruku, ali je on pojačao stisak i sjeo na jedan od sanduka. — Što namjeravaš ... ne! Waco, to ne smiješ ... jaooo!

Jednim pokretom Waco je prevratio malenu djevojku potruške preko svojih koljena. Pljesnuo ju je, ali se njegova ruka sukobila sa steznikom. Tada, ne krzmajući, podigne rub plave halijine i čipkaste podsvuknje. Pokazale su se duge, savršeno modelirane

noge u crnim čarapama, vezane svilenim poezeticama. Bila je to privlačna slika, ali Waco u ovom času nije mario za to.

Njegova se ruka podizala i spuštala u pravilnom ritmu. Prasak ne suviše jakih udaraca miješao se s djevojčinih kricima. Waco se nije na to obazirao, ali je ipak koju minutu kasnije prestao. Onda je osovio djevojku na noge i ustao.

— Laku noć!

Šmrcajući i brišući suze, Babay je zaprepašteno gledala za mladićem koji se brzo udaljavao. Onda je koraknula, zateturala i tiho kriknula:

— Ooooh! Moj gležanj! Waco, iščagi-lu sam nogu!

Mladić priskoči i pridržaj djevojku.

— Boli?

— Ne mogu stati ovom nogom. Hoćeš li mi pomoći do kuće?

Podigavši djevojku na ruke, odnio ju je iza kuće sve do dvorišta saluna. Djevojka je iz torbice isprkšala ključ stražnjih vrata, ne mareći što je ostavila svoj suncobran na mjestu gdje su je kauboji počeli napastovati. Ležeći u Wacovu naručju nekako je otključala vrata i brzo opet objumila njegov vrat. Kada je zaključala vrata s unutrašnje strane, pokazala je mladiću put do svoje sobe. Tu je, posegnuvši preko njegova ramena, zadržala za sobom vrata.

Desetak minuta kasnije ženski glas je prošaputao:

— Mmmm ... nemaš baš mnogo dlaka na grudima.

A muški je odgovorio:

— Ti ih uopće nemaš ...

I tako je Waco uznapredovao još za jedan stupanj u svom obrazovanju.

IX

— Zdravo, Dusty — rekao je Waco ulazivši u šerifov ured. Bila je subota, oko jedanaest sati prijepodne. — Čini se da su stigli novi vlasnici onog saluna; onoga što ga prodao bankar Coutland.

— Jutros baš nisi požurio na posao.

— Oprosti, zaspao sam. Gdje su ostali?

— Mark i Lon pošli su na prvi obilazak, a Frank ispraćuje onu dvojicu kartaša. Pazi na njih dok ne odu iz grada.

— Što im se dogodilo na suđenju?

— Svaki je oglobljen s dvije stotine i pedeset dolara. Ostalo im je taman toliko da plate poštansku kočiju do Newtona. Moram priznati da naš sudac ne gubi vrijeme. Tek što optuženi uđe već je osuđen. I kazne su odgovarajuće, s obzirom na prekršaj.

Waco se nije začudio, jer je znao da se Dusty bio sastao sa sucem i dogovorio visinu novčanih kazni za svaki pojedini prekršaj.

— Kako je bilo na vožnji?

— Najudobnija kočija u kojoj sam se ikada vozio — odgovorio je Waco ozbiljno. — Što se dogodilo s onom dvojicom kauboja od noćas?

— Kad su došli k sebi zamolili su da ih ispričamo Babsy. Onda su pokupili konje i odjahali u svoj logor. Čuo sam da je noćas istučena neka žena.

— Kada? — Waco je načinio začuđeno lice.

— Tek što ste ti i Babsy otišli. I, prije no što upitaš gdje, reći ću ti: pred onom hrpom sanduka, ispred trgovine.

— Koja bi to hulja mogla tući ženu? Ali, kako bi bilo da počemo pogledati te pridošlice? Dovezli su se na četverim kolima.

Odloživši pero, Dusty ustane i s kli-
na podigne šešir. Zajedno s Wacom polako je odšetao ulicom prema zgradi pred kojom su stajala četvora velika kola.

Na Glavnoj ulici bilo je više praznih zgrada, ali otkako je grad počeo napredovati, jedna za drugom dobivale su vlasnike. Tako će u Mulrooneyju biti otvoren još jedan salun. A po žurbi kojom su muškarci i žene unosili stolove, stolice i ostale predmete, činilo se da će uskoro početi s poslom.

Dusty je odmah prepoznao snažnu plavušu bujnih grudi koja je rukovodila poslom. Ugledavši šerifa, nasmiješila se i pošla mu u susret ispružene ruke.

— Dobar dan, kapetane Fog! Čula sam da ste vi ovdje šerif. Zovu me Buffalo Kate, ali prezivam se Gilgore.

— Drago mi je što vas opet susrećem — Dusty prihvati ruku. — Zahvaljujem vam na onom upozorenju, tamo u Brownntonu.

— Ah, ništa. Znała sam da možete izići nakraj sa svima, ali pobjeła sam se da ne poznajete Fagana. Mogli ste povjerovati da je čovjek pošten, pa mu predati oružje. Kada sam vidjela da odlazite, a za vama i svi kupci goveda, i ja sam se odlučila. Ionako me je načelnik Grief uvijek napadao. Zelio je udio u dobiti a da pri tome ništa ne uloži. Zato sam prodala salun prije no što se kupac dosjetio da je posao propao i da će sva trgovina otići u Mulrooney. Sada sam ovdje i nadam se uspjehu.

U tom času Freddie Wood je izišla iz svog saluna, prešla cestu i došla do kola. Bila je odjevena u sivi kostim i nasmrt umorna od tuluma koji je potrajavao gotovo cijelu noć. Probudila ju je buka pri dolasku i preseljenju Kate Gilgore, pa je ustala i pošla upoznati pridošlice. Namjeravala im je pružiti pomoć bude li potrebna, ali i upozoriti ih na pravila kojih se pridržavaju stanovnici Mulrooneyja.

— 'dan — pozdravila je. — Dobro jutro, Dusty!

— Dobro jutro, Freddie. Upoznajte gospođicu Gilgore. Gospođice Kate, ovo je gospođica Woods.

— Zdravo, djevojčice! Došla si da bi procijenila koliko ću ti odvući gostiju?

— Ne bih rekla da je to razlog — odgovori hladno Freddie.

Buffalo Kate bila je vrlo iskusna u vođenju saluna na granici, u prekonoc izniklim naseljima. I upravo to iskustvo upozorilo ju je da bi ova mlada, vitka žena mogla biti opasan suparnik. Odmah je ocijenila da Freddie nije neka obična gostioničarka. Nije joj izmakao ni srdačan pozdrav s Fogom. Možda je ova mlada dama došla da bi je impresionirala dobrim odnosima s gradskim šerifom?

— Djevojko, ti radiš u onoj baraci, tamo preko? — Kate mahnu rukom prema »Fair lady«.

— Slučajno sam vlasnica saluna »Fair lady«.

— Gospode! — Kate je glumila iznenađenja. — Što ću još ovdje čuti ...

— Sto time mislite?

— Čula sam da početnici kupuju rančeve, ali nikada da pokušavaju voditi salun.

— Mnogi kažu da mi to dobro uspijeva.

— Možda. Tek, do sada nisl imala konkurencije.

— Zar ću je imati? Čula sam, doduše, da je netko kupio ovu zgradu kako bi otvorio salun, ali ove stvari... valjda ne namjeravate time opremiti lokal?

Promatrajući dvije žene, Dustyju se pričinj da među njima preskaču iskre. Pogledao je svog druga i vidio da se smiješi. Možda je za mladića to bilo smiješno, ali on bi mnogo mirnije spavao kada dvije vlasnice saluna ne bi u gradu vodile rat. A oboje su bile simpatične i drage... sve dok se ne bi razbjesnile.

Da Freddie nije bila tako umorna i neispavana, možda bi izbjegla sukob sa Kate. Možda... jer, i Freddie je bila potomak borbenog soja, potomak ljudi koji su se probijali kroz život hrabrošću i upornošću. Nije bila od onih koji će ustuknuti pred bilo kakvim izazovom. A bilo je očito da joj je Kate dobacila rukavicu.

— Uspuť, gospodice Gilgore — rekla je Freddie nakon kratke šutnje — ja sam i načelnica ovog grada. Ovdje postoje propisi kojima je svrha održavanje reda i sprečavanje nepoštenja u poslu. Jedna od odredaba dopušta šerifu da bilo kada provjeri uređaje za kockanje u svakom salunu.

— U vas ih je već provjerio?

Freddie porumeni sjetivši se da Dusty još nije bio u nje. Zapravo, ni za to i nije bilo dovoljno vremena. Frank Derringer je bio u službi grada tek jedno poslijepodne, a za to kratko vrijeme mnogo se toga dogodilo. A ni Dusty nije to smatrao hitnim, znajući da se Freddie ne bi upustila ni u što nepošteno u svom poslu.

— Moj salun možete pregledati kad to god želite, kapetane Fog — rekla je Kate nakon kraće stanke, ne pričekavši odgovor. — Naravno, mnoge vaš posjet ne bi usrećio.

— Dodite i provjerite moje rulete odmah sada, Dus... kapetane Fog! — uskliknula je Freddie. — I recite ovoj osobi neka pošalje i nekog od svojih

da prisustvuje pregledu. Kada imate posla s primitivcima, potrebno je sve detaljno objasniti, kako bi ušla i u njihove tvrde glave.

Lice Buffalo Kate zarumenjelo se od bijesa. Hladnim plavim očima premjerila je Freddie. Otvoreni kaputić i uz tijelo pripijena bluza nisu sakrivala Freddiejine čvrste, lijepo oblikovane mišice. Kate je zaključila da se pred njom ne nalazi mekušac već žena spremna na borbu, sposobna da brine i o sebi i svojim interesima.

Njihov je sukob došao do one točke kada jezici moraju prepustiti mjesto šakama. A Kate nije željela da se njen dolazak u Mulrooney pročuje po tome. Preostalo joj je samo da se povuče, i to tako da to ne nalikuje porazu.

— Oprostite što se miješam u razgovor — upao je Dusty, koji je htio ženama omogućiti da se povuku bez sukoba — Poslat ću Waco po Franka Derringera i tada možemo poći u »Fair lady« dok gospodica Gilgore...

— Zovite me Kate, kapetane. Bit ću ovdje kada vam god zatrebam.

— Dakle... dok Kate sredi svoj salun — požurio se Dusty. — Dajte mi jednog od svojih djelatnika, Kate. Neka bude prisutan kada pođemo u »Fair lady«.

— Čemu kapetane? Vama vjerujem.

— Ne, Neka pošalje nekoga od svojih! — suho će Freddie.

— Koga bi...

— Možda gospodica Kate nema dovoljno ljudi u ovom času, kada su svi tako zaposleni — upleo se Waco, izrekavši pravu riječ u pravi čas.

Njegove su riječi pružile priliku za časno povlačenje koju su obje žene odmah prihvatile.

— Freddie — započeo je Dusty, sretan zbog Wacove dosjetljivosti — pozvao sam vođe svih stada čije su momčadi u gradu, da u podne dođu u moj ured, zbog onoga o čemu smo sinoć razgovarali. Biste li to vi obavili dok ja ovdje radim svoj posao?

Freddie se polako i uz vidljiv napor opustila i razgibala prste koji su do tog časa bili čvrsto stisnuti u šake. Kimnula je u znak pristanka; to je bila prilika da ode a da to ne izgleda kao da se povlači, a osim toga, bila je

navikla obavljati svoje dužnosti kada je god potrebno i ni sada nije namjeravala to propustiti.

— Što se zbiva? — upita Kate, sumnjičavo gledajući za djevojkom.

— Saluni su nedjeljom zatvoreni, tog dana ne toči se žestoka pića. Zato smo došli na pomisao da tog dana pružimo kaubojima priliku neka se pokažu pred građanima i zaborave na viski i stare običaje u preokretanju grada naglavce.

— To ste vi izmislili?

— Uglavnom Freddie — prizna Dusty.

— Tko je ona?

— Freddie Woods je jedan od osnivača svog grada, zaslužna je za njegov razvoj i ljudi su je izabrali za gradonačelnicu. Bistra i odlučna djevojka.

— Daaa? Ako uvijek posluje tako oštro kao sada...

— Što onda?

— Ništa. — Kate se zbrunila. — Ja... ona... Oprostite, kapetane, moram požežuriti svoje ljude. Možda bih mogla već večeras otvoriti salun.

Dusty se nasmijao gledajući sa omašnom ženom koja je poslovno krenula prema kolima. Waco ga je znatiželjno upitao čemu se smije.

— Ove dvije djevojke bruse rogove i spremaju se za sukob. — Dusty se naglo uozbilji. — Marama ti se pomakla, momče.

Waco hitro stegne maramu oko vrata, nastojeći pokriti ljubičastu mrlju.

— Kad si tako pametan i sve znaš — rekao je ratoborno — objasni mi zašto se te dvije žene ne slažu. Meni izgledaju slične, na neki način.

— Pitanje je prilično glupo, iako dobro zapazaš. Jesi li ikada vidio da dva najjača bika u stadu prijateljuju?

— Ne, dok god ne ukrste rogove, kako bi saznali koji je jači. Hej, valjda ne želiš reći da će doći do sukoba između Buffalo Kate i gospođice Freddie?

— Najiskrenije se nadam da neće. Pođi sada, momče, potraži Derringera i dovedi ga ovamo.

Dusty je pregledao ruletu i karte u oba lokala i pronašao ono što je već i prije znao: i Kate i Freddie zadovoljavale su se samo postojankom i nisu posli-

zale za nepoštenim sredstvima da bi povećale dobitak.

Rano poslijepodne došlo je nekoliko starosjedilaca i pomoglo u uređenju saluna. Iako tada Buffalo Kate to nije znala, ti su ljudi došli na Freddiejin nagovor. Ona je uvijek nastojala pružiti dobrodošlicu svakom novom građaninu Mulrooneyja.

Samo jedna njezina riječ zauvijek bi zapečatila sudbinu Katina saluna, ali tu riječ Freddie nije izrekla. Bila je svjesna da je dobila ozbiljnog suparnika u poslu, ali namjeravala je boriti se protiv iskusnije žene samo poslovno, ne iskorištavajući svoj položaj u gradu i naklonost građana.

Iako je Freddie upravo pripremila jedan od najboljih programa koji su se mogli vidjeti u salunima Južnih Država, namjeravala je te večeri zatvoriti salun kako bi pružila priliku Buffalo Kate za svečano otvorenje. Međutim, nakon povratka sa sastanka s predradnicima kauboja, gdje je sklopljen zadovoljavajući sporazum, Freddie je naletila na Kate. Izmijenjeno je nekoliko oštrih riječi i tada je Freddie odlučila da ne pruži protivnici priliku.

— Neka bitka otpočne odmah — rekla je ušavši u »Fair lady«.

Iako je te večeri Kate privukla dosta gostiju, uglavnom radoznalaca koji uvijek tražaju za novim, većina je otišla u »Fair lady«. Predstava koja se tamo odvijala privlačila je Teksasane kao što magnet privlači čavle. Nakon zatvaranja, odmah poslije ponoći, Buffalo Kate je prebrojila utržak i pogledala svog poslovođu.

— Ona djevojka će nam zagorčiti život. — U njenom glasu osjećalo se poštovanje prema suparnici — Čini se da nas očekuje rat, Wally. Ako joj je do sukoba, nemam ništa protiv.

Barmen bezhrizno kimnu; kakva god bila ta suparnica, on nije mogao ni zamisliti da bi nadjačala njegovu poslodavku.

Da bi spriječila dosadu i posljedice koju ona izaziva u nezaposlenih kaubojima, Dusty i Freddie zamislili su niz natjecanja koja su usput trebala ojačati prijateljstvo između građana i gospodara. Pronađeno je nekoliko divljih konja koje je trebalo ukrotiti, određe-

na staza za jahačko natjecanje s nekoliko prepreka, pronađeno sigurno mjesto gdje su se mogla održati streljačka natjecanja a da nitko ne bude doveden u opasnost. Dok su kauboji s nestrpljenjem očekivali čas kada će pokazati svoje umijeće, građani su bili zadovoljni što će vidjeti ono o čemu su dotad samo slušali.

Mark je odlučio da će cijelu nedjelju biti u šerifovu uredu, pa je Dusty sve ostale pomoćnike odredio da održavaju red pri natjecanjima. Morali su paziti i na to da ne dođe do točenja pića ili kartanja. Cijela je zamisao bila vrlo dobra, ali je na neki način pogodovala jačanju sukoba između Freddie i Kate upravo kada su se stvar počele smirivati.

Budući da su joj začas napričali o Freddiejinim zaslugama za razvoj Mulrooneyja, Kate je u sebi priznala da njena suparnica ima mnogo dobrih svojstava. Kad su se susrele, vrlo je ljubezno pozdravila Freddie, a ona ju je predstavila vodećim ličnostima grada, jer joj je stalo da se sukob između nje i Kate ne produbi. Gradonačelnik mora zaboraviti vlastite interese kada je u pitanju mir u njegovu gradu.

I, možda bi među dvjema ženama došlo do čvršćeg prijateljstva da nešto dalje netko nije uskliknuo:

— Zdravo lijepi kauboj!

Waco se začuđeno okrenuo i ugledao malenu, izvršno građenu djevojku lijepa lica i rđe kose. Prema odjeći je zaključio da radi u nekom od saluna. Kako je nije vidio ni u »Fair lady« ni u »Drvenoj žlici«, preostala je samo jedna mogućnost: djevojka pripada salonu »Buffalo«.

— Hej! — uskliknula je rđokosa. — Ti mora da si onaj zgodni kauboj o kome pričaju sve djevojke. Ja se zovem Ginger.

— A ja Babsy — prosiktao je oštar glas.

— Pa što onda? — Ginger odmjeri Babsy od glave do pete.

— Ništa, osim što je Waco moj prijatelj. To je sve!

Iako nikada nije imao prilike sjediti na buretu punom bariuta ispod koga gori stijenj, Waco je sada mogao zamisliti taj osjećaj. Dvije lijepe djevojke, vrlo slične i silno privlačne, gledale

su jedna drugu poput nakostriježenih mački.

— Vi, strankinje nemate prava dolaziti ovamo i otimati naše momke! — uskliknu Ginger.

— Strankinja! — uskliknu Babsy užasnuto. Kao svaki pravi Englez, ma gdje se nalazila smatrala je strancima svakoga osim sebe. — Povuci to o otimanju ili ću ti pokazati...

— Samo naprijed! — izazivala je malena Ginger, stegnuvši pesnice.

Waco je bio zbunjen kao malo kada u životu. Niti jedna od djevojaka nije se obazirala na njegove umirujuće riječi, a oko njih brzo se sakupila razdragana svjetina očekujući zabavnu predstavu. Tučnjava zgodnih djevojaka okrunila bi dan na najbolji mogući način. A Babsy i Ginger izgledale su vrlo vatreno i obećavale dobru borbu.

Ali, do toga nije došlo.

Jedna je čvrsta ruka šćepala Babsy no zapešće baš kad je djevojka zamahnula prema Ginger.

— Dosta, Babsy! — zapovijedi Freddie glasno. — Znam da si izazvana, ali ne možeš očekivati ništa bolje od djevojaka te vrste.

— Smiri se, Ginger! — Kate prostrije li Freddie pogledom. — Zašto se upuštaš u svađu s bilo kime, djevojko?

I tako je mogućnost pomirenja i prijateljstva između dvije vlasnice saluna možda zauvijek bila nestala.

U međuvremenu, znatiželjnici su počeli navijati i podijelili su se na simpatizere jedne i druge djevojke. Jedan pogrešni uzvik ili pokret mogao je izazvati opću tučnjavu. Primijetivši da se nešto događa, Dusty se probio kroz gomilu, gurajući u stranu mnoge veće i jače muškarce.

— Pođimo odavde, Waco — prošaptala je Babsy.

— Otprati me na trke, ljepotane! — pozvala je Ginger.

Dusty u tom času preuzme slučaj u svoje ruke.

— Momče, pođi u zatvor i zamijeni Marka! Gospođice Freddie, zamolio bih vas da vi i Babsy date znak za početak trke. Gospođice Kate, povedite Ginger i pođite na cilj. Molim vas da vi predate nagrade pobjednicima.

Još jednom obje su žene prihvatile priliku koja im je omogućila da se povuku bez obračuna i bez poraza. Freddie i Kate odvuče su svoje razbješnjene namještenice na suprotne strane, a svjetina se brzo razila, jer je svatko želio prisustvovati trkama.

— Proklete žene! — prasnuo je Waco. — Nikada ih neću razumjeti.

— Ne brini, momče. Kažu da se to događa većini muškaraca.

Cijelo poslijepodne, za vrijeme održavanja igara, Dusty i njegovi pomoćnici neumorno su obilazili okolo i pazili na najmanji znak opasnosti. Djevojke iz dvaju suparničkih saluna probale su se pogledima i samo blizina Dustyjevih momaka spriječila ih je da se uhvate ukoštac. Isprva se Dusty pribijavao da će Sarah progledati kroz prste svojim prijateljicama iz »Fair lady«. Međutim, Freddie je nedvosmisleno rekla svojoj pomoćnici da su interesi grada ispred njenih osobnih. Sarah je to doslovno shvatila i upozorila djevojke iz »Fair lady« da se od nje ne nadaju popustljivosti. Djevojke su se potužile Freddie, ali ni u nje nisu naišle na razumijevanje. Nakon toga ni jednoj nije palo na pamet da pokuša bilo što protiv Katinih djevojkica.

— Nije ti bilo lako smirivati vlastite prijateljice — rekao je Dusty Sarah kad su se navečer svi skupili u njegovu uredu — Hvala ti.

— Nema na čemu. To je tek početak, kapetane. Prije ili kasnije gospođica Freddie u Buffalo Kate moraju se sukobiti, a tada će doći do gužve kakvu još niste vidjeli.

Fog je znao da je djevojka u pravu. I on je predosjećao gužvu. Ako dođe do obračuna između te dvije žene, bit će to nalik na teksaški tornado.

X

Nakon zajedničkog doručka s Freddie, što je već prešlo u svakodnevni običaj, Dusty je polako pošao prema svojem uredu. Bio je ponedjeljak, rano prijepodne, najmirnije doba u

životu nemirnoga grada. Saluni još nisu bili otvoreni.

U tom času na cestu je istrčao Wal-ly, glavni barmen u »Buffalu«. Predosjećajući da se nešto događa, Dusty ga je sačekao na vratima.

— Gužva, kapetane! — rekao je čovjek hladnokrvno. — U salun je upao Francuz Lefarge, kojem je Kate prodala svoj salun u Brownntonu. Bijesan je, jer mu posao ne ide. Doveo je i pola tuceta revolveraša.

Dusty se napola okrenuo i viknuo:

— Dvocijeve!

Skočivši prema polici, Waco dobaci kratku pušku širokih cijevi Derringeru, drugu doda Dustyju i ponese još dvije. U međuvremenu je Kid otvorio veliku kutiju municije i svaki je muškarac zagrabio u nju.

Puneći usput cijevi, četiri su muškarca izašla na ulicu. Pred salunom »Buffalo« stajala je lagana kočija i nekoliko osedlanih konja.

U velikoj prostoriji saluna Buffalo Kate odmjerila je najprije visokog, zgodnog Lefargea, a zatim šestoricu njegovih pratilaca. Bili su naoružani samo revolverima. Nije moglo biti dvojumljenja o njihovu zanimanju. Bili su to revolveraši i Kate je znala da njeni namještenici ne bi s njima mogli izaći na kraj.

— Kate, prodala si mi bezvrijedni salun u Brownntonu — rekao je Lefarge blagim glasom.

— Zar to nisi cijelo vrijeme tražio od mene? Stoviše, uvijeno si mi i prijetio. Možda sam se uplašila.

— Ili si prije mene saznala kako stoje stvari. Da bismo i dalje ostali prijatelji, od ovog sam časa tvoj ortak.

— Ti?! U ovom gradu neće te trpjeti više od pet minuta, Lefarge. Grad je čist i u njemu nema mjesta za varalice.

— Vrijedaš me, Kate. Nemoj da se razljutim. A što se tiče ovog grada, sve će biti u redu. Još nisam sreo šerifa koji neće raditi što mu kažem, uz određenu cijenu.

— Okreni se, momče, pa ćeš ugledati jednog koji nema cijene.

Glas je bio hladan, bezosjećajan, teksaški razvučen.

Lefarge je doveo sa sobom šest muškaraca, šestoricu profesionalaca koji

nedvojbeno bjehu vični oružju; ipak, nijedan od njih nije se pomaknuo. Jer, u isto vrijeme kad je šerif ušao kroz glavna vrata, njegovi su se pomoćnici pojavili na bočnim i na stražnjem ulazu. Svi su oni držali teške dvocijevke kratkih cijevi; a stara, svakome poznata uzrečica tvrdila je: »kad začneš leti, uvijek pokop slijedi«. Svaka od tih kalibra 32 bila je nabijena s deset teških kugala i revolveraši bi bili osuti pravom tučom olova da je bilo koji od njih samo krivo pomaknuo ruku.

— Tko je od vas tražio da se u to miješate? — zarežao je Lefarge.

— Čuo sam vašu izjavu da svaki šerif ima svoju cijenu. Ja kažem da ste lažac.

— To su teške riječi.

— Zato sam ih i upotrijebio.

— Vidim... vidim. I sada samo priželjkujete da se mašim revolvera, kako biste nas mogli umoriti. To ste zamislili, zar ne?

— Nije baš sasvim tako, ali dok se ne dosjetim nećem boljem...

— Vi ste zaista hrabar čovječuljak kada se sakrivате iza ovih dvocijevki — viknu Lefarge, da bi ga čuli građani koji su se počeli skupljati pred salonom. — Ja zaista vjerujem da znate baratati oružjem... to vam je posao... ali svaka budala može povući otponac. Ne biste li mi pružili zadovoljštinu pravim oružjem.

— A to bi bilo?

— Sablje. One su pravo oružje za prvog muškarca.

— Nemojte pristati, kapetane! — upozori Dustyja Kate.

— A vi ste taj pravi muškarac? — upita Fog, prečuvši upozorenje i srljavući ravno u zamku koju mu je postavio Lefarge.

— Da.

— A ja nisam?

Francuz se podrugljivo nasmiješi. Njegova stara zamka opet je uhvatila žrtvu. Čovjek može biti siguran da će ti ljudi kaubojski borci uvijek progutati mamac a da prije ne razmisle o posljedicama.

— Postoji način da se to provjeri.

— Postojao bi kad bismo imali mačeve.

Oštrim smijehom, kao kada se šelteni zubi zamke zatvore oko noge žrtve, Lefarge je usmjerio kažiprst prema Dustyju.

— Imam par mačeva u svojoj kočiji. Ako se niste predomislili i ne namjeravate uzmaknuti, pošlat ću jednog od mojih ljudi da ih donese.

— Može, ali bez trikova.

— A ako vas ubijem... što će poduzeti vaši prijatelji.

— Baš ništa. Jeste li čuli? Lon, Waco, Frank? Neće biti zabune?

— Čuli smo — zarežao je Kid a ostala dvojica zakimala su glavama.

Sve je to pomalo iznenadilo Lefargea. Očekivao je da će šerif odustati kad sazna da su sablje nadohvat ruci. U tom bi slučaju maleni Teksašanin bio ismijan i više mu ne bi bilo opstanka u gradu.

Ipak, bude li se borio, rezultat će biti sličan Poginut će, a grabežljivcima iz Brownтона bit će otvoren put u Mulrooney.

Jedan od revolveraša oprezno je izišao i začas je donio dugačku drvenu kutiju. Spustio ju je na stol i otvorio, izloživši pogledima prisutnih dvije fine sablje za dvoboje.

Lefarge je galantnim pokretom ponudio Dustyju neka izabere oružje. Šerif priđe i izvadi sablju. Istog je časa osjetio da nešto nije u redu. Oružje nije dobro ležalo u ruci, težina nije bila ispravno raspoređena, a držak je bio tako oblikovan da nije štitio šaku. Tko god nije navikao na takvu sablju vrlo teško bi se mogao njome poslužiti. Bio je to stari trik profesionalnih mačevalaca. Vježbajući s tako neuobičajeno izrađenom sabljom, imali su prednost pred svakim protivnikom.

Dusty polako vrati sablju u kutiju.

— Nešto nije u redu? — upita Francuz.

— Ova mi se ne sviđa.

— Izvlačite se, čovječuljče? — upita Lefarge podrugljivo; već je skinuo kaput a sada je raskopčavao i svileni prsluk.

— Ne. Lone, pođi i zamoli Freddie neka mi posudi jednu svoju sablju. Ovaj tip može pričekati još neokliko minuta.

— Čekat ću da vidim kada ćete uzmaći — odgovorio je Lefarge suho.

Desetak minuta kasnije Freddie i Kid ušli su u salun. Djevojka je nosila sablju koju je Dusty već poznao. Ništa nije pitala; jedan pogled rekao joj je sve što je željela znati. Okrenula je sablju drškom naprijed i pružila je Dustyju.

Lefarge je namršteno promatrao kako šerif lako i spretno barata sabljom. Činilo se da je nema prvi puta u rukama. Naravno, to ga neće spasiti. Zar jedan kauboj može imati ikakvih izgleda u dvoboju s čovjekom koji je učio u najboljih mačevalaca New Orleansa?

Odgovor na to pitanje stigao je vrlo brzo. Nekoliko sekundi bilo je dovoljno da procijeni protivnika; maleni Teksašanin nije bio početnik, a nekoliko narednih koraka upozorilo je Lefargea da se pred njim nalazi protivnik gotovo jednake vrijednosti.

Zapravo, Dusty je bio u prednosti. Kod kuće, u Rio Hondou, često je vježbao s bratićima koji su redom izučili mačevanje. A i ovdje, u Mulrooneyju, svakog jutra nakon zajutarka, Freddie i on vježbali bi nekoliko minuta; djevojka je bila ravnopravan protivnik.

Lefarge, međutim, nije imao prilike za vježbu, jer se malo kad susretao s ljudima koji bi bili vični maču; osim toga bio je i slabije fizički spreman od Dustyja.

U salunu Buffalo Kate oštrice su sjekle zrak i sukobljavale se. Isprva je Dusty uzmicao pred Lefargeovim napadima i dopustio da bude potisnut u ugao dvorane. Smišljeno je odabrao obranu dok nije procijenio protivnika. Tek kada su njegova leđa gotovo dotakla zid Dusty promijenio taktiku; iz obrane priđe u napad i Lefarge se morao povući brže no što je to itko mogao zamisliti. Strah se pojavio na njegovu licu a njegova obrana postade očajnička i zato slaba. Pokušao je uzvratiti jedan udarac i prekasno shvatio da Dusty namjerava nešto drugo. Prije no što je reagirao, osjeti oštru bol u lijevom ramenu i naglo se izvije a sablja mu ispadne iz ruke i zvekne o pod.

Dusty naglim trzajem izvuče oružje i protivnik se sruši. Nastala je grobna

tišina, lako se sakupilo već mnogo ljudi. Svi su sa strahopoštovanjem gledali malenog Teksašanina.

— Pozovite brzo liječnika — rekao je Dusty još uvijek držeći okrvavljenju sablju.

— Njemu je potreban pogrebnik — javio se Kid. — Pogodio si ga točno u srce, ili se ja nikada nisam borio nožem.

Kidova pretkazanja pokazala se točnim. Kad je liječnik dotrčao u salun, lež je već bio umotan u pokrivač.

— Vi ste dojahali s njim u grad? — upita Dusty zbunjene revolveraše.

— Daaa...

— Onda ga odvezite natrag u Brown-ton i tamo pokopajte.

Dok je Dusty brisao okrvavljenju oštricu, ostali su izašli iz saluna da bi promatrali odlazak revolveraša i kočije u kojoj je ležao Lefargeov leš.

— Što se, zapravo, dogodilo, Dusty? — upitala je Freddie, prišavši Fogu.

— Zvao se Lefarge. Varalica ne znam koje vrste, ali znam da je ljude uvlačio u dvoboje s nepspravnim oružjem. Došao je ovamo kako bi prisilio Kate da ga uzme za ortaka.

— On nije bio moj prijatelj — javila se Kate.

— Nisam to ni pomislila — odgovori Freddie.

Još jednom Freddie i Kate našle su se na putu pomirenja i njihovo je prijateljstvo potrajalo sve do noći.

XI

U Brown-tonu, načelnik Grief postao je već vrlo zabrinut. Nervozno je šetao s Faganom ispred šerifova ureda. Posljednjih dana Banks Fagan je postajao sve nemirniji i smrknutiji, jer nije bilo posla pa ni mogućnosti da se zaradi na kaznama. Međutim, Francuz Lefarge će vjerojatno likvidirati kaptana Foga, a tada bi trebalo biti lako nadvladati Mulrooney.

— Gledaj! — uskliknuo je Grief.

I on i Fagan odmah su prepoznali jahače koje je Lefarge poveo sa sobom u Mulrooney. Ali, u kočijici nije

bilo nikoga... osim tamne mase položene preko sjedista i prekrivene pokrivačem.

Jahač koji je držao uzdu upregnutog konja skrenuo je prema načelniku i šerifu.

— Francuz je mrtav — rekao je mašući neodređeno rukama. — Onaj Dusty Fog je prihvatio poziv i ubio ga sabljom. Probo ga je kroz srce.

— Nemoguće! — dahnu Grief.

— I Francuz je to mislio, i bio je u krivu. Odvest ću leš pogrebniku, a vi se pobrinite za plaćanje.

Gledajući za njima, Grief je počeo ružno kletiti... protiv sudbine, protiv Dustyja Foga, protiv trgovaca. Fagan ga je neko vrijeme slušao, a onda se nasmiješi i upita:

— Koliko za vas vrijedi slamanje Mulrooneyja?

— Može li se to?

— Vjerujem da može. Imam u Mulrooneyju čovjeka koji prati što se tamo događa i šalje mi izvještaje. Javio mi je nešto zanimljivo.

— Što?

— Udimo u ured, gdje nas nitko ne može čuti.

Smjestili su se u udobno namještenu prostoriju i izvukli cigare i piće.

— Misliš da im možeš zadati briga? — upitao je Grief.

— Razmišljao sam o tome... i oduštao — prizna Fagan. — Oni Teksašani su prejaki za naše momke. Ipak, mislim da postoji nešto što bi moglo slomiti Mulrooney.

— Reci...

— Što bi se dogodilo kada bi, na primjer, netko opljačkao banku u Mulrooneyju? Do posljednjeg novčića...

— Hoće li ići?

— Vjerojatno. Sudeći prema vijestima iz Mulrooneyja Buffalo Kate i ona djevojka koju su izabrali za načelnicu, ne slažu se baš suviše dobro. Ako događaji pođu kako ja to zamišljam, a poznavajući Kate vjerujem da hoće, moj bi plan mogao uspijeti.

— Da li bi se banku moglo napasti danju?

— Već sam nešto smislio, ali trebat će mi otprilike sedam dana da sve pripremim.

— Kako ćeš to izvesti? — Grief je to upitao malo previše nezainteresirano da bi se to svidalo Faganu.

— Na svoj način — odgovori šerif.

Grief nije mogao više izvući iz Fagana. Iako je šerif već zamislio sve do posljednje pojedinosti, nije to povjerio Griefu. Ne bez razloga nije ga smatrao čovjekom povjerenja.

XII

— Hoće li »Ponos Juga« i večeras nastupati u vas, Freddie? — upitala je Kate. Bilo je to u vrijeme kratkotrajnog prijateljstva, neposredno nakon odlaska Lefargeovih revolveraša.

— Ne. Dobila sam ga samo za jednu noć. Večeras nastupa u Browntonu.

— Da li je još u gradu?

— Vjerujem. Otputovat će podnevnim vlakom za Brownton.

Kate je uradila sve što je mogla da bi zadržala nepromijenjen izraz lica i mirnim glasom rekla:

— Moram poći i provjeriti zalihe pića.

— I u mene ima posla. Kako vam se sviđa grad?

— Jedan od najboljih u kojima sam ikada bila.

— Moja je želja da bude uvijek prijateljski raspoložen prema svakom novom građaninu.

Kate je gledala za njom i pronirmljala u bradu:

— Možda nije pošteno to što namjeravam, ali moram joj pokazati tko se bolje razumije u vođenje posla.

Freddie je samo do večeri bila prijateljski raspoložena u odnosu na Kate. Tada je saznala da će »Ponos Juga« dvije večeri zaredom nastupati u »Buffalu«. Saznavši da je pjevač još u gradu, Kate ga je zacijelo posjetila i predložila mu što ga očekuje u Browntonu, a onda ga nagovorila da nastupi u njenom salunu.

Te večeri u »Fair lady« nije došlo mnogo gostiju. Buka i pljesak iz »Buffala« razbjesnili su Freddie.

— Babsy, Vera, Jill, Rita! — pozvala je i djevojke su se okupile oko nje. —

Hoće li nešto žrtvovati da bismo sutra oteli posjetioce »Buffalu«?

— Sve — rekla je Babsy. — Slušamo!

U ponedjeljak navečer i utorak ujutro gradom se pronijela vijest da se nekoliko Freddiejinih djevojaka posvadilo zbog partije pokera. Za utorak uvečer zakazan je javni meč. Čak ni »Ponos Juga« nije mogao privući posjetitelje u »Buffalo« ako u isto vrijeme četiri lijepe djevojke na pozornici igraju poker a ulog su dijelovi njihove odjeće.

Dusty se nije umiješao, vjerujući kako Freddie ima dovoljno zdravog razuma da bi znala kada valja prekinuti. I nije se prevario. Djevojke su zalagale odjeću i svukle sve do donjeg rublja, ali nakon pobjede zastor se naglo spustio. Prije no što su gledaoci postali nezadovoljni i bijesni, Freddie je objavila besplatnu rundu pića i odmah zatim započeo je redoviti program.

U srijedu su se djevojke u »Buffalu« pojavile u znatno kraćim haljinama, u četvrtak je Freddie odjenula svoje poslužiteljice u suknje koje nisu sakrivala ni podvezice na čarapama. Čim su za to saznali u »Buffalu«, djevojke su požurile u svoje sobe i prihvatile se škara. Grudi su otkrile koliko je to god bilo moguće, a suknje su gotovo nestale, otkrivši gole noge iznad dugačkih crnih čarapa.

U petak posljednede muškarci u gradu već su se kladili koliko će djevojke te večeri zadržati tkanine na sebi i hoće li je uopće biti. Kad je zanoćilo, grupe posjetilaca jurile su iz jednog saluna u drugi da ne bi baš ništa propustili. Iako su djevojke bile gotovo nage, moglo se očekivati da će tijekom večeri skinuti sa sebe i ono malo što je preostalo.

— Sarah — rekao je Dusty ušavši u svoj uređ kojim su njegovi pomoćnici raspravljali o ratu između dva saluna — reci Freddie da odmah želim razgovarati s njom. Neka dođe u svojoj radnoj odjeći.

— Dobro, kapetane — Djevojka je osjetila naglasak na posljednjim riječima.

— Lone, dovedi Kate ovamo. Vi ostali možete na svoj uobičajeni obilazak.

Rezak ton glasa upozorio je Dustyjeve prijatelje da je najbolje odmah nestati i ne postavljati suvišna pitanja. Jer, Dusty je malokad dopuštao da ga nadvlada bijes ali u tim rijetkim prilikama bilo je bolje kloniti mu se s puta.

— Samo da promijenim haljinu — rekla je Freddie kada joj je Sarah prenijela Dustyjevu poruku.

Bila je odjevena u uobičajenu večernju haljinu, koja je bila mnogo čednija od onoga što su nosile njezine djevojke. Pa ipak, shvaćajući vrlo ozbiljno svoju dužnost gradonačelnice, nikada u tome ne bi izišla na ulicu.

— Kapetan je rekao da dođete u onome u čemu ste sada.

— Oh, začas ću biti spremna.

Freddie se okrenula, ali Sarah je uhvatila za ruku i ona se naglo okrene. Dok je njen pogled izražavao čuđenje, Sarah je bila mrko odlučna.

— Ne znam hoću li vas morati odvući onamo, gospođice Freddie, ili ćete poći dobrovoljno, ali pokušat ću uraditi ono što mi je naredio šerif. Večeras je silno ljut i ne bih mu se usudila suprotstaviti.

Tek tada Freddie shvati da šerif nije pozvao gradonačelnicu na prijateljski razgovor, već zbog ometanja reda u gradu mora odgovarati pred zakonom. I tako je pošla u isto vrijeme kada se i Buffalo Kate pojavila na vratima svog saluna.

Dusty ih je dočekao za pisacim stolom. Drugih stolica i nije bilo, a on nije pokazivao namjere ustati.

— Udite, moje dame — rekao je smrknuto, naglasivši posljednju riječ. — Sarah i Lon, pođite u obilazak!

Kate je mrko mjerila Freddie. Ako je ta djevojka iskoristila položaj gradonačelnice da bi joj naudila, jednom zauvijek naučit će je pameti.

— U što će vaše djevojke biti odjevene u ponedjeljak? — upita Fog. — Ili ih, namjeravate poslati pred goste nage?

— Zamisao nije loša. Nisam se dosjetila! — uskliknula je Freddie vedro, nadajući se da će ozbiljnu situaciju okrenuti na šalu. — Mislim da su djevojke to privlačnije što manje krpica imaju na sebi.

Ali, pokušaj nije uspio.

— Ne marim što vas dvije vodite rat — zarežao je Dusty, — briga me koja će postati kraljica saluna u Mulrooneyju. Nije mi važno tko će zaraditi više, tko manje. Ono za što ja brinem to je svlačenje vaših djevojaka pred kaubojima koji tjednima nisu vidjeli žene, pred radnicima željeznice, lovcima na bizone i trapere. Svi su gladni žene i samo čekaju priliku da šćepaju bilo koju, ne razmišljajući o posljedicama.

— Nije to ni tako loše... — počela je Kate.

— Vraga nije! Noćas sam prebio i zatvorio četiri momka koji su tragali za ženskim društvom, bilo kakvim, i nisu ga pronašli. Došli su u ono raspoloženje kad ih nije moglo zaustaviti više ništa osim šake ili metka. Neka poštena, nevina djevojka mogla je stradati samo zbog vašeg glupog nadmetanja.

— Mi se samo natječemo...

— Ponašate se poput dviju vlasnica javnih kuća, bez mozga i pristojnosti... kao da vam je novac sve na svijetu!

— Nemate pravo tako s nama razgovarati, kapetane Fog! — razbjesnila se Freddie.

— Razgovarat ću onako kako mislim da je potrebno. Mislio sam da ćete kao gradonačelnica pokazati više zdravog razuma, gospođice Woods. A vi, gospođice Gilgore, već ste dovoljno dugo u tom poslu i dovoljno ste iskusni da biste mogli predvidjeti posljedice. A sada odlazite ispred mojih očiju, obje! Za trideset minuta obići ću vaše salune. Pronađem li ijednu djevojku s haljinom iznad koljena, zatvorit ću oba saluna.

Rumena do ušiju, Freddie šutke kimne, a Kate sliježe ramenima. Dusty se okrenuo i nije im više poklonio ni pogleda. Podigavši glavu prema velikom zidnom satu, dao je na znanje da je trideset minuta već počelo teći. Nakon toga sagnuo se nad svoje papire i nastavio pisanjem. Žene su pošle prema vratima, obje svjesne da je šerif u pravu. Freddie je zastala na pragu, ne mogavši se načuditi promijeni kod tog inače ljubeznog i mirnog mladog čovjeka.

— Osjećam se sitnom poput patuljka — priznala je.

— I ja — odgovori Kate. — A za to ste vi krivi.

— Ja? — začudi se Freddie. — Mislila sam da je to započelo kad ste mi ukradli »Fonos Juga«.

— I zato ste morali svući one svoje djevojčure?

— Ne zovite tako moje djevojke! — Freddie se razbjesnila. — Ja ih nisam pronašla po javnim kućama, kao vi svoje.

— Javne kuće! Vama je do...

— Još dvadeset tri minute, dame! — presjekao ih je iznutra Dustyjevo glas. — Vašim djevojkama neće preostati mnogo vremena za odijevanje.

Časak su žene stajale gledajući se oči u oči. Oko njih već se počela okupljati malena grupica besposlenjaka. Ni jedna od njih nije htjela prva uzmaknuti, ali ipak su morale poći, jer nisu željele da im saluni budu zatvoreni.

— Ovaj je grad premalen za obje! — upozori Kate. — Jedna mora otići!

— U tom slučaju odmah započnite s pakovanjem. Zbogom!

Obje su žene požurile, jer su znale da šerif neće zakasnuti niti nekoliko sekundi. Međutim, još prije no što je stigla do vrata svog saluna Buffalo Kate se sjetila da Freddie nije ni pokušala upotrijebiti vlast koju joj je davao položaj gradonačelnice, a Dusty je postupio prema svojoj prijateljici jednako oštro i bezobzirno kao i prema njoj, donedavna potpuno nepoznatoj. Pa ipak, ako gospođica Woods nije upotrijebila svoj utjecaj, to joj nije davalo prava da vrijeđa Katine djevojke. I tako je Buffalo Kate opet potisnula simpatije koje je počela osjećati prema suparnici i razmišljala o novim borbenim potezima.

Freddie je ušla u »Fair lady« rume-nih obraza. Putem je zaključila da je Dusty u pravu, ali nije namjeravala popustiti izazivanjima svoje suparnice. Međutim, Kate je bila u pravu bar u jednom. Mulrooney je bio premalen za obje.

Kada je Dusty, točno pola sata nakon upozorenja, ušao u »Fair lady«, djevojke su bile odjevene kao nekada, a gosti su bili mnogo mirniji iako ne zadovoljniji. Dusty je tada svratio u »Buffalo« i vidio da je i tamo sve u

redu. Ali, to ga nije zavaralo. Rat će se nastaviti sve dok ne bude nedvojbeno dokazano koja je od dviju žena sposobnija i snalažljivija.

Dusty nije mogao znati da je jedan čovjek, začuđeno se smješkaći, stajao pod njegovim prozorom i prisluškivao dok je šerif dijelio lekciju vlasničama saluna.

I upravo kada se neznamac neprimjetno povukao, zatvoru je prišao mladić noseći pod rukom smotak plakata. Provirivši kroz otvorena vrata, zapitao je:

— Smijem li objesiti jedan plakat na vratima, kapetane?

Izašavši, Dusty ga je zamišljeno promjetrio:

— Ovisi o tome što na njemu piše, čovče.

— Ehi, gospodin Dongelon je nabavio pravi ring za šakanje, onakav kakve imaju na Istoku. On nudi stotinu dolara onome tko pobijedi... kako se kaže... boksača. I njega je dopremio s istoka.

— Zaista? Kad stiže taj boksač?

— Mislim da bi morao biti ovdje u ponedjeljak.

— Onda je vrijeme da objesiš te plakate.

Nedaleko, u tami, čovjek je slušao svaku riječ. Kada je mladić pribio plakat i otišao, a Dusty se povukao u svoj ured, neznamac je izišao iz skrovišta i krenuo ulicom. Usput je s jednog zida neopazice strgnuo plakat, smotao ga i gurnuo u džep. S jedne je ograde odvezao dobrog jahaćeg konja i odjahao uz prugu, prema Brownstonu.

Oko ponoći, Dusty i Kid obilazili su grad i primijetili čovjeka koji je pribijao plakat na drvenu stijenu trgovine. Nisu se pobrudili da provjere što piše, uvjereni da to neki od ponapitih kaboja okreće Dongelov plakat naopačke ili slovima prema zidu. Ta neudžna šala bila je omiljela među govedarima, a mogla je samo privući više pažnje Dongelonovu boksačkom meču.

— Hajde da ispijemo lonac kave — predložio je Dusty. — Možda će ljudi zahvaljujući tom boksačkom susretu zaboraviti na polugole djevojke iz Freddiejina i Katina saluna.

— Možda.

Narednog jutra Freddie Woods se prevrtala u svojoj postelji sanjajući kako se bori protiv Buffalo Kate.

— Gospodice Freddie, gospodice Freddie! Probudite se!

Freddie se naglo trgnula i isпустиła jastuk u koga je udarala stisnutom šakom. Okrenuvši glavu, ugledala je uzbuđenu Babsy koja je gužvala velik list papira sav pokriven krupnim slovima. Iza nje stajalo je još nekoliko djevojaka, a sve su pokazivale suviše uzbuđenja i živosti za rano subotnje jutro.

— Šta... što se dogo... — promuća Freddie pospano

Babsy joj gurne pod nos veliki plakat.

IZAZOV

Gospodice Freddie Woods i Buffalo Kate sukobit će se u boksačkom meču na ringu u salonu »Buffalo«. Susret koji će se održati danas, u subotu, u 9 sati navečer, odlučit će o tome tko postaje kraljica saluna u Mulboneyju. Poražena će odmah napustiti grad, a prihodi meča idu u korist gradske sirotinje.

— Gdje si to nabavila? — upitala je Freddie zapanjeno.

— Bilo je zabijeno čavlima na naša vrata. Ali, cijeli je grad pun tih plakata.

Freddie ustane i priđe prozoru. Povukla je zavjese i pogledala niz glavnu ulicu. Tri odvojene grupe ljudi uzbuđeno su raspravljale čitajući pri tom plakate. I pred salonom »Buffalo« nekoliko je muškaraca razgovaralo uživo gestikulirajući. Sa svog prozora Freddie je mogla vidjeti bar desetak plakata pribijenih na zidove u Glavnoj ulici.

— Gospodice Freddie — Babsyno je lice pokazivalo čuđenje. — Nisam znala da ćete je... niste mi rekli.

— Sredit ćete vi nju, gospodice Freddie — izjavila je jedna djevojka, a druge su uzbuđeno povlađivale.

Cinilo se da djevojke vjeruju kako je Freddie izazivač. I bile su sigurne u njenu pobjedu. Freddie se hamirtila. Ako Kate želi meč — a plakat je to dokazivao — imat će ga. Ali, Freddie nije od toga namjeravala napraviti javnu priredbu.

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
STO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

Djevojke su uzbuđeno razgovarale o mogućnosti da omražena suparnica bude istjerana iz grada. A Freddie je znala samo jedno: ne prihvati li izazov, bolje da nestane iz Mulrooneyja.

Otprilike u to isto vrijeme, Wally je donio jedan plakat u sobu Buffalo Kate.

— Hoćeš li prihvatiti izaziv, Kate?

— Zar mi je ostavila mogućnost izbora? Jedno joj ipak moram priznati... štampala je da će se borba voditi u »Buffalu«. Doduše, sav prihod obećan je sirotinji...

— Da, ali...

— Ali, što?

— Ti ćeš se srediti, Kate, to je sigurno...

— Ne izgleda mi da si u to suviše uvjeren — primijetila je suho.

Wally to i nije bio. Još od dolaska u Mulrooney, usprkos suparništvu, on se sprijateljiio s Verom, jednom od Freddiejinih djevojaka i tako je saznao i za tučnjavu u kojoj je svojedobno Freddie pobijedila Sarah. Pri tome je, tvrdila je Vera, pokazala zavidnu boksačku vještinu. Dok je Buffalo Kate bila snažna i lako izlazila nakraj s pijanicama i napasniciima, uči u ring bilo je nešto drugo. Uostalom, zar bi Freddie Woods izabrala takav način borbe da u njemu nije bila vješta?

Mark Counter je ušao u Dustyjeve ured i bacio jedan od plakata na pisaću sto.

— Misliš da će doći do toga, Dusty?

— Ne vidim kako bi bilo koja od njih mogla odustati. Bude li sreće, ukucat će si malko pameti u te lude glave — rekao je Dusty kad je pročitao tekst. — Reci, gdje si to pronašao?

— Na zidu hotela. Ali, ima ih svagdje i privukli su veliku pažnju.

Da je to istina, dokazalo se narednih nekoliko sati. Netko je razbacao plakate čak i u blizini kaubojskih logora podignutih oko grada, pa su predstavnici triju momčadi dojahali da se raspitaju hoće li zaista doći do borbe. Oko podne cijeli je grad brujaio od uzbuđenja. Hoće li izazov biti prihvaćen? Tko će pobijediti?

Bolje dame uzbuđeno su se došaptavale i vrtjele glavama. Vjerojatno zato što se borba trebala odigrati na mjestu gdje je one neće moći pratiti.

Istina, prihod je namijenjen u korisne svrhe, ali tko bi očekivao od tako ugledne dame kao što je gospođica Freddie da se upusti u tako nešto?

Uskoro je grad bio podijeljen u dvije grupe, pa su Dustyjevi pomoćnici imali pune ruke posla da bi spriječili sukobe među navijačima, koji su tvrdili da će se suprotna strana povući bez borbe. I kada su se oko dva poslijepodne potukla dva člana gradskog savjeta, Dusty je odlučio da raščisti stvar. Pošao je u »Fair lady« i zamolio da ga Freddie primi.

— Nećeš se povući, Freddie? — upitao je ušavši u njenu sobu i pokazavši plakat koji je ležao na postelji.

— A Kate?

— Još je nisam upitao.

— Reci joj da sam spremna povući se... ako i ona izjavi da to želi. Ali javno.

— Dobro znaš da to nikada neće uraditi.

— Tada, znači, nema uzmaka.

Gotovo istim riječima tekao je razgovor i u salunu »Buffalo«. Dusty je išao na ulicu osjećajući da ni jedna od djevojaka nije suviše oduševljena predstojećom borbom. Pa ipak, ni jedna nije željela prva odustati.

Dusty je objavio da će se meč sigurno održati, ali je u isto vrijeme upozorio da će svaki izazivač nereda biti preko noći strpan u zatvor. A kako nitko nije želio propustiti sukob, ljudi su se odmah primirili. Dusty se nije mogao sjetiti tako mirnog subotnjeg poslijepodneva. Pa ipak, njemu je to nalikovalo tišini prije oluje.

XIII

Iako je ulaznica te večeri iznosila čitav dolar, u dvoranu »Buffalo« naguralo se valjda cjelokupno muško stanovništvo Mulrooneyja i nekoliko desetaka teksaških kaubojja. Dongelon je za tu priliku posudio svoj novi ring i ponudio se za suca. Tako je barem bio siguran da će moći pratiti borbu iz najveće blizine.

Dusty se namjeravao raspitati o tome tko je pokrenuo cijelu stvar i objesio plakate, ali je imao pune ruke posla. I Kate i Freddie zamolile su ga da preuzme organizaciju meča. Pristao je postavivši dva uvjeta: za vrijeme sukoba nije se smjelo točiti piće niti je bilo koja od djevojaka smjela prisustvovati meču. Znao je koliko su privržene svojim poslodavcima. Njihovo navijanje i jedna kriva riječ mogla je izazvati opću tučnjavu. Istina, Dustyju nije bilo drago što mora donositi takvu odluku ali vjerovao je da je opravdana.

Naravno, kladenja je bilo tijekom cijelog poslijepodneva. U tome je, čini se, sudjelovao svatko osim profesionalnih kockara, koji su se suzdržavali jer nisu znali kakvi su izgledi pojedinog borca. Rasprave zbog dobivenog ili izgubljenog nastat će tek nakon meča, ali Dusty se za to već pobrinuo unaprijed.

Buka u salunu bila je zaglušna. Dusty je razmjestio svoje pomoćnike kod pojedinih izlaza, a Sarah je bila zadužena da pazi na djevojke oba saluna i spriječiti njihov dolazak u dvoranu. Galama je prigušivala svaki zvuk koji je dolazio s ulice. I tako Dusty nije čuo neke koji bi ga sigurno zapamtili.

Točno u devet Dongelon se provukao kroz konopce ringa i obratio gomili:

— Gospodo! — viknuo je, smirujući gledaoce pokretima ruku. — Molim za vašu pažnju! Noćas smo počašteni mogućnošću da prisustvujemo...

— Skrati i dovedi djevojke! — viknuo je kauboj i vrisnuo uz uzbuđeno povlađivanje prisutnih.

Dongelon je bio pripremio fini govor ali ga nije mogao izgovoriti. Onda se na vratima pojavila Buffalo Kate pa se buka još i pojačala. Vlasnica saluna bila je ogrnuta u crni ogrtač koji je dopirao sve do bosih nogu. Slijedio ju je Wally, noseći vedricu vode i nekoliko ručnika. Došavši do ringa, Kate se provukla kroz užad i prošla u kut kojeg joj je pokazao Dongelon. Tada je skinula ogrtač i dodala ga Wallyju. Gomila je zapljeskala ugledavši snažno ali dobro izvađano tijelo, pokrito samo dugom majicom. Čas kasnije po-

javila se i Freddie, praćena Verom. Kada je odbacila svoj ogrtač dvoranom su se prolomili zvižduci oduševljenja. Bila je odjevena u par uskih crnih hlačica, kojih su nogavice dopirale do iznad koljena i usku majicu bez rukava i duboko izrezanu oko vrata.

Ljudi su se samo časak divili izloženim ženskim tijelima da bi odmah pomislili na novac koji su uložili u oklade. Kate je izgledala nešto viša i teža, ali Freddie nije zbog toga djelovala slabije.

— Moje dame, jeste li za piće prije početka? — upitao je Wally.

— To nije loša ideja, Wally — rekla je Kate kojoj je piće bilo i te kako potrebno.

— Slažem se — dodala je Freddie.

Wally je otrčao pozornicom i začas se vratio noseći na poslužavniku tri čaše s viskijem. Vera je uzela jednu i pružila je Freddie dok su Kate i Dongelon uzimali svoje.

— U vaše zdravlje! — rekla je Freddie — Dok ga još imate.

— Ja bih se zabrinula za vaše — odgovorila je Kate smiješeći se.

Onda su obje iskapile piće na olakšanje nestrpljive publike. Wally je preuzeo čaše a Dongelon je svakoj ženi pružio po dva metalna novčića. Za vrijeme borbe u svakoj je šaci trebao ležati po jedan novčić da bi se spriječilo potezanje za kosu, rvanje, grebanje i ostali oblici borbe koji nisu imali veze sa šakanjem. Onda je Dongelon brzo izbrbljao pravila, jer je gomila postala već opasno nestrpljiva.

Osjećajući se nesigurnom i omamljenom, Freddie je pošla prema sredini ringa i odmah napala. Prva dva udarca bila su njena i odbacila su Kate na užad. Ali, kada je pošla za protivnicom, naletjela je na njezinu šaku. Freddie je zavrtjela glavom; iako je udarac bio prilično snažan nije je trebalo tako ošamutiti.

Srećom, Kate je nije odmah slijedila. Umjesto da udara žena je stajala razmaknutih nogu i tresla glavom kao da je želi razbistriti.

Zastenjavi, Freddie krene naprijed. Iako je znala što mora uraditi, ruke jedva da su je poslušale. Zamahnula je šakom ali udarac je bio sasvim

slab. U tom času Kate je ispuštala novčiće iz šaka i obujmila protivnicu.

Gomila je zarežala. Dongelon je priskočio i pokušao ih rastaviti. Kada mu je to uspjelo, i jedna i druga iznenada su se srušile na pod i ostale mirno ležati.

U dvorani je nastala tišina. I u tom času izvana je doprla prigušena tutnjava — slično kada rudar postavi svoju minu duboko u rovu. Da gledaoci toga časa nisu utihnuli, eksplozija bi prošla neprimijećeno.

— To je dolje, kod banke! — viknuo je Kid.

— Idemo! — zapovijedio je Dusty.

Dok su šerif i njegovi pomoćnici istrčali iz saluna, unutra je netko viknuo da je Freddie »namjestila« takav svršetak. Istoga časa jedan od Freddie-
nih obožavatelja opalio ga je preko nosa. Časak kasnije u cijeloj dvorani nije bilo čovjeka koji bi ostao po strani u tučnjavi, osim Dongelona. On je bespomoćno zagledao u dvije žene koje su ležale pod njegovim nogama i tada shvatio. Bile su uspavane. Okrenuo se Wallyju.

— Ti si im usuo? Ali zašto i svojoj...?

— Vera i ja ne bismo se željeli rastati. A ako bilo koja od njih bude morala iz grada, što onda? Ovo je rješenje najbolje.

— Doista? — zarežao je Dongelon i naglo se sagnuo jer je stolica prohujala iznad njegove glave. — Što ćemo sada?

Wally je pogledao nerazmrsivo klupko muškaraca koji su se nesmiljeno mlatili i nasmijao se.

— Možda je ovdje najsigurnije.

— U pravu si. — Dongelon odgurne čovjeka koji se pokušao provući kroz užad. On, Vera i Wally nastavili su sprečavati ulaz u ring, bojeći se za dvije žene koje se još uvijek nisu osvijestile; spavale su poput djece.

Kad su Dusty i njegovi pomoćnici istrčali na cestu, njima u susret jurila je Sarah.

— Jeste li čuli, kapetane? — uskliknula je.

— Dolazimo, djevojko?

— A ovi u salunu? — upitala je, jer je jedan čovjek izletio kroz izlog praćen lomom stakla.

— Neka se tuku. Banka je sada važnija.

To je bila istina. Banka je bila prepuna novca. U njoj su ležali deseci tisuća dolara koje su trgovci sa Istoka isplatili za stada, tu su bile zarade i uštede gotovo svih građana Mulrooneyja. Nestane li sav novac iz banke, propast će bar tri velika ranča i, vjerojatno, cijeli grad.

Sarah je to shvatila i zarežala:

— Uhvatite ih, momci! — skrenula je i potrčala zavidnom brzinom prema »Fair lady«. Ne razmišljajući o njenom bijegu, Dusty i njegovi pomoćnici trčali su dalje prema banci.

Sarah ih nije napustila iz kukavičluk. Naprosto, ona je znala svoje mogućnosti i procijenila da ne bi bila ni od kakve pomoći u okršaju revolverima. Odlučila je preuzeti dio posla koji je mogla obaviti — zaustaviti tučnjavu u salunu. Upavši u »Fair lady«, zastala je i pogledala djevojke koje su bezvoljno sjedile za stolovima.

— Gospodica Freddie je u gužvi! — viknula je.

Djevojke su se trgnule, a Bobsy je već bila na nogama:

— Pokazat ćemo tim kujama iz »Buffala«!

— Stani! — viknula je Sarah. — Nisu one! Muškarci su se potukli u »Buffalu«. Posudit ćemo crpku od vatrogasaca i malo ih navlažiti!

Uz oduševljene poklike, četa djevojkina otrčala je u dvorište hotela gdje su stajala dva kola s vatrogasnim crpkama. U to su negdje dalje zapražitali hici i djevojke su zastale.

— Naprijed, na kola! — zapovijedila je Sarah. — Za one kod banke, brine kapetan Fog.

Ali, djevojke jedva da su mogle pokrenuti jedna kola. Tada se Sarah sješla i potrčala do »Buffala«. Na prozoru rima prvog kata nanizale su se glave Katinih djevojkina.

— Sidite i pomognite nam! — viknula im je Sarah. — Namjeravamo ih zaliliti!

— Ne surađujemo s kravama iz »Fair lady«! — odbrusila je jedna.

— Raznijić će salun vaše poslodavke a ne moje — slegnula je Sarah ramenima i potrčala natrag. Začas je za sobom začula korake djevojaka koje su istrčale iz zgrade u kojoj tučnjava nije jenjavala.

Minutu kasnije dvojica crveno obojena kola čiji su rezervoari bili puni vode, iskotrljala su se na cestu i pojurila prema »Buffalu«.

Ne mareći za pucnjavu koja je još uvijek trajala, djevojke su zaustavile kola pred samim salunom. Brzo su odmotane široke cijevi, osam je djevojaka zauzelo mjesta za ručicama crpke, a ostale su dohvatile posude kojima su namjeravale puniti ispražnjene rezervoare vodom iz buradi koja je stajala ispod svake nadstrešnice.

— Naprijed, cure! — zaurala je Sarah.

Poluge su pošle gore-dolje, a nagli nailazak vode gotovo je srušio dvije djevojke koje su držale mlaznice do tada praznih platnenih cijevi. Mlaz vode, koji je mogao doseći i do trideset metara okomito u vis, uperen vodoravno kroz razbite prozore imao je silnu snagu i počeo rušiti i hladiti raspljene borce. Oni koji nisu marili za primljene udarce, u strahu su tražili zaklon pred mlazevima vode.

Međutim, smirenije jedne tučnjave nije moglo proći bez žrtava. Naramenice su pucale, popuštale su podvezice i čarape klizale niz duge noge djevojaka. Voda je šibala kroz prosjeke i začas su sve djevojke bile mokre do kože. Ali, njihovo oduševljenje nije splasnulo. Djevojke koje su pridržavale mlaznice pobrinule su se da odbace natrag u salun svakoga tko bi pokušao izaći. Babsy se usput pobrinula da zalije svoju rfidokosu suparnicu, a Ginger je to odmah uzvratila. Onda je Sarah zaprijetila da će im iščupati kosu, pa su se obje posvetile salunu.

Unutra je tučnjava gotovo sasvim prestala. Malo tko je još imao volje

suprotstavljati se oštrim, snažnim mlazovima.

Kada su rezervoari bili prazni, i djevojke su bile sasvim iscrpljene. Sve osim dviju.

— Kladim se da je sve to izmislila Freddie Woods kako je moja gospodarica ne bi prebila — izjavila je rfidokosa.

— Freddie Woods nije potreban nikakav trik da obori jednog bizona! — viknula je Babsy. — Zašto se tvoja gazdarica zove Buffalo?

— Ne govori tako o Kate!

— Zalista? Sto ćeš poduzeti?

Obje vatrogasne ekipe opet su bile na nogama. Djevojke su usprkos umoru svim srcem bile spremne za tuču. I tada se Sarah dosjetila lijeku.

— Uskoro će stići gradske žene — rekla je. — Pogledajte se kako izgledate!

Djevojke su se zgledale i uz tihe usklikke panično napustile svoje oružje. Za njima su ostale poneka cipela, suknja ili dio bluze. Ali, djevojaka više nije bilo.

Sarah se zadovoljno nasmiješila i naslonila na gredu za vezanje konja. Promatrala je ljude koji su počeli izlaziti iz saluna. Uz to što su nosili tragove tučnjave, modrice i ogrebotine, bili su mokri do kože. Bude li želio s njima razgovarati, Dusty će ih lako prepoznati. Dusty? Sarah se tek tada sjetila da je pucnjava prestala već prije nekoliko minuta. . . .

Dusty i njegovi pomoćnici pritrčali su banci ne gubeći vremena da bi provirivali kroz prozore. Velika gvozdena blagajna bila je doslovce ugrađena u stražnjoj prostoriji gdje se nalazio Coutlandov ured. Preuzevši dužnost šerifa, Dusty je upozorio na nepogodnost takvog smještaja. Međutim, Coutland je tvrdio da je njegova blagajna sigurna protiv svakoga tko bi je pokušao otključati. A ako je riječ o eksplozivu, bila bi ga potrebna tolika količina da bi se eksplozija čula i izvan grada. Posebno noću kada vlada tišina.

Kako bi premiještanje blagajne praktički značilo rušenje i ponovno građenje banke. Dusty je prihvatio Coutlandovo objašnjenje. Eksplozija zalista nije mogla proći neprimijećeno,

osim u izuzetnim uvjetima. A takvi su bili upravo te večeri, kada je cjelokupno muško stanovništvo grada bučilo u salunu »Buffalo«. Da ljudi nisu ušutjeli baš u tom času, eksploziju sigurno nitko ne bi čuo.

Dusty je pokretom ruke podijelio svoje snage. Marka, Derringera i Waco poslao je desno, da obiju zgradu sa stražnje strane, a on i Kid krenu lijevo.

— Šerif! — uskliknuo je nepoznat glas i nešto se pokrenulo u tami dvorišta. Iz mraka je liznuo narandžasti plamen.

Frank Derringer je muklo zajecao kada je kugla zaparala njegov vrat.

Čovjek je zateturao ali nije pao. Kockarska sreća nije ga ni ovog puta napustila. Radilo se samo o dubljoj ogrebotini dok bi, nekoliko centimetara ulijevo, metak probio krvne žile.

Mark i Waco pucali su u pokretu. Sjena je divlje poskočila i ispustila oružje, koje je opalilo pri dodiru sa zemljom ali nije nikoga ranilo. Waco se naglo okrenuo i priskočio Derringeru.

— Kako si, Frank? Nemoj umrijeti, nisi me još svemu naučio!

— Ne brini dječče. Samo ogrebotina.

Iza zgrade netko je trčao i psovao. Uvijek željan akcije i nedovoljno oprezan, Waco se bacio naprijed. No prije nego se dokopao ugla, velika je šaka pograbila njegovo rame i trgnula ga natrag. Mark je to obavio bez ikakva napora, ne ispuštajući pri tome revolver, iako je njegova lijeva ruka još uvijek visjela u povezu.

— Ne srljaj! — zarežao je — Znam da dolazimo i sigurno nas čekaju.

Časak kasnije to je i dokazano. Iz banke su istrčala tri muškarca naoružana kratkim dvocijevka. Svu svoju pažnju obratili su lijevoj strani zgrade, očekujući opasnost samo s te strane.

Bili su u krivu.

Dusty a za njim i Kid pojavili su se iza ugla s podignutim revolverima.

— Stoj! — viknuo je šerif. — Baci oružje!

Tri su se razbojnika naglo okrenula... i, po najboljoj zapadnjačkoj navadi, okrenuli su se pucajući.

Međutim, to je bilo slabo gađanje: otporci su bili povučeni još dok su se ljudi okretali. Dok je naboj za nabojem teške olovne sačme sjekao zrak pun metar od Dustyja, on je odjednom opalio iz oba revolvra. Metak iz desne cijevi podigao je u zrak jednoga od trojke i bacio ga unatrag, a njegov se sudrug uhvatio za rame i stropštao na koljena. U međuvremenu je Kid opalio samo jedan metak, ali taj je zahvatio trećeg člana bande posred grudi i oborio ga kao da je preko njega prošao bizon.

Nakon bjesomučne pucnjave zavlada tišina koju je remetio samo dalek zvuk tučnjave u salunu. Iz mraka se javio Mark, upozorivši da dolazi kako ga ne bi ubili vlastiti prijatelji. On je već prošao kroz mnoge bitke i znao da se opasnosti ne kriju samo u cijevima neprijatelja. Mala neopreznost u trenucima napetosti i nesreća je tu. Čovjek može nauditi onome tko to najmanje zaslužuje.

— Ne pu... pucajte — zastenjao je jedan od ranjenika. — Ja... sam... go...

— Umukni! — proskitao je Kid a glas mu je bio tako prijeteći, iako ne glasan, da je ranjenik odmah utihnulo.

Tri su Teksašana zapazila čudan položaj Kidova tijela. Podsjećao je na lovačkog psa u trenutku kada nanjuši vonj divljači.

— Što je, Kid? — upitao je Waco.

— Još je jedan... tamo — promrmrljao je Kid pokazujući rukom u mrak.

— Naprijed, za njim! — zapovijedi Dusty.

— Da... prokletstvo, uzjahuje!

Te noći sreća je bila na strani Teksašana. Umjesto u javnoj staji, Kid je svog velikog bijelca ostavio slobodnog u ograd. Oštar zvižduk dva puta je presjekao tišinu noći. Iza ograde, veliki je pastuh načulio uši, zarzao i potrčao prema ograd. S lakoćom ju je preskočio i pošao za pozivom svog gospodara.

Kid se bacio na gola konjska leđa i jurnuo prema preriji, za pobjeglim razbojnikom. U to je vrijeme Dusty već izdavao nove zapovijedi.

— Mark, Frank, pobrinite se za ove ovdje! Waco, idemo po konje!

Dusty nije nasumce podijelio dužnosti. S povezanom rukom Mark nije bio

spreman za brzo noćno jahanje, a Frank uz to što je bio ranjen nije posjedovao vlastitog konja.

— Čini se da gužva u salunu još uvijek traje — primijetio je Frank.

— Neka se zabavljaju — odgovorio je Mark. — Pripazi na ove dok nabavim neku svjetiljku. Onda ćemo ih otpremiti unutra i pozvati liječnika.

U međuvremenu Kid je galopirao kroz mrak. Nije vodio konja, puštao mu je da sam, po zvuku, slijedi bje-gunca.

Usprkos taml razmak se neprekidno smanjivao, jer je Kidov konj bio izvanredno brz. Mjesec je izašao i bjegunac je sada bio prilično jasno vidljiv. Bio je to visok čovjek odjeven poput kaubojja, koji je jahao dobro i vješto.

To je zbunilo Kida. Možda je izgubio pravog krivca i naletio na nekog usamljenog kaubojja — razbojnici s kojima su se sukobili kod banke bili su odjeveni u građansku odjeću. U tom času, međutim, bjegunac je raspršio njegove sumnje. Njegov je konj upravo savladao nizbrdicu i, došavši na ravno, povukao ravnomjernim tempom. Bjegunac je tada bacio pogled preko ramena i trгнуvši pušku iz navlake neglo se okrenuo i zapucao. Nakon dva ispaljena metka okrenuo se naprijed i posvetio upravljanju konjem.

Kidov je prvi metak promašio a drugi oborio njegovu životinju.

— Sad je moj, pomislio je Kid.

Međutim, sreća kao da ga je napustila. Kada je konj pao, bjegunac se dočekao na noge i jurnuo naprijed. Ravno pred njim, na udaljenosti od samo nekoliko metara, neki je lovac ili rudar bio izgradio »kuću«. Izbušivši rupu u strmom obronku, dogradio je zidove od busenja i podigao vrata. Prozora nije bilo.

Čovjek je upao unutra.

— Ti ne možeš van — promrmljao je Kid poluglasno — ali ni ja ne mogu unutra.

Desetak minuta kasnije pridružili su mu se Dusty i Waco. Dusty je procijenio debljinu krova i pomanjkanje bilo kakva zaklona između njihova položaja i kućice. Pokušaj juriša značio bi sigurnu smrt.

— Hombre! — viknuo je Dusty. — Ja sam šerif iz Mulrooneyja. Izidi uzdignutih ruku.

— Tvoja prava vrijede samo u gradu!

Dustyju se glas učinio poznatim.

— Ja sam i okružni šerif! Predaj se i nitko te neće dirnuti do suđenja.

— Ako me hoćeš, dođi po mene.

Kid se promeškoltio iza svog kame-na.

— Čini se da se dobro smjestio, Dusty.

— Da ga obidem i spustim na krov? — predložio je Waco. — Mogao bih pu-cati kroz krov i možda ga pogodim.

— Mogao bi kada bi točno znao gdje se nalazi — nasmiješio se Dusty — i kada ne bi postojala mogućnost da on prije čuje i pogodi tebe.

— Mislim da Babsy time ne bi bila zadovoljna — javio se Kid. — Ako te pogodi odozdo, kako ćeš...

Waco ga je prekinuo bujicom psov-ki.

— Zar netko misli da postoji nešto između Babsy i mene?

— Ali ne, odakle ti ta misao — nas-mijao se Kid.

U međuvremenu se Dusty ogleda-vao, tražeći neko rješenje. Naposljetku se odlučio:

— Vрати se u grad, Kid, po pušku za blzone. Ne zaboravi municiju.

— Tako, dakle?

— Tako.

Miadić je odjahao, a dvojica prijate-lja smjestila su se tako da su mogla bez opasnosti promatrati bjegunčevo sklonište. Waco je zamišljeno bubnjao prstima po kundaku svoje opetuse i konačno progovorio:

— Zar su ovi momci poludjeli... po-kušati s eksplozivom usred grada. Da nije cijeli grad bio u »Buffalu« i pri tom paklenski galamio, ne bi imali ni najmanje mogućnosti za uspjeh.

— Znači, i tebi je to zapelo za oko?

— Ali, i mi smo imali sreće. Da se rulja nije smirila baš toga časa, ne bi-mo čuli eksploziju.

— Točno. Da djevojke nisu toga časa zaspale... Zaspale?! Do vruga, kako se to dogodilo? Nisu se ni počele boriti?

— Ne znam. Mislio sam da će meč potrajati bar pola sata.

— I Freddie i Kate su čvrste djevojke. Obje bi izdržale dugo, a cijelo to vrijeme trajala bi paklenska galama. Čak i nakon svršetka, gotovo nitko ne bi napustio dvoranu. Isplaćivale bi se oklade a otvorio bi se i bar. Ne, nije slučajno da su odlučili napasti baš noćas.

— Što misliš, tko je to umijesio?

— Nikada ne spominji imena dok nemaš dokaza, momče. Istina, ja ga-jim sumnju, ali za sada ću to zadržati za sebe.

Noć je polako prolazila. Onda je došao Kid donoseći vijest o tome kako je Velika Sarah prekinula tučnjavu u salunu. Nakon toga opet je otišao.

U praskozorje Dusty i Waco osedlali su konje. Kad je sunce obasjalo cijelu dolinu Dusty je gurnuo svoju karabinu u navlaku na sedlu i povikao:

— Hej ti, unutra! Izadi s podignutim rukama!

— Idi do đavola!

— Dajem ti posljednju priliku. Ako ne izađeš, istjerat ćemo te.

— Dođi i pokušaj! — viknuo je čovjek i opalio dva puta.

Dok je to uradio, isturio je cijev svoje puške i dio tijela kroz otvor vrata. Dusty je samo to čekao i brzo podigao ruku.

Dvije stotine metara iza njih, na vrhu brežuljika, ležao je Kid držeći o ramenu tešku, dugocijevnu pušku za bizonu. Puška je ležala na drvenim rašljama čvrsto zabiljenima u zemlju, bila je pažljivo napunjena a nišan je bio podešen na pravu udaljenost.

Kid je čuo riječi izmijenjene između Dustyja i bjegunca i u času kada je šerif podigao ruku, mladić je imao prst na oklopu.

Teško oružje zatutnjalo je poput topa a istog časa Dusty i Waco munjevit su se pokrenuli. Bacili su se u sedla i jurnuli prema skloništu, sklonjeni iza konjskih tijela poput Komanča. Dojurivši do vrata, uskočili su u sklonište ravno iz sedla, a izvučenim revolverima. Ali to više nije bilo potrebno. Pogoden u rame i slijep od boli, Vince Crocker, pomoćnik Brown-tonskog šerifa, nije mogao pružiti nikakav otpor.

...

— Banks Fagan je to smislio! — murcao je Crocker. Ležao je u postelji, a oko njega sakupilo se nekoliko muškaraca. Jedan od njih, činovnik u banci, zapisivao je svaku riječ. — Banks je doveo one druge ljude, odnekud, iz grada.

Bila je nedjelja prijedodne, a Crocker je ležao na poselji pripremljenoj u zatvorskoj ćeliji. Govorio je bez prisile, nastojeći što više krivnje svaliti na leđa svog poslodavca. Izjavu je saslušao Dusty, njegovi pomoćnici, ban- kar i sudac; posljednja dvojica nosila su na licu vidljive tragove sudjelovanja u tučnjavi prethodnog dana.

— Tko je izmislio trik s izazovom? — upitao je Dusty.

— Banks. On i načelnik razmišljali su kako bi upropastili Mulrooney. Onda se Bank dosjetio da je najbolje opljačkati banku. Što se tiče novca, udesio bi sve pomoćnike. Bili bi nezgodni kao svjedoci. Novac amo trebali podijeliti samo on i ja.

— Kako ste znali što se događa u Mulrooneyju?

— Banks je uvijek imao po jednog špijuna ovdje. Kada je saznao da Don- gelon priprema boksački meč, pala mu je na um zamisao da bi i one žene... tiskar u Brown-tonu načinio mu je plakat. Znali smo da se Kate nika- da ne bi povukla. A rekli su i za ovu vašu...

— Jeste li sve pribilježili? — upitao je Dusty činovnika.

— Da.

— Neka stavi svoj znak na papir. Ostali će potpisati kao svjedoci. Što vi mislite o svemu, suče?

— Mi nemamo nikakva prava u Brown-tonu, kapetane

— Nije, točno... imenovan sam i zam- jenikom okružnog šerifa.

— Tada mogu napisati nalog za hap- šenje Banksa Fagana. Možete li ga sprovesti?

— Mogu pokušati. Nego, suče, imamo još jedan problem.

— Da čujem.

— Jučerašnja tučnjava u »Buffalu«. Mislim da bi kazna od pet dolara po čovjeku mogla nadoknaditi štetu vlas- nici saluna.

— To je razumno.

— Tada mogu započeti s vama i bankarom Coutlandom. Ili ove masnice potječu od neke obiteljske rasprave?

Sudac se zarumenio, zaustio je da nešto kaže, ali se tada nasmijao i posegnulo u džep:

— Hajde, Coutlande. Budi dobar građanin i plati svoju kaznu.

— Hoću. A što je sa ostalima?

— Ne brinite, svi će doći na red — obeća Dusty.

Čekajući da mu sudac pošalje nalog za hapšenje, Dusty se suočio s novim problemom. Pristigla je Sarah, a po izrazu njena lica bilo je jasno da ne donosi dobre vijesti.

— Gospođica Freddie i Kate... — počela je.

— Što je opet s njima? — zarežao je Dusty.

— Kate je poručila da u deset sati dolazi na konačan obračun. Namjera-va istjcrati Freddie iz grada.

— To sam mogao i očekivati. Ludih li žena! Zar nemam dovoljno briga i bez toga? Ako odmah ne potražim Fagana, čut će što se dogodilo i nestati.

— Netko mora postavljati glupa pitanja — otegnuo je Mark — pa zašto to ne bih bio ja? Zašto ne razgovaramo sa ženama i natjeramo ih da se pomire?

— Pitanje je zaista glupo — nasmijala se Sarah. — Te se djevojke neće primiriti dok ne saznaju koja je od njih glavna. I ako se tako nastavi, zavadić će cijeli grad. Bit će bolje da ih ostavimo neka srede svoje probleme. Prepustite to meni, vjerujem da ću se nekako snaći.

— Vjerujem da hoćeš — kimnuo je Dusty. — Mark će ostati ovdje i paziti na zatvor.

— Bude li pametan, ostat će ovdje i neće se umiješati — upozorila je Sarah. — Zenske su razmirice preopasne za muškarca.

Desetak minuta kasnije stigao je nalog za hapšenje Banksa Fagana. Dusty, Waco, Kid i Derringer provjerili su svoje oružje i pošli po konje. Mark se vratilo u zgradu zatvora, a Sarah objesi značku na grudi i pođe u »Fair lady«.

Tamo su pripreme bile već u punom toku. Freddie, koja nije željela da joj

salun bude uništen, stajala je usred dvorane, odjevena kao prošle večeri i rukovođila radovima. Veliki luster bio je skinut i sklonjen, a sve što je bilo krhko i lomljivo uklonjeno je u sobe djevojaka.

— Zao mi je što i ti nećeš sudjelovati, Sarah, rekla je Freddie. — Želiš li nešto?

— Da. Ključ od ulaznih vrata i da se djevojke poredaju, želim ih pretražiti.

— Zar je to potrebno? U pitanju je osobna borba.

— Možda, ali ja ću pretresti i one u »Buffalu«, a za mene su svi jednaki.

Freddie je odobravajući kimnula. Pozvala je djevojke i Sarah ih je brzo pregledala, tražeći bilo kakve predmete koji bi mogli prouzročiti ozljede. Zatražila je da se skine sav nakit i pohrani u jednu torbicu. Nakon toga uzela je ključeve ulaznih vrata i izašla.

U »Buffalu« je nisu primili suviše prijateljski sve do časa kada se pojavila Kate. Bila je odjevena u mušku košulju i hlače od jakog platna a na nogama je imala mokasine. Saznavši da je isto već provedeno u njezine suparnice, Kate je dozvolila da djevojke budu pretražene.

Pet minuta kasnije djevojke iz »Buffala« prešle su u »Fair lady«, a Sarah je za njima zaključala ulazna vrata. Kada se okrenula ugledala je Lily Gouch i cijelu četu djevojaka iz javne kuće.

— Čula sam što se događa i došla u pomoć gospođici Freddie — izjavila je Lily.

— Ekipe su podjednakog broja. Ako baš želite pomoći, pošaljite svoje djevojke natrag, neka pripremaju zavoje.

Lily je razmišljala; nije se mogla odlučiti. Ali bila je u Mulrooneyju dovoljno dugo da čuje o odlučnosti kojom je Sarah obračunavala s prekršiteljima reda i zato naposljetku sliježe ramenima i otpravi djevojke.

— A ja?

— Ugodno je na suncu — odgovorila je Sarah, praveći se da ne čuje uzvike i jauke. — Zašto ne bismo sjeli na trijem, preko puta i čekali da se tamo unutra sve stiša? Onda ćemo otključati vrata.

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

— Zamisao nije loša. Samo, vjerujem da ćemo dugo čekati.

Bila je u pravu.

Unutra, u velikoj dvorani saluna, Kate i Freddie stajale su jedna nasuprot drugoj okružene uzbuđenim djevojkama. Jedan pogled bio je Freddie dovoljan da shvati kako je Kate odlučna da se bori i pobijedi. I Kate nije imala nikakvih iluzija. Freddie nije izgradio sve što ima da bi to olako napustila.

— Neka to ostane samo naš sukob — rekla je Kate.

— Rekla sam to svojim djevojkama.

— Hoćete li se povući?

— Dosta razgovora. Predebeli ste da biste mogli gubiti dah na brbljanja.

— Zar ja? — vrisnula je Kate i zamahnula.

Šaka je pogodila djevojin obraz i odbacila je, ali ona je odmah uspostavila ravnotežu i dočekala slijedeći napad. Zabilivši ljevicu u želudac protivnice, Freddie je desnicom pogodila njeno lice i odmah zatim nastavila ljevicom. Narednih pet minuta žene su izmjenjivale snažne udarce poput muškaraca. U tom prvom dijelu borbe Kate je prošla lošije od protivnice. Iako su njeni udarci bili teži, za svaki koji je dala primila je po dva. Freddie je pogađala točnije i dva je puta oborila protivnicu na pod, ali je onda i nju zahvatio strašan udarac i ona se našla na koljenima.

Bol i bijes nagnao je Kate na surove postupke. Poskočila je naprijed i zamahnula nogom. Međutim, Freddie je uspjela uhvatiti njenu drugu nogu i oboriti je. Tada je počinila grešku i bacila se na protivnicu. U rvanju Kate je bila u prednosti zahvaljujući težini i iskustvu. Isprva se to nije moglo primijetiti, dok su se divlje kotrljale izmijenjujući udarce i ugrize, ali onda je Kate jednim snažnim trzajem okrenula Freddie na leđa i sjela joj na želudac, zahvativši rukama u njenu kosu. Koliko god je pokušavala, Freddie nije mogla zbaciti tešku ženu sa sebe. Ali, dok se god borila, Kate se morala ograničiti samo na to da je drži. Međutim, bilo je samo pitanje vremena kada će Freddie popustiti pod težinom protivnice. Shvativši to

Freddie je naglo podigla obje noge i udarila koljenima u leđa protivnice. Ali, ni to joj ne bi pomoglo da joj u tom času sreća nije priskočila u pomoć.

Isprva su djevojke samo navijale, ali uskoro je napetost postala prevelika i one su se teško suzdržavale. Uz sve ostalo Babsy je tako vatreno navijala za Freddie da to djevojke iz protivničkog saluna nisu mogle podnijeti. Nešto je udarilo Babsy u rame i gotovo je oborilo na tlo. Ogledavši se, Babsy je prepoznala rđokosu koja joj je htjela preoteti momka. Dva para ruku željno su zgrabile naprijed i djevojke su se našle u bijesnom vrtlogu. Ginger je posrnula pod naletom i pala na Kate, povukavši za sobom i Babsy.

Glavne supranice bile su načas razdvojene i Freddie je to iskoristila i ustala prije protivnice. Kad se Kate uspravila, dočekao ju je udarac koji ju je odbacio na tezu bara i ostavio je bez daha. Freddie je to iskoristila i napala je serijom udaraca pod kojima je gotovo popustila. Onda je i Kate imala sreću jer ih je razdvojila grupa djevojaka koje su se divlje natezale.

— To ne valja! — zadahtala je Freddie. — Idemo u moju kancelariju!

— Da!

Probile su se kroz klupko djevojaka koje su se bijesno borile i rame uz rame ušle u malen Freddiein ured.

— Kako bi bilo da nešto popijemo prije nastavka? — predloži Freddie, obrisavši krv sa usana. — U ovom viskiju neće biti kapi za spavanje.

— Istražila sam što se dogodilo — zadahtala je Kate oslonivši se na zid. Proklete budale!

— Jesu li vam mnogo uništili u tučnjavi? — upitala je Freddie, izvukavši bocu i dvije čaše.

— Nijedan stol ni stolica nisu ostali čitavi.

— Imate li sredstava da nabavite novo?

— Ne. Istrošila sam se do posljednjeg dolara kad sam kupila »Buffalo«. U Brownntonu su poslovi išli slabo, a što bih zaradila oteli su mi šerif i načelnik.

— Osjećam se donekle odgovornom...

— Zar mi nudite milostinju? — zarežala je Kate.

— Eh, gutajte taj viski i ušutite? Ovo nije dobrotvorna ustanova. Mislim da bismo nas dvije mogle biti dobre suradnice. Ja imam nešto novca, vi iskustvo. Hajde da se udružimo.

Kate je zinula i viski je pošao ukri-vo. Kada se iskašljala, promuca:

— Ozbiljno?

— Otac mi je uvijek govorio da treba biti ozbiljan kada je riječ o novcu. Onda?

— Evo ruke — promuca Kate uzbuđeno.

— Kad se oporavimo, pozvat ćemo odvjetnika da pripremi ugovor — nasmiješila se Freddie.

— Kad se oporavimo?

— To što smo sada ortakinje ne znači da ne moramo dovesti ovu borbu do kraja i saznati tko je glavni.

— Znaš što, mala djevojko — nasmi-
jale se Kate otečenim usnama — ti mi se sve više sviđaš!

Borba se nastavila nesmanjenom žestinom, kako u velikoj dvorani, tako i u Freddiejinom uredu. Još gotovo punih pola sata trajao je taj sukob, a onda su krici postali sve tiši da bi na kraju sve zamuklo.

— Gdnja je ova tišina — primijetila je Lily Gouch, mahnuvši rukom prema salunu.

— Hajde da sastavimo komadiće!

Kad je Sarah otključala vrata, dočekao ih je žalostan prizor. Stolovi i stolice bili su isprevrtani a neki i razbijeni. Na sve strane bili su dijelovi odjeće. Nijedna od djevojaka nije bila na nogama; sjedile su i ležale naokolo, sasvim iscrpljene. Bilo je sigurno samo to da su svi pobijedili, ili su svi bili poraženi.

— Hajde, pozovite svoje djevojke, Lily — rekla je Sarah. — Ove ovdje ne mogu se dovući ni do postelje.

Pregledavši ih na brzinu, Sarah se uvjerila da su sve ozljede lakše naravi i da nema ničeg što ne bi moglo proći za nekoliko dana. Nakon toga, ne našavši nigdje ni Freddie ni Kate, pošla je prema uredu.

— Oh, ne! — uskliknula je. — Čini se da će se cijela predstava ponoviti tek što ove dvije stanu na vlastite noge.

Freddie i Kate ležale su na podu isprepletenih udova, toliko umorne da se nisu mogle ni pomaknuti.

XIV

Kady Jones bio je pošten čovjek. Iako je jednom ubio za novac, znalo se da će stati nasuprot samo onom čovjeku koji se mogao braniti. I nikada nije prešao onu nesigurnu, gotovo neodređenu granicu koja se na Zapadu povlačila između umorstva i opravdanog ubojstva.

Prema onome što je čuo stojeći u uglu saluna pokojnog Lefargea, činilo se da je došlo vrijeme da se napusti i Brownton i prijateljevanje sa šerifom Faganom. Mnogo je toga Jones saznao o Banksu Faganu i to ga je i plašilo i ispunilo gađenjem. Ali, Jones je nekada bio kauboj i tada je naučio prvo pravilo najmijenog čovjeka: nikada ne izdaj poslodavca.

Fagan je to znao. I bojeći se da netko, prije ili poslije, ne angažira Jonesa protiv njega, sam ga je uzeo za pomoćnika. I nije se razočarao, iako Jones nikada nije sudjelovao u bilo kakvom nepoštenom pothvatu.

Kady Jones je polako ispijao svoje pivo i sa zadovoljstvom promatrao gradonačelnika Griefa koji je nervoznim koracima mjerio prostoriju. Fagan je sjedio za stolom i ispijao Lefargeov viski a Buxton, čovjek koji je špijunirao u Mulrooneyju, nije se odvajao od prozora.

— Dolazi li Crocker? — upita Grief već tko zna po koji puta.

— Ne.

— Misliš li da bi Crocker bio sposoban prevariti nas, Banks?

— Tko, zar Vince? — Jones se podrugljivo nasmiješio.

— Ne — mirno odgovori Fagan. — Momci koji su s njim ne bi mu to dozvolili. Samo uz moju pomoć mogu se izvući iz Kanzasa a da ih se ne dočepa neka potjera. Ne, Crocker neće...

— Neka me đavo odnese! — uskliknuo je Buxton otvarivši prozor. — To je oni!

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • šale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA - 3 DINARA

60

revolvera! očajničkim pokretom okrenuo i mašio za revolver.

Tog časa u salunu se otvorio pakao.

Dusty Fog utrčao je kroz vrata s oba revolvera u rukama i jednim pogledom procijenio situaciju. Fagan je još stajao s revolverom iz koga se dizao tračak dima, okrenut prema svojoj žrtvi, ali počeo se okretati natrag prema ulaznim vratima. Sto je bilo još gore, kroz odškrinuta vrata sporedne prostorije Dusty je mogao vidjeti dvije cijevi velikog kalibra.

Bio je to čas u kome je život ovisio samo o brzini i ispravnosti odluke. Dusty je procijenio da je dvocijevka veća opasnost jer je čovjek iza nje već bio spreman za paljbu. Lijevo, desno, lijevo, desno poskočili su Dustyjevi revolveri. Tanak je probila tanka drvena vrata. Cijev puške naglo se trgla i ispalila naboj sačme u strop.

Dok se to događalo, Fagan se gotovo sasvim okrenuo i usmjerio oružje prema Dustyju.

Bočna i stražnja vrata treskom su se otvorila i na njima su se pojavili Waco, Kid i Derringer. Svima je odmah bilo jasno u kakvoj je opasnosti njihov vođa i prijatelj.

— Fagane! — zaurao je Kid. Njegova desnica takvom je brzinom pokretala polugu vinčesterke da su ispražnjene čahure frcale iz zatvarača karabinke.

I ne podižući oružje na rame, Waco je ispalio obje cijevi svoje dvocijevke. Zbog velike blizine snop kugala nije se mogao raširiti, svih osamnaest pogodilo je cilj. Gotovo istog časa i Derringer je ispalio svoj revolver.

Okrenuvši se na trbuh, Jones je stisnutih zubi uspio podići revolver i ispaliti svih šest metaka u težu bara. Prve četiri kugle otišle su tko zna kamo, ali peta pogodi Buxtona baš u čas kad se počeo pridizati sa zapeutom dvocijevkom u rukama. Čuvši prasak sačmarice, Buxton je pomislio da je Grief stupio u akciju.

Iznenaden metkom koji ga je ranio, Buxton se naglo uspravio, još uvijek držeći sačmaricu. Ugledavši ga, Dusty je samo malo zaokrenuo šaku i pogodio ga ravno među oči.

— Waco, pogledaj unutra! — zapovijedi Dusty, pokazujući rukom vrata ureda.

— Prokleta budala — zastenjao je Jones, promatrajući Wacoa koji je odložio praznu dvocijevku, povukao revolver i upao u susjedni sobičak.

— Zar ja? — upita Dusty, spremajući revolver.

— Ne, već ja! — bijesno odgovori Jones. — Trebao sam znati da Faganu ne smijem okrenuti leđa.

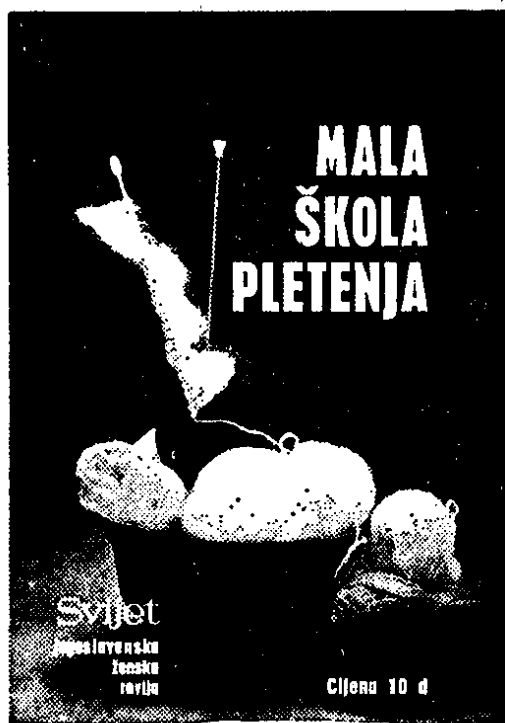
— Što se dogodilo?

— Ja nisam lopov. Tek sam jutros saznao za prepad na vašu banku. Dao sam otkaz. Mogao sam pretpostaviti da će me Fagan pokušati udesiti.

— Prestanite govoriti i mirno ležite. Doved čemo doktora.

Iz susjedne prostorije Waco je izgrao preplašenog i lako ranjenog Griefa.

Na ulici se ubrzo sakupila gomila neprijateljski raspoloženih građana, koji su namjeravali istražiti razloge pucnjavi. Međutim, potpomognut

vrskom Kidova noža koji ga je gurkao u slabine, načelnik Grief ih je poslao kućama.

— I to je bio kraj — rekao je Dusty te veteri svojoj prijateljici Freddie Wood.

Nalazili su se u njezinoj spavaćoj sobi, ali atmosfera nije bila romantična. Djevojčino je lice bilo otečeno a njena jedina želja bila je da mirno leži i ne pomiće nijedan mišić izubijanog i bolnog tijela.

— A što je bilo s Jonesom?

— Dovezao sam ga ovamo. Nije teško ranjen, a Kali Bauregard trebat će jednog ili dva pomoćnika kada dođe u Mulrooney.

— Pobrinut ću se da Jones bude imenovan.

— Tko je pobijedio? — upita Dusty, smiješeći se.

— Ja...ćini se. U svakom slučaju Kate vjeruje da sam ja pobijedila a ja se tome neću suprotstavljati.

— S Browntonom je gotovo. Ljudi su se počeli iseljavati. Odande neće više biti neprimilika.

— A niti ovdje, otkada smo se Kate i ja pomirile. Mnogo ste zadužili Mulrooney, Dusty.

— Zaista? Tada se pobrinite da ovaj grad ostane mjesto gdje će kauboj iz Teksasa, kad ga posao ovamo nanese, biti prijateljski primljen.

— Obećavam!

I, održala je obećanje. Mulrooney je brzo rastao, izgrađen je novi odvojak pruge, trgovina je cvjetala. Ali, zahvaljujući svojoj načelnici uvijek je ostao jedini grad Kanzasa u kome se poštene postupalo prema ljudima iz Teksasa.

KRAJ

ZA SVAKU ŽENU

Ako se odlučite:

- da se odijevate onako kako sami želite
- da ušedite novac
- da budete elegantni

sve to, bez ikakve pomoći i bez ikakvog predznanja omogućiti će vam do sada i najbolja i u Evropi najtiražnija knjiga

KROJENJE I ŠIVANJE

knjigu su napisali najpoznatiji njemački stručnjaci a izdala je poznata ženska revija »NEUE MODE« iz Hamburga.

Kupon narudžbe za knjigu

»KROJENJE I ŠIVANJE«

Naručujem pouzećem — poštom knjigu »Krojenje i šivanje« po cijeni od 70,00 dinara i troškovima poštarine.

Ime i prezime naručioca:

Mjesto stanovanja (poštanski broj):

Ulica i broj:

Kupon narudžbe slati na adresu: Vjesnikova Press Agencija, 41000 Zagreb, Ljubice Gerovac 1.

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

71. A. C. Morgan: REVOLVERASI SU ĆEKALI
72. L. L'Amour: BRACA SACKET
73. H. Werner: ZLOČIN OTACA
74. L. Wallace: U OLOVNOJ OLUJI
75. C. Martini: IZASLANICI PAKLA
76. R. McLeod: TEŽAK PUT DO MEKSIKA
77. R. Hogan: OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA
78. S. C. Lawrence: TEKSASANIN
79. Paul Evan Lehman: PAKAO U NOVOM MEKSIKU
80. H. S. Sharon: DRUZINA SMRTI
81. L. Ernenwein: SNJEŽNI JAHACI
82. L. L'Amour: UTAH BLAINE
83. F. Short: ZAŠTITNIK IZ TEKSASA
84. Hal Warner: LESINARI TONTO BASINA
85. John Gilmoor: PAKLENA PJESMA PUSTINJE
86. William O'Connor: DVOBOJ S PRIJATELJEM
87. Al Cody: NA STRANI INDIJANACA
88. Jim Sheridan: NAMAMI VUKOVE U ZAMKU
89. H. S. Sharon: SMRTI U SUSRET
90. H. S. Sharon: DAVOLJI RANC
91. Clay Hunter: USAMLJENIK S RIO BRAVA
92. Robert Ullman: MOHIKANINA DRUŽBA
93. H. S. Sharon: LOV NA DOLAR
94. Robert Ullman: ŠANSA ZA BENA
95. Shepard Rifkin: PUT KINGA FISHERA
96. L. L'Amour: DOLINA MIRA
97. H. Haton: KONJANICI IZ PAKLA
98. B. Arthur: DVA REVOLVERA
99. Dudley Dean: TVRD ORAH
100. D. B. Newton: POVRATAK OSVETNIKA
101. H. S. Sharon: OSVETA BUNTOVNIKA
102. H. S. Sharon: PLJACKA U LOS ALAMOSU
103. J. T. Edson: ČOVJEK KALIBRA 44
104. Matt Chisholm: POBJEDA MCALLISTEROVIH
105. Lee Martini: ZLODUH SANTA RITA
106. Robert Ullman: KOLORADO KID
107. Bill Fargo: OTMJENI PLJACKASI
109. Frederick H. Christian: DOUSNIK
110. U. H. Wilken: GROBAR JOE
111. Louis L'Amour: OPASAN PUT
112. G. F. Unger: UNAJMLJENI REVOLVERAS
113. Frederick H. Christian: SUDDEN U ŠKRIPCU
114. Lee Floren: REVOLVERI IMAJU RIJEČ
115. F. G. Unger: UMRIJETI ZA VIRGINIJU
116. Matt Chisholm: KRVAVE OKLADE
117. Marshall Grover: TREĆA PLJACKA
118. J. T. Edson: VRIJEME OBRACUNA

U PRIPREMI:

119. U. H. Wilken: NA ZMIJSKOJ RIJEČI

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**